

ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

อัศราภรณ์ ตาคำ

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565

ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

อัคราภรณ์ ตาคำ

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565

ชื่อเรื่อง: ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ
ผู้จัดทำ: อัคราภรณ์ ตาคำ
ชื่อปริญญา: ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา: ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติ: 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565
สถาบัน: มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ:

1. _____ ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์)
2. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก)
3. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.สาธน์ญ์ บุญเกียรติ)
4. _____ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกุณี เกรียงชัยพร)

สงวนลิขสิทธิ์ © อัคราภรณ์ ตาคำ
มหาวิทยาลัยพายัพ ปี 2565

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ศาสตราจารย์ ผศ. ดร. โพลเรียน เฟิร์ก ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และได้ชี้แนะช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้าอิสระตั้งแต่เริ่มจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี อาจารย์เป็นที่ปรึกษาที่ดีมาก เสียสละเวลาในการให้คำแนะนำการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วยความใส่ใจทุกรายละเอียด และอธิษฐานเผื่ออย่างสม่ำเสมอจนการค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกท่านของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี ที่ให้ความรู้ การช่วยเหลือให้คำแนะนำสนับสนุนในทุกๆ ด้าน อีกทั้งวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารีที่เปิดโอกาสช่วยสนับสนุนด้านทุนการศึกษาตลอดการเรียนระดับปริญญาโทแก่ข้าพเจ้า

ขอขอบพระคุณครอบครัว ได้แก่บิดา มารดา พี่ ที่คอยอยู่เบื้องหลัง สนับสนุนในทุกๆ ด้าน คอยให้กำลังใจด้วยความรักความเอาใจใส่และห่วงใย อธิษฐานเผื่ออย่างสม่ำเสมอ เป็นกำลังใจที่ดีอย่างมากในการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคริสตจักรกระเหรียงแบ็บติสต์เชียงใหม่ และคริสตจักรแสงประทีป ที่สนับสนุนในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทั้งกำลังใจ กำลังกาย คำอธิษฐานและเป็นคริสตจักรที่ได้มีส่วนรับใช้ เพื่อกลับไปเสริมสร้างซึ่งกันและกันในคริสตจักร

ขอบคุณไทยแลนด์ แบ็บติสต์ มิซชันนารี เฟลโลชิพ ที่ให้ความอนุเคราะห์ด้านทุนการศึกษาตลอดจนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

ขอบคุณ อาจารย์ ลู ฮอว์ลีย์ และอาจารย์ แพกเตอร์พริง ธีรนนท์ทฤษฎสมบูรณ ที่ผลักดันให้ศึกษาต่อและให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเป็นกำลังใจอธิษฐานเผื่อในการศึกษาระดับปริญญาโทจนการค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จ

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นปริญญาโททุกท่านสำหรับมิตรภาพ ความรัก ความห่วงใย กำลังใจ และการช่วยเหลือในทุกๆ ด้านตลอดการศึกษาร่วมกันระดับปริญญาโท

ขอขอบพระคุณอีกหลายท่านที่ไม่ได้กล่าวถึง ทั้งผู้ที่มีส่วนในการหนุนใจ ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และอธิษฐานเผื่อ สุดท้ายนี้ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอวยพระพรทุกท่านให้ได้รับกำลังสติปัญญาและการปกป้องรักษาทุกท่านให้อยู่ในสันติสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป

อัศราภรณ์ ตาค้า

พฤษภาคม 2565

Title: The Distress and the Hope that appear in the Book of Lamentations

Author: Ackraraporn Takam

Degree: Master of Arts in Christian Theology

Advisor: Rev. Florian Foerg (Ph.D.)

Approval Date: 2 February 2022

Institution: Payap University, Chiang Mai, Thailand

Number of Pages: 64

Keywords: Distress, Hope, Lamentations

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the suffering and hope that appear in the Book of Lamentations and thereby to provide a guideline for believers and those facing the same situation. This study seeks to understand Israel's mental state and response to God to take this as an example to live according to the will of God properly and correctly. This research is conducted as documentary research.

The results show that the suffering the Israelites faced led to hope and that they themselves responded through mourning and prayer. The reasons behind the suffering that appears in the minds of the Israelites are as follows: 1. Suffering caused by sorrow 2. Suffering caused by anger 3. Suffering caused by fear 4. Suffering caused by disgust and 5. Suffering caused discouragement. Apart from that the results of the study also show that there is some hope for the Israelites. The response to hope is to pray for help from the Lord.

From this study, believers and those facing the same situation will be able to understand Israel's mental state and their response to God that can be summarized under the following topics: 1. Understanding the suffering that humans face 2. Hope and trust in God 3. Hope in times of despair because of the suffering that must be faced 4. To lament is an attitude that pleases God and 5. The prayer of the afflicted.

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
1.2 โจทย์หรือคำถามวิจัย.....	2
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
2.1 พระธรรมเพลงคร่ำครวญ.....	4
2.2 ความหมายของความหวังและความทุกข์โดยทั่วไป.....	16
2.3 ความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม.....	22
2.4 ความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่.....	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	28
3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร.....	28
3.2 การอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์.....	29

3.3	วิเคราะห์ข้อมูล.....	29
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....31		
4.1	ความทุกข์ที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ.....	31
4.2	ความหวังที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ.....	52
4.3	บทสรุปความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ.....	54
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....57		
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	57
5.2	คำแนะนำสำหรับผู้เชื่อและผู้ที่เกี่ยวข้องสถานการณ์เช่นเดียวกัน.....	58
5.3	ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย.....	62
5.4	ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยในอนาคต.....	63
บรรณานุกรม.....		65
ภาคผนวก		68
ประวัติผู้จัดทำ.....		71

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1 โครงสร้าง อะครอสติก ในเพลงคร่ำครวญ.....	9
ภาพที่ 2 การเรียบเรียงตัวอักษรภาษาฮีบรูในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ.....	12
ภาพที่ 3 โครงสร้างของธรรมเพลงคร่ำครวญ.....	13

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ชนชาติอิสราเอลเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้เลือกสรรเอาไว้ เพื่อเป็นประชากรของพระเจ้า ความสัมพันธ์ระหว่างชาวอิสราเอลกับพระเจ้า มันเป็นเหมือนกับผูกพันกันทางสมรส แต่เนื่องจากประชากรของพระเจ้าที่ได้รับการเลือกสรรนั้นได้ลืมความรักของพระเจ้า และพวกเขาได้หันหลังให้กับพระเจ้าทำให้พวกเขาตกอยู่ในการทำบาป พระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาให้ตกไปเป็นเชลย แต่เพราะความรักพระกรุณาที่พระเจ้ามีต่อชนชาตินี้ พวกเขาจึงได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสในหลายครั้ง

พระธรรมเพลงคร่ำครวญ เป็นหนังสือกวีนิพนธ์ที่ประกอบไปด้วยเพลงศพ เป็นหนังสือที่ประพันธ์ขึ้นหลังจากที่กองทัพบาบิโลนทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี กคศ. 586 ความหวังของชนชาติอิสราเอลศูนย์รวมอยู่ที่พระวิหารสมัยกษัตริย์ชาโลมอนปกครอง ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาบิโณรบขณะยูดาคห์และทำลายกรุงเยรูซาเล็มจึงเท่ากับทำลายความหวังของชนชาติอิสราเอลให้สูญสิ้นไปด้วย พระธรรมเล่มนี้เขียนขึ้นสามารถให้ความหวังกับอิสราเอลว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขาให้กลับคืนสู่กรุงเยรูซาเล็ม (ฮินสัน, 1996)

สำหรับผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ไม่มีการยืนยันว่าใครเป็นผู้เขียนแน่ และไม่แน่ว่าผู้เขียนคนเดียวหรือหลายคน ความจริงเนื้อหาในบทเพลงคร่ำครวญรำพันถึงทุกอย่างที่ตรงกับที่เยเรมีย์ได้เผยพระวจนะไว้ จึงมีนักวิชาการบางกลุ่มสันนิษฐานว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียน ปีที่เขียนขึ้นหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 587 กคศ. แล้ว แต่เขียนเสร็จก่อนปี 538 กคศ. หลายปี เพราะในเนื้อหาไม่ปรากฏหลักฐานหรือข้อมูลอะไรเกี่ยวกับการเริ่มมีอำนาจของไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียเลย เมื่อแรกของพระธรรมเพลงคร่ำครวญนั้น เป็นการคร่ำครวญกล่าวถึงความทุกข์ ความพ่ายแพ้และความสูญเสียประเทศชาติกรุงเยรูซาเล็ม ต่อมาบทคร่ำครวญนี้ได้เป็นบทคร่ำครวญเพื่อใช้อ่านพร้อมกันในวันเทศกาลที่มีพิธีอดอาหารและคร่ำครวญ เพื่อระลึกถึงวันที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 587 กคศ. (อารยะประทีป, 1997) นอกจากพระธรรมเล่มนี้จะปรากฏความทุกข์ของชนชาติอิสราเอลแล้ว ยังปรากฏความหวังที่เกิดขึ้นของชนชาติอิสราเอลซึ่งอยู่ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 3

ในปัจจุบันนี้เกิดสงครามทางการเมืองในหลายประเทศ เช่นเดียวกับในอดีต และทุกยุคสมัยมีสงครามในแบบของตัวเอง นำมาซึ่งความวุ่นวายในสังคม สงครามเป็นพื้นฐานสำคัญของพัฒนาการประวัติศาสตร์มนุษยชาติและการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เนื่องจากความขัดแย้งในแต่ละฝ่ายนานจนเกิดเป็นสงครามในแต่ละพื้นที่ ทำให้มีผู้คนได้รับผลกระทบโดยเฉพาะในชนกลุ่มน้อย

จำนวนมากต้องอพยพหนีจากการสู้รบ บ้างก็ตกไปเป็นเชลยในประเทศที่ชนะศึกสงคราม ทำให้ผู้คนที่อพยพเกิดความสิ้นหวังความหดหู่ในการดำรงชีวิตบนโลกใบนี้ เปรียบเสมือนกับชีวิตของชนชาติอิสราเอลที่ถูกบันทึกไว้ว่าพวกเขาเองต้องตกอยู่ในความสิ้นหวังเมื่อตกไปเป็นเชลยเช่นเดียวกัน อีกทั้งต้องเผชิญกับความทุกข์ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ไม่สามารถแม้แต่จะจัดการความทุกข์ได้เลยเมื่อเป็นแบบนี้ อาจจะไม่สามารถก้าวเดินต่อไปได้ และไม่ใช่ว่าเพียงปัญหาศึกสงครามเท่านั้นที่ผู้คนที่ต้องเผชิญ แม้กระทั่งปัญหาเล็กน้อยมนุษย์เองไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงไปได้ ปัญหาที่มนุษย์ต้องพบเจอทุกคน นำมาซึ่งความทุกข์ยากลำบากที่เกิดขึ้นในชีวิตไร้ซึ่งความหวัง

ผู้วิจัยนั้นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ปกากะญอ หรือที่เรียกว่ากระเหรี่ยง ในวิจัยเล่มนี้ใช้คำว่า ปกากะญอ ซึ่งปกากะญอเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย ผู้วิจัยได้รู้จักกับพี่น้องปกากะญอ มากหน้าหลายตาทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ โดยเฉพาะพี่น้องปกากะญอที่ได้รับผลกระทบจากสงครามทางการเมืองในประเทศพม่า เมื่อผู้วิจัยรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่ปกากะญอได้รับผลกระทบดังกล่าวไร้ซึ่งความหวัง กลุ่มคนเหล่านี้ถูกทำร้ายร่างกายส่งผลเสียต่อสุขภาพจิต ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญของปัญหานี้ และกลับมาคิดทบทวนว่าสามารถจะหนุนใจกลุ่มคนเหล่านี้ได้อย่างไร และกลุ่มคนเหล่านี้เองจะต้องตอบสนองต่อปัญหาที่เผชิญเช่นไร โดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้าควรจะเป็นในทิศทางไหน จึงตัดสิ้นใจศึกษาความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญซึ่งความหวังหนึ่งเดียวของกลุ่มคนที่เผชิญกับความทุกข์เหล่านี้ คือการได้ติดสนิทและมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเจ้า ดังนั้นแล้วผู้เชื่อในพระเจ้าที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าว ก็เปรียบเหมือนกับอิสราเอลที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ ความหวังเดียวและความรอดนั้นมาจากพระเจ้า พระเจ้าได้ช่วยเหลืออิสราเอลเมื่อพวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างไร แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงอยู่ด้วยกับผู้ที่เชื่อวางใจพระเจ้าเช่นเดียวกันเมื่อผู้เชื่อได้ทำตามพระบัญญัติต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้อย่างถูกต้อง ไม่เพียงแค่ว่าผู้เชื่อเท่านั้น แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อที่ได้เผชิญกับปัญหาดังกล่าวก็เช่นเดียวกัน

ดังนั้นวิจัยเล่มนี้จะสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้ที่ยังเผชิญกับความสิ้นหวัง เหมือนชาวอิสราเอลในสมัยที่บาบิโลนทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นความหวังตลอดการดำเนินชีวิตต่อไป และยังเป็นคู่มือในการศึกษาความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่นำมาสู่การศึกษาและค้นคว้าในหัวข้อดังกล่าว

1.2 โจทย์หรือคำถามวิจัย

การศึกษารุ่นนี้เพื่อศึกษาความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ
2. เพื่อศึกษาการตอบสนองของชาวอิสราเอลที่มีต่อพระเจ้าจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ณ. เวลานั้น ซึ่งทำให้พวกเขามีความหวัง

1.4 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยที่เป็นเอกสารที่ศึกษาถึงความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เข้าใจความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ
2. เข้าใจการตอบสนองของชาวอิสราเอลที่มีต่อพระเจ้าจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ณ. เวลานั้น
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อสถานการณ์เช่นเดียวกัน เพื่อที่จะสามารถเข้าใจสภาพจิตใจของชาวอิสราเอลและการตอบสนองต่อพระเจ้า อีกทั้งยังสามารถนำสิ่งนี้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความทุกข์ หมายถึง ความไม่สบายใจ คนเป็นทุกข์มักมีความรู้สึกทางลบ รู้สึกว่าหม่นหมอง ไม่มีความสุข และในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึงความทุกข์ที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

ความหวัง หมายถึง ความคาดหวัง, ความปรารถนา, ใ่วางใจ, สิ่งที่มีมนุษย์ได้หวังไว้ และในงานวิจัยฉบับนี้หมายถึงความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

เพลงคร่ำครวญ หมายถึง หนังสือพระธรรมเพลงคร่ำครวญประกอบด้วยบทกลอนห้าบท โดยบทเพลงดังกล่าวได้คร่ำครวญถึงการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี 589 ก่อน ค.ศ.

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากเหตุการณ์ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ เกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิตของคริสเตียนและส่งผลกระทบต่อผู้เชื่อทั้งในสังคม ชุมชน คริสตจักรเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่คริสตจักรต้องเรียนรู้เพื่อจะเข้าใจถึงความทุกข์และความหวังในช่วงเวลานั้นที่เกิดขึ้นในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในการดำเนินชีวิต การปฏิบัติตัวของผู้เชื่อ และเข้าใจถึงวิธีการเยียวยาดูแลผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ อดทนรอคอยความหวังอีกครั้งจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้และเข้าใจความหมายที่แท้จริงในความทุกข์ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นจากพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ซึ่งเมื่อได้ศึกษาเหตุการณ์ต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความทุกข์นำมาสู่การมีความหวังในการวิงวอนอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า สาเหตุมากมายในพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นสิ่งเตือนสติให้แก่ผู้เชื่อปัจจุบันที่ต้องเผชิญเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความทุกข์ขึ้น

พระคัมภีร์พระธรรมเพลงคร่ำครวญ เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อที่จะต้องถ่อมใจคร่ำครวญวิงวอนอธิษฐานต่อพระเจ้าในสภาวะที่เผชิญกับความทุกข์ยาก ผู้เชื่อต้องศึกษาพระวจนะของพระเจ้าที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องตามหลักของคริสเตียนที่พระคัมภีร์ตอนนี้ได้สอนและหนุนใจเอาไว้

2.1 พระธรรมเพลงคร่ำครวญ

พระคัมภีร์ฉบับที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาในวิจัยเล่มนี้ คือพระธรรมเพลงคร่ำครวญ จึงจำเป็นต้องศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยได้มีการศึกษาพระธรรมเพลงคร่ำครวญในหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1.1 ผู้เขียน และวันเวลาของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

การประพันธ์คำร้อยกรองในเพลงคร่ำครวญ ซึ่งเยเรมีย์จะเป็นผู้ประพันธ์คำร้อยกรองเหล่านี้หรือไม่นั้นพิสูจน์ได้ยาก นักวิชาการหลายท่านลงความเห็นว่าเยเรมีย์เป็นผู้แต่ง แต่หลักฐานภายในที่ว่าถ้อยคำร้อยกรองทั้งห้าบทเขียนโดยคนๆ เดียวนั้นไม่สามารถที่จะระบุอย่างแน่ชัดได้ ในฐานะประจักษ์มีผู้ลงความเห็นว่าความลุ่มจมของกรุงเยรูซาเล็มเวลานั้นท่านเยเรมีย์คงจะเป็นผู้เขียนถ้อยคำร้อยกรองบทที่สอง และสี่ และจะเห็นได้ชัดเจนว่าท่านเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึงในถ้อยคำร้อยกรองบทที่สาม

สำหรับในบทที่หนึ่งและบทที่ห้าเผยให้เห็นถึงแง่ความคิดเห็นที่ค่อนข้างจะห่างไกลจากความลุ่มจมของกรุงเยรูซาเล็ม (ควิสต์, 2520)

ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ปรากฏในพระคัมภีร์หลายเล่มซึ่งสะท้อนถึงประเพณียิวและคริสเตียนยุคแรก มีข้อเท็จจริงหลายอย่างชี้ให้เห็นถึงการโห่ร้องคร่ำครวญของเยเรมีย์ในฐานะผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญ เพราะเนื่องจากการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม แต่ก็มีนักวิชาการหลายคนที่เสนอว่าเยเรมีย์ไม่ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ เพราะพวกเขามีมุมมองที่ว่ารูปแบบการเขียนนั้น ต่างกับที่เยเรมีย์ได้เขียน อีกทั้งหนังสือพระธรรมเพลงคร่ำครวญนี้ไม่ได้ระบุชื่อเรียกเยเรมีย์ว่าเป็นผู้เขียน (Arnold, 2008)

ไคเออร์, ชาลส์ เอช. (2000) กล่าวถึงพระธรรมเพลงคร่ำครวญไว้ว่า พระธรรมเล่มนี้ไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียนอย่างชัดเจน พวกยิวได้ถือว่าเป็นงานเขียนของท่านเยเรมีย์ ในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกในคำนำได้ระบุไว้ดังนี้ ต่อมาหลังจากอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายปล่อยให้ร้างว่างเปล่า ท่านเยเรมีย์ได้คร่ำครวญร้องไห้เพื่อกรุงเยรูซาเล็ม สำหรับพระคัมภีร์เดิมในภาษาอื่นๆ ต่างระบุเช่นเดียวกันว่าเป็นงานเขียนของท่านเยเรมีย์ ซึ่งในเนื้อหาได้ระบุไว้ว่าผู้เขียนมีน้ำตานองหน้า และอีกทั้งผู้เขียนในพระธรรมนี้เป็นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ เมื่อกรุงเยรูซาเล็มล่มสลายลงภายใต้การทำลายของบาบิโลน สิ่งนี้ได้บรรยายความโหดร้ายที่เกิดขึ้นในวันสุดท้ายของเมือง ดังนั้นตามการลงความเห็นว่าท่านเยเรมีย์เป็นผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปจนกระทั่งปี ค.ศ. 1712 เมื่อเซอร์แมนได้มีข้อสงสัยเกิดขึ้น กล่าวคือเยเรมีย์คงเขียนขึ้นภายหลังกรุงแตกในปี 586 กคศ. ก่อนที่จะถูกนำตัวไปที่อียิปต์ในเวลาต่อมา หลังจากที่มีการลอบสังหารเกดาลิยาห์ในพระธรรมเล่มนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันว่าผู้เขียนได้เขียนขึ้นหลังจากเหตุการณ์ไม่นาน ซึ่งอาจเป็นช่วงท้ายของปีเดียวกันคือ 586 กคศ. หรืออย่างช้ากว่านั้นก็คือ 585 กคศ.

เบนแวย์, พอล (2011, น. 181) กล่าวเกี่ยวกับผู้เขียนบทเพลงคร่ำครวญดังต่อไปนี้ว่า “มีเหตุการณ์หลายอย่างที่ชี้ให้เห็นว่า ผู้พยากรณ์เยเรมีย์เป็นผู้เขียนบทเพลงคร่ำครวญนี้ 1. พระคัมภีร์ภาษากรีกและลาตินเขียนคำขึ้นต้นว่า เยเรมีย์นั่งลงร้องไห้คร่ำครวญที่กรุงเยรูซาเล็มสลักหักพัง 2. เป็นประเพณีความเชื่อสืบทอดของชาวฮีบรูและชาวต่างชาติ 3. มีความคล้ายคลึงกันระหว่างบทกวีในหนังสือบทเพลงคร่ำครวญกับบทกวีในหนังสือเยเรมีย์ 4. ผู้เขียนเป็นพยานที่เห็นกับตาถึงการที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย ด้วยความรู้สึกที่ราวถึงจิตวิญญาณ และความสามารถในการเขียน”

หมวดผู้เผยพระวจนะ เป็นพระธรรมหมวดสุดท้ายของพระคัมภีร์เดิมโปรเตสแตนต์ ซึ่งได้มีการแบ่งย่อยออกเป็น ผู้เผยพระวจนะใหญ่ และผู้เผยพระวจนะน้อย พระธรรมเพลงคร่ำครวญจัดอยู่ในหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ จากหลักฐานในโบราณคดีและหลักฐานในพระคัมภีร์ (เช่น ปฐก. 20:7; อพย. 7:1-2) ผู้เผยพระวจนะเป็นที่รู้จักตั้งแต่โบราณและมีบทบาทสำคัญในหลายๆ วัฒนธรรมโดยพื้นฐานแล้วผู้เผยพระวจนะคือผู้ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าเพื่อทำภารกิจหรือแผนงานพิเศษบางอย่างของพระองค์ หนังสือหมวดผู้เผยพระวจนะนั้นเป็นงานเขียนของกลุ่มผู้เผยพระวจนะที่เป็น

นักประพันธ์ ซึ่งได้บันทึกพระวจนะหรือสารจากพระเจ้าไว้เป็นลายลักษณ์อักษรจำนวนมากและส่งต่อจนสืบทอดมาถึงเราในปัจจุบัน

หน้าที่ของผู้เผยพระวจนะคือ การกล่าวหรือประกาศพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ไม่ว่าจะผู้ฟังหรือผู้อ่านจะชอบหรือไม่ก็ตาม

“ผู้เผยพระวจนะ” ในภาษาฮีบรู มีคำที่ใช้แทน ผู้เผยพระวจนะ (prophet) ทั้งหมด 3 คำ ได้แก่ **רוֹאֵה** (roeh), **כוֹזֵב** (khozeh) แปลว่า ผู้ที่เห็น **נָבִיא** (nabi) แปลว่า ผู้ที่ถูกเรียก ดังนั้นผู้เผยพระวจนะคือบุคคลที่พระเจ้าทรงเรียกให้เห็น ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกแต่ละคนให้ทำภารกิจที่ชัดเจน

2.1.2 วัตถุประสงค์ของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

ในเนื้อหาพระธรรมเพลงคร่ำครวญ เป็นลักษณะที่เป็นคำสารภาพบาปในคำร้องกรอทั้งห้า บท คำร้องกรอแต่ละบทสำแดงให้เห็นถึงความพังพินาศล่มจมของชนชาติอิสราเอลได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งเกิดขึ้นในปี 587 ก่อน ค.ศ. โดยถ้อยคำเหล่านี้เป็นบทสวดแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ที่แสนเจ็บปวดกับถ้อยคำของผู้คนที่เต็มไปด้วยการสารภาพความผิดบาปของประชาชนและเสียงคร่ำครวญ อ้อนวอนร้องขอความช่วยเหลือที่น่าสงสารต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โคลงไว้อาลัยอย่างนี้ได้แต่งขึ้นเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น และที่สำคัญเพื่อให้เกิดความสำนึกผิด และต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้กระทำให้เป็นการส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้เพื่อให้ประชากรของพระเจ้า ได้ยึดมั่นปฏิบัติตามพระสัญญาที่พระเจ้าได้ให้ไว้ ผู้ที่ประพฤติผิดไม่ปฏิบัติตามพระสัญญาจะได้รับรู้ถึงผลที่จะตามมาจากสิ่งที่ได้กระทำความผิดบาปลงไป ซึ่งผลของสิ่งที่ได้กระทำนั้นกำลังจะมาถึงโดยเร็วพลัน ดังนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกที่บทเพลงคร่ำครวญจะมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อประชาชนชาวฮีบรูมานานหลายศตวรรษ (ควิสต์, 2520)

พระธรรมตอนนี้มุ่งเน้นเพื่อสอนประชาชนว่าการไม่เชื่อฟังพระเจ้าเป็นเส้นทางสู่หายนะ และเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทุกข์ด้วยเมื่อประชากรของพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก (อมตธรรมร่วมสมัย, 2015, น. 1770)

การเขียนพระธรรมเล่มนี้ขึ้นเป็นการคลายจากพระเจ้า พระธรรมเพลงคร่ำครวญได้บรรยายถึงอิสราเอลแตกสลาย คนรายนจนเท่ากัน ที่ดินไม่มีราคาทุกอย่างถูกขายเป็นที่ดินที่ร้างเปล่า ผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้เขียนบทเพลงขึ้นมาเป็นพระธรรมที่ขับร้อง บทเพลงที่ปรากฏให้แก่ผู้อ่านนั้นจะเห็นถึงความโศกเศร้าอยู่ในนั้น พระธรรมเพลงคร่ำครวญถูกประพันธ์ขึ้นโดยใช้ในการร้องเพลงรูปแบบในการร้องทำนองในการขับร้อง เป็นทำนองที่ใช้ในงานศพของคนยิวโบราณ เพราะฉะนั้นมันไม่ได้หดหู่เฉพาะเนื้อหา แต่มันหดหู่ทั้งทำนองดนตรี ทั้งรูปแบบในการประพันธ์ไว้ทุกข์ต่อความโศกเศร้า สำหรับคนไทยซึ่งอยู่ในบริบทไทยอ่านพระคัมภีร์ภาษาไทยอาจจะไม่เข้าถึงความรู้สึกนั้น แต่คนยิวซึ่งมีประสบการณ์มีทำนองดนตรีด้วย จึงรู้สึกหดหู่ไปกับทำนองบทเพลงอย่างมากที่สุด

เบนแวนน์, พอล (2011, น. 182) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของบทเพลงคร่ำครวญไว้ดังนี้ว่า “หนังสือเล่มนี้เป็นบทเพลงคร่ำครวญถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็มจากเงื้อมมือของกองทัพบาบิโลน

และในเดือนต่อมาเมืองถูกล้อมและถูกทำลายอย่างสิ้นซาก บทเพลงนี้แสดงถึงความเจ็บปวดและอารมณ์ความรู้สึกอย่างลึกซึ้ง เป็นบทกวีที่เขียนขึ้นต่อจากหนังสือเยเรมีย์”

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม การคร่ำครวญได้รวบรวมความน่าสมเพชของความพลิกผันอันน่าสลดใจในประสบการณ์พันธสัญญาของอิสราเอลกับพระยาห์เวห์ และกวีนิพนธ์นี้สะท้อนให้เห็นการตอบสนองของชาวอิสราเอลต่อการคิดไม่ถึงและอธิบายไม่ได้ต่อการทำลายศิโยนของดาวิด และการทำลายพระวิหารของพระยาห์เวห์ รวมไปถึงการละทิ้ง ‘ผู้ที่ทรงเลือกสรร’ ของพระเจ้า (Walton, 2009)

2.1.3 โครงสร้าง และลีลาการเขียนของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

2.1.3.1 โครงสร้างพื้นฐาน

“โครงร่างของถ้อยคำร้อยกรองเหล่านี้ไม่ได้มีลักษณะเป็นโคลงกลอน เพราะสองบทแรกกับสองบทหลังมีสี่สิบสองข้อ แต่บทที่สามมีหกสิบข้อ (เป็นสามเท่าของสี่สิบสอง) แท้จริงแล้วตามแบบภาษาฮีบรูคำร้อยกรองเหล่านี้เป็นลำดับตัวอักษรแต่ละบท (สี่บรรทัด) ต่อๆ กันในสี่บทแรกตั้งต้นด้วยตัวอักษรภาษาฮีบรูที่ต่างกัน ส่วนบทที่ห้าไม่ได้เขียนแบบโคลงกระทู้เหมือนอย่างนี้ ถึงแม้ว่าจะมีสี่สิบสองข้อ อาจจะมีเหตุผลหลายอย่างต่างกัน ในเรื่องการจัดรูปแบบโคลงกระทู้ การลำดับแบบนี้จะช่วยให้จำได้อย่างนั้น อาจจะเป็นได้” (ควิสต์, 2520, น. 405)

เพลงคร่ำครวญประกอบด้วย 5 บท ซึ่งเป็นการร้องทุกข์ต่อพระเจ้า เพราะในขณะนั้นกรุงเยรูซาเล็ม และพระวิหารของพระเจ้าถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของชาวบาบิโลน นักศาสนศาสตร์บางท่านเชื่อกันว่าผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เป็นผู้ประพันธ์ขึ้น แบ่งออกเป็น

1. เพลงแรก (พคค. 1:1-22) ศิโยนถูกทำลายเพราะความบาปของเขา
 - ข้อ 1-11 การร้องทุกข์คร่ำครวญเพราะเยรูซาเล็มถูกทำลายเหลือเพียงความร้างเปล่า
 - ข้อ 12-22 ขอพระเจ้าทรงเห็นใจเมตตาสงสารเยรูซาเล็ม
2. เพลงบทที่สอง (พคค. 2:1-22) การลงโทษของพระเจ้าเพราะบาปของศิโยน
 - ข้อ 1-10 พระพิโรธของพระเจ้า
 - ข้อ 11-19 เยเรมีย์ทรงโศกเศร้าคร่ำครวญ
 - ข้อ 20-22 คำวิงวอนของเยรูซาเล็ม
3. เพลงบทที่สาม (พคค. 3:1-60) การตอบสนองของเยเรมีย์
 - ข้อ 1-18 ความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับเยเรมีย์
 - ข้อ 19-40 ความหวังของเยเรมีย์
 - ข้อ 41-60 คำอธิษฐานวิงวอนของเยเรมีย์

4. เพลงบทที่สี่ (พคค. 4:1-22) พระพิโรธของพระเจ้า
 - ข้อ 1-11 เปรียบศิโยนความแตกต่างสมัยก่อนและสมัยหลังการปิดล้อม
 - ข้อ 12-20 สาเหตุที่ศิโยนถูกทำลาย ถูกปิดล้อม
 - ข้อ 21-22 ขอพระเจ้าทรงยกโทษ
5. เพลงบทที่ห้า (พคค. 5:1-22) การตอบสนองของยูดาห์ของผู้ที่เหลืออยู่
 - ข้อ 1-18 ผู้ที่เหลือรอดชีวิต อธิษฐานวิงวอนขอพระเจ้าทรงคิดถึงเขา
 - ข้อ 19-22 ผู้ที่เหลือรอดชีวิตวิงวอนขอพระเจ้าทรงฟื้นฟูสุขภาพให้กลับมาดีขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

2.1.3.2 ลำดับตามตัวอักษร

“คำประพันธ์ในบทที่ 2,3,4 แต่ละบทเป็นหนึ่งในรอบของคำกลอนที่เรียงลำดับตามพยัญชนะของฮีบรู แสดงว่าเมื่อตอนที่เขียนพระธรรมเล่มนี้การเรียงลำดับพยัญชนะตอนท้ายๆ ยังไม่กำหนดไว้แน่นอน บทที่ 5 จึงไม่ได้เรียงตามลำดับพยัญชนะ แต่จำนวน 22 ข้อเท่ากับจำนวนพยัญชนะฮีบรู” (ฮินสัน, 1996, น. 199)

จากการตรวจสอบและมีการวิเคราะห์ผลของพระธรรมเล่มนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้แต่งเพลงเหล่านี้รู้เรื่องคำพยากรณ์ต่างๆ ของเยเรมีย์ ในช่วงแรกมีการคัดค้านไม่ยอมรับพระวณะที่ท่านกล่าว แต่ในที่สุดก็ได้เห็นว่าพระวณะทั้งหลายสำเร็จเป็นจริง บทเพลงแสดงความหวาดกลัวและโศกเศร้าเสียใจที่สิ่งต่างๆ ได้เกิดขึ้นจริง ตามคำเตือนของเยเรมีย์ (ฮินสัน, 1996)

“ลีลาการเขียนอย่างหนึ่งของพระธรรมเล่มนี้ ที่ไม่สามารถแปลเป็นภาษาอื่นได้ คือการเรียงเรียงคำตามลำดับตัวอักษรในบทที่ 1-4 ซึ่งเรียงพยัญชนะตัวแรกคำหรือประโยคตามลำดับตัวอักษร และถัดมาจะใช้คำหรือประโยคถัดมา ดังนั้นในแต่ละข้อจะเริ่มด้วยตัวอักษรแต่ละตัวเรียงตามลำดับ เช่น ข้อหนึ่ง เริ่มด้วยตัวอักษร อาเลบ ข้อสองเริ่มด้วย เบท บทที่ 1,2 และ 4 แต่ละบทมี 22 ข้อ แต่ละข้อเริ่มต้นด้วยอักษรแต่ละตัวในจำนวนตัวอักษรภาษาฮีบรูทั้งหมด 22 ตัว ในขณะที่บทที่ 3 เป็นศูนย์กลางแห่งความคิดในหนังสือและมีถึง 66 ข้อ ในบทนี้จะใช้ตัวอักษรแต่ละสามข้อ ดังนั้นข้อหนึ่งถึงสามจึงใช้ตัว อาเลบ ส่วนสี่ถึงหกใช้ เบท ฯลฯ มีเพียงบทที่ห้าเท่านั้นที่ไม่ได้เรียงลำดับตัวอักษร” (ไดเออร์, 2000, น. 201)

บทเพลงคร่ำครวญดังที่ได้บันทึกไว้ประกอบด้วยบทกวีทั้งห้าบท ซึ่งบทกวีสามบท ได้แก่ บทที่ 1,2,4 เป็นการไว้อาลัย โดยเริ่มต้นด้วยการคร่ำครวญ ส่วนบทกวีอีกสองบทถูกกำหนดให้มีรูปแบบของ ‘คร่ำครวญ’ หรือ ‘ข้อร้องเรียน’ โดยบทที่ 3 เป็นบทการร้องเดี่ยวส่วนบทที่ 5 เป็นการคร่ำครวญของชุมชน ‘คร่ำครวญ’ หรือ ‘ข้อร้องเรียน’ ในรูปแบบของพระธรรมเพลงคร่ำครวญเป็นการแสดงความเศร้าโศกเกี่ยวกับภัยพิบัติที่ไม่อาจย้อนกลับได้นำมาสู่การวิงวอนต่อพระเจ้าผู้ทรง

เมตตาให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่สิ้นหวัง นักวิชาการบางท่านได้นำเสนอพระธรรมเล่มนี้ที่เขียนออกมาเป็นบทกวีเป็นการจูงใจผูกพันตัวอักษรตัวที่สิบหกและสิบเจ็ดของตัวอักษรในบทที่ 2 และ บทที่ 4 ซึ่งเป็นการเน้นย้ำความอับอายของยูดาห์ต่อหน้าบรรดาประชาชาติและพระประสงค์ของพระยาห์เวห์ในประวัติศาสตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ชนชาติอิสราเอลกระจัดกระจาย ในบทกวีหนังสือเล่มนี้ของบทที่ 3 เป็นโคลงที่ยาวที่สุดและพัฒนามากที่สุดของพระธรรมเล่มนี้ บทกวีนี้ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางทางวรรณกรรมและเทววิทยาขององค์ประกอบ การร้องเรียนของกวีประกอบด้วยความทุกข์ทรมานส่วนตัวของบุคคล ปรากฏในบทที่ 3:21-29 คำวิงวอนสำหรับการกลับใจและการกลับมาหาพระเจ้า ปรากฏในบทที่ 3:40-54 และเสียงร้องเพื่อการล้างแค้นและการแก้แค้นในบทที่ 3:55-66 (Walton, 2009)

โครงสร้าง อะครอสติก ในเพลงคร่ำครวญ (บทกวีตามระเบียบตัวอักษรฮีบรู)

บทที่ 1 (22 ข้อ ข้อละ 3 ประโยค)	บทที่ 2 (22 ข้อ ข้อละ 3 ประโยค)	บทที่ 3 (66ข้อ ข้อละ 3 ประโยค)	บทที่ 4 (22 ข้อ ข้อละ 2 ประโยค)
a.....	a.....	a.....	a.....
.....	a.....
.....	a.....	b.....
b.....	b.....	b.....
.....	b.....	C.....
.....	b.....

รูปที่ 1 โครงสร้างอะครอสติกของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ (Walton, 2009, น. 547)

บทกวีในห้าเป็นโคลงอักษรแต่ละบรรทัดโดยมีการใช้ตัวอักษรฮีบรู โคลงกลอนบทที่1 ถึงบทที่ 4 อาจเป็นไปตามรูปที่ระบุเอาไว้ อธิบายเพิ่มเติมจากรูปดังกล่าว สามในห้าเป็นการคร่ำครวญร้องในงานศพ (บทเพลงเกี่ยวกับเมืองเยรูซาเล็ม อยู่ในบทที่ 1, 2 และ 4) คำนามคำแรกเป็นการอุทาน “How” ในภาษาไทยอาจจะแปลได้ว่า เฮ้ย โอ้ย ตายละ

สำหรับในการระบายความรู้สึกต่อพระเจ้าอยู่ในบทที่ 3 และ บทที่ 5 แต่ในบทที่ 3 เป็นคำพรั่บ่นส่วนบุคคลซึ่งมีการใช้สรรพนามคำว่า “ข้าพเจ้า” ส่วนในบทที่ 5 เป็นคำพรั่บ่นส่วนของชุมชน

มีการใช้สรรพนามคำว่า “พวกเรา ข้าพเจ้าทั้งหลาย” คำพร่ำบ่นที่ปรากฏในบทดังกล่าวเป็นการระบายความรู้สึก เป็นการทูลขอต่อพระเจ้าให้ทรงมีพระเมตตาต่อมนุษย์ โดยการช่วยเหลือมนุษย์ท่ามกลางสถานการณ์ที่ย่ำแย่ การบ่นที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญสมัยอดีตนั้นเผยให้เห็นท่าทีของความสงบสุขสถานการณ์แย่งๆ จะจบลงได้

ในวันวัฒนธรรมตะวันออกกลางโบราณมีวิกฤติเกิดขึ้นในชุมชนผู้คนจะร้องเพลงคร่ำครวญอย่างโศกเศร้า ดำเนินชีวิตต่อไปไม่ได้ หมดกำลังใจ หมดเรี่ยวแรง ได้แต่พึ่งพาโชคชะตา แต่สำหรับประชาชนของพระเจ้ามีการคร่ำครวญท้อที่สุดขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า มีความหวังว่าพระเจ้าจะเตรียมอนาคตที่ดีแก่ผู้ที่เชื่อวางใจในพระเจ้า สิ่งนี้คือความแตกต่างของผู้เชื่อและไม่เชื่อในสมัยโบราณ ถึงแม้ว่าบทเพลงวัฒนธรรมใกล้เคียงกัน แต่สำหรับผู้เชื่อนั้นจะมีความหวังในพระเจ้า

สำหรับบทที่ 5 ไม่ได้จำแนกตามตารางด้านบน เนื่องจากไม่ได้มีการจัดระบบตามตัวอักษร มีการกระจัดกระจาย แต่ยังคงมี 22 ข้อ ข้อละ 2 ประโยค ทำให้ถึงเป็นเช่นนี้ ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างไร อาจจะเป็นเพราะอิสรภาพของผู้เขียน ไม่มีความหมายใดๆ หรือผู้เขียนอาจจะเน้นอะไรสักอย่าง สำหรับในหนังสือบางเล่มอธิบายถึงการเขียนไม่เรียงตามตัวอักษร สิ่งนี้แสดงถึงความวุ่นวายในกรุงเยรูซาเล็ม ความทุกข์ของผู้เขียนที่สับสนไม่สามารถเขียนและเรียงเป็นตัวอักษรได้อีก ในบทที่ 5 กล่าวถึงการทรงกลับมาของพระเจ้า พระเจ้าทรงเสด็จมาเมื่อใด เป็นการรอคอยด้วยความอดทนต่อความทุกข์ของสถานการณ์ที่ต้องเผชิญ พระธรรมตอนนี้จบด้วยความทุกข์ในความอดทน พระสัญญาของพระเจ้าคือการช่วยเหลือประชากรของพระองค์ แต่การทรงช่วยเหลือในพระธรรมเพลงคร่ำครวญนั้นยังมาไม่ถึง สำหรับในบทที่ 3 เป็นบทที่ยาวที่สุดในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ และเป็นบทที่ละเอียดที่สุด ซึ่งในบทที่ 3 เป็นจุดศูนย์กลางวาทกรรมและศาสนศาสตร์ปรัชญาของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ โดยผู้เขียนได้เน้นเป็นอย่างมากรายละเอียดตัวอักษรนั้นละเอียดที่สุด

- (บทที่ 3:1-2) ความคิดส่วนตัว เป็นการพูดแทนชุมชน
- (บทที่ 3:21-29) คำอธิษฐานเกี่ยวกับคำปลอบใจและความหวัง
- (บทที่ 3:40-54) คำทูลขอเพื่อได้มีโอกาสกลับใจใหม่
- (บทที่ 3:55-66) คำคร่ำครวญหรือการทูลขอพระเจ้าทรงแก้แค้นศัตรูและปลดปล่อยให้แก่เยรูซาเล็ม

2.1.3.3 รูปแบบการคร่ำครวญ

บทเพลงคร่ำครวญนี้มีลักษณะเป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงศพห้าบทด้วยกัน ซึ่งแต่ละบทนั้นเป็นเพลงหนึ่งเพลง เพลงเหล่านี้มีลักษณะเป็นบทกวีสำหรับงานศพ หรือจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่าเป็นเพลงที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อคนที่เพิ่งเสียชีวิตไป บทเพลงนั้นมักจะพรรณนาถึงคุณงามความดีของผู้ที่จากไปและการสูญเสียของผู้คร่ำครวญที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ซึ่งเยเรมีย์ได้คร่ำครวญถึง

“โศกอนาถกรรม” ของกรุงเยรูซาเล็ม และผลจากความบาปที่พวกเขาได้รับ การใช้เพลงคร่ำครวญนี้ สื่อถึงความรู้สึกโศกเศร้าเสียใจและการสูญเสียของผู้คน เหลือไว้เพียงการอาลัยอาวรณ์ของผู้ที่เหลืออยู่

ลักษณะของการคร่ำครวญซึ่งมีการใช้คำศัพท์คำว่า เอกาห์ หมายถึง ช่างเป็นไปได้นั่นเอง คำนี้เป็นคำอุทานที่คร่ำครวญออกมา ลักษณะอีกอย่างคือการใช้จังหวะ คีนาห์ ในบทที่ 1-4 จังหวะกลอนมีลักษณะที่ครึ่งหลังของบรรทัดในข้อหนึ่งจะมีจังหวะน้อยกว่าครึ่งแรกของบรรทัด ลักษณะที่เป็น 3+2 จังหวะ หรือเรียกว่า จังหวะพิการ สิ่งนี้ทำให้เกิดช่องว่างแก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามจังหวะที่เกิดขึ้นสองลักษณะนี้ สร้างความเศร้าหมองเร้าอารมณ์เกิดความเครียดที่รุนแรงให้กับบทเพลงคร่ำครวญ

2.1.3.4 โครงสร้างที่สมดุล

พระธรรมเพลงคร่ำครวญมีความสอดคล้องทางโครงสร้างที่เจาะจง บทที่ 1-2 และ 4-5 มีความคล้ายคลึงกันและลำดับแบบไขว้กัน ซึ่งบทที่ 1 และ 5 เน้นไปที่ตัวของคน ส่วนบทที่ 2 และ 4 เน้นไปที่พระเจ้า ส่วนบทที่ 3 เป็นเหมือนแกนกลางหลักของหนังสือที่ทำให้เห็นถึงการตอบสนองของท่านเยเรมีย์ท่ามกลางความทุกข์ที่ได้เผชิญกับปัญหาความทุกข์ยากต่างๆ

สื่บทแรกลำดับตามตัวอักษรยกเว้นในบทที่ 5 ซึ่งสื่บทแรกใช้จังหวะ คีนาห์ ค่อนข้างบ่อย ส่วนบทที่ 5 ไม่ได้ใช้สามบทในสื่บทแรกเริ่มต้นด้วยคำเอกาห์ ส่วนบทที่ 3 เป็นเพียงบทเดียวที่ไม่ได้ใช้ คำนี้ สังเกตได้ว่าในทุกบทจะมีการเรียงลำดับตามตัวอักษร แต่สำหรับบทที่ 5 ไม่ได้ใช้อักษรเหล่านี้ ดังนั้นบทที่ 5 จึงแตกต่างออกจากบทอื่นๆ และเป็นการตอบสนองของผู้คนที่ได้รับความทุกข์ยากลำบาก และที่เด่นชัดคือในบทที่ 5 จะเริ่มต้นด้วยคำอธิษฐาน “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย” และจบลงด้วยคำอธิษฐาน “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด” บทที่ 5 ผู้เขียนได้นำเสนอการวิงวอนอธิษฐานของผู้ที่เหลืออยู่ต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการจบพระธรรมเล่มนี้ได้อย่างสมบูรณ์ ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้ากำลังดักเตือนลงโทษเตือนเพื่อให้คนบาปเหล่านั้นกลับใจใหม่ (ไดเออร์, 2000)

แนวคิดหลักในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

- พระเจ้าลงโทษความบาป
- การพิพากษาของพระเจ้านั้นยุติธรรม
- พระเจ้าสั่งสอนผู้ซื่อสัตย์ผ่านการทนทุกข์
- พระเจ้าสัตย์ซื่อ ทรงให้ความหวังแก่คนชอบธรรม

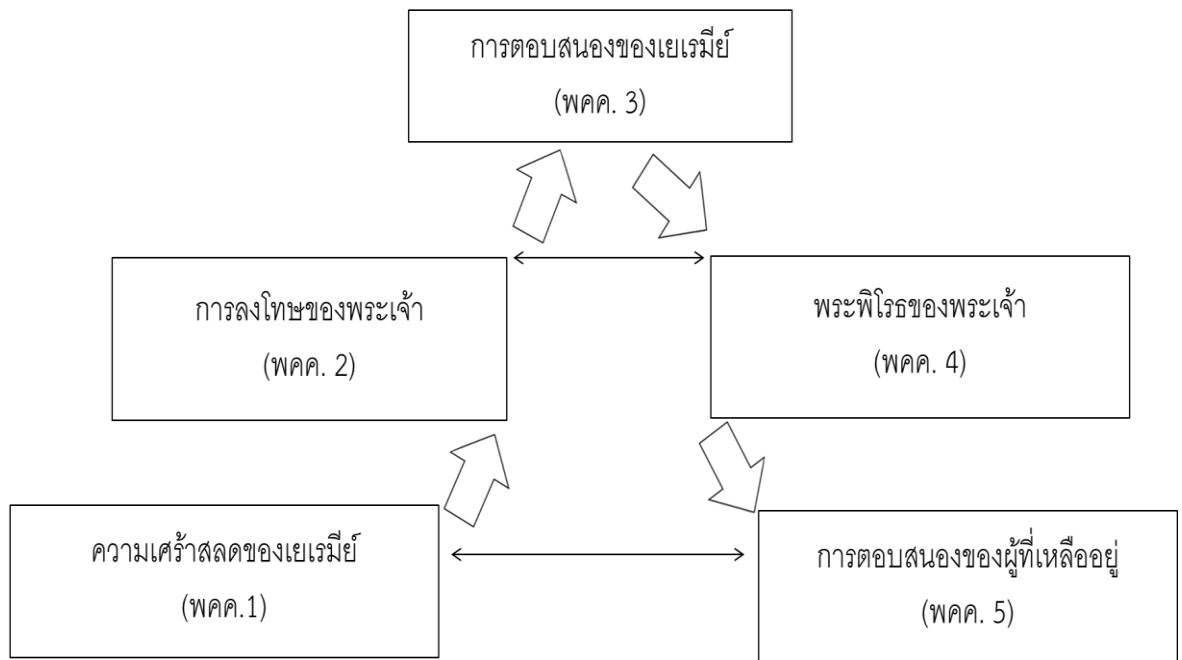
	א Aleph	ב Beth	ג Gimel	ד Daleth	ה He
ข้อที่	1-3	4-6	7-9	10-12	13-15
	ו Waw	ז Zajin	ח Chet	ט Tet	י Jod
ข้อที่	16-18	19-21	22-24	25-27	28-30
	כ Kaph	ל Lamed	מ Mem	נ Nun	ס Samech
ข้อที่	31-33	34-36	37-39	40-42	43-45
	ע Ajjin	פ Pe	צ Tzade	ק Koph	ר Resch
ข้อที่	46-48	49-51	52-54	55-57	58-60
		ש Sin	ת Taw		
ข้อที่		61-63	64-66		

รูปที่ 2 การเรียงเรียงตัวอักษรภาษาฮีบรูในพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 3

จากรูปภาพข้างต้นอธิบายได้ว่า เป็นไปได้ว่าผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญ นอกจากใช้อักษรเรียงเป็นโคลงเพื่อความสวยงามไพเราะ ยังเป็นสื่อให้ผู้อ่านสามารถที่จะจดจำในการอ่านบทกลอนของพระธรรมเล่มนี้ พระธรรมเล่มนี้มีจุดพลิกเปลี่ยนของเยเรมีย์ และจุดพลิกเปลี่ยนนี้จะให้กำลังใจหลายๆ คนที่กำลังเผชิญช่วงเวลาที่ยากลำบาก ในช่วงเวลานั้นจุดพลิกเปลี่ยนบทที่ 3 ของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ พระธรรมนี้มีความน่าสนใจอยู่มากๆ ในบทที่ 3 มีทั้งหมด 66 ข้อด้วยกัน ซึ่งใน 66 ข้อแบ่งออกเป็น 22 ส่วน คือส่วนใน 3 ข้อ ทุกสามข้อมีทั้งหมด 22 ส่วน แต่ละส่วนจะเริ่มต้นด้วยตัวอักษรภาษาฮีบรูตัวแรกเรียงกันไปตามตัวอักษรฮีบรู ส่วนที่หนึ่งเริ่มต้นด้วยตัวแรกของอักษรฮีบรู ส่วนที่สอง ก็เริ่มต้นด้วยอักษรตัวที่สอง ของภาษาฮีบรู เหมือนกับ ก-ฮ แต่ในที่นี้เป็นภาษาฮีบรู อักษรฮีบรูมี 22 ตัว

การเรียงเรียงเป็นโคลงของผู้แต่งพระธรรมเพลงคร่ำครวญเป็นสิ่งที่อัจฉริยะของการประพันธ์อย่างมาก ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญสิ่งนี้เป็นสิ่งที่พิเศษที่ทำให้พระธรรมนี้กลายเป็นบทเพลงที่ลงตัว เป็นตัวอักษรที่ถูกเรียงทีละส่วนอย่างเป็นลำดับ มีการออกแบบเฉพาะเจาะจง เยเรมีย์ได้ลิ้มความสุข ความภาคภูมิใจได้ถูกทำลายลงไป ไม่เหลือแม้ความหวังเพียงริบรี่

โครงสร้างบทกลอนไขว้ในเพลงคร่ำครวญ

รูปที่ 3 โครงสร้างของธรรมเพลงคร่ำครวญ (ไดเออร์, 2000, น. 203)

2.1.4 ชื่อพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

Hill, Andrew E. (2009) อธิบายในหนังสือ *A Survey of the Old Testament* ไว้ดังนี้ ‘Lamentations’ ใช้ชื่อมาจากภาษาละติน เป็นหนังสือที่เรียงอยู่ถัดจากพระธรรมเยเรมีย์ สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของพันธสัญญาเดิมของกรีก ฉบับเซปตัวจินต์ ชื่อภาษาฮีบรู ‘Pekah’ มาจากคำแรกของบทที่ 1, 2 และ 4 คำอุทานมักจะแปลว่า “อย่างไร” หรือ “อนิจจา” มักใช้กันทั่วไปในการเปิดพิธีศพของชาวอิสราเอล ตัวอย่างเช่น มีเสียงคร่ำครวญของดาวิดเกี่ยวกับการตายของโยนาธาน (2 ซมอ. 1:19) และบทเพลงเยาะเย้ยของอิสยาห์ต่ออัสซีเรียแห่งบาบิโลน (อิสย. 14:12) การคร่ำครวญรวมอยู่ในหมวดที่สามของสารบบภาษาฮีบรู งานเขียนพระธรรมเล่มนี้ได้รับการจัดอันดับที่สามจากหนังสือห้าเล่มที่มี หนังสือทั้งหลายประกอบด้วย เพลงซาโลมอน นางรูธ เพลงคร่ำครวญ ปัญญาจารย์ และเอสเธอร์ ซึ่งใช้ในวันฉลองของชาวยิวโดยเฉพาะ การคร่ำครวญได้รับมอบหมายให้อ่านทุกปีในวันที่เก้า ซึ่งเป็นวันแห่งการไว้อาลัยเนื่องจากพระวิหารกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลายโดยชาวบาบิโลนในปี 587 ก่อนคริสตกาลและโดยชาวโรมัน

เดิมทีพระธรรมเล่มนี้ไม่มีชื่อ แต่พวกยิวเรียกโดยใช้คำแรกสุด ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “How” ในภาษาไทยน่าจะตรงกับคำว่า “อนิจจาเอ๋ย” พระคัมภีร์ภาษาไทยใช้คำว่า “หนอ” (บทที่ 1:1) ในภาษาฮีบรูคำนี้ใช้เฉพาะในเพลงศพ เพื่อแสดงความรู้สึกเศร้าโศก พบอีกในข้อแรกของ พระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 2 และบทที่ 4 แสดงว่าพระธรรมเล่มนี้เป็นการรวมเพลงศพที่ใช้ร้อง คร่ำครวญถึง “ผู้ตาย” ในกรุงเยรูซาเล็ม พระคัมภีร์กรีกโบราณที่เรียกว่าฉบับเซปตัวจินท์ ก็เอาคำที่ใช้ สำหรับเพลงศพมาตั้งเป็นชื่อของพระธรรมเล่มนี้ พระคัมภีร์ฉบับวัลเกตที่เยโรมแปลเป็นภาษาละตินก็ ใช้สำหรับเพลงศพเช่นกัน

พระคัมภีร์ฮีบรูไม่มีคำว่าของเยเรมีย์ แต่บางฉบับที่คัดลอกจากเซปตัวจินท์เพิ่มคำนำ ดังต่อไปนี้ หลังจากทีอัสราเอลถูกกวาดต้อนเป็นเชลย และกรุงเยรูซาเล็มพังพินาศแล้วเยเรมีย์นั่งลง ร้องไห้และคร่ำครวญถึงกรุงเยรูซาเล็ม

มีคำกล่าวเรื่องเล่าสืบทอดต่อกันไว้ว่าเยเรมีย์เขียนเพลงคร่ำครวญเมื่อกษัตริย์โยสิยาห์ สิ้นพระชนม์ (2 พงศาวดาร 35:25) ผู้แปลพระธรรมเล่มนี้เป็นภาษากรีกดูเหมือนจะสันนิษฐานว่ามี เพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์อยู่ด้วย จึงเอาพระธรรมเล่มนี้เรียงไว้หลังพระธรรมเยเรมีย์ทั้งๆ ที่ในพระ คัมภีร์ฮีบรูรวมเล่มนี้ในหมวดบทประพันธ์ ไม่ใช่หมวดผู้เผยพระวจนะแล้ว ซึ่งจะได้เห็นต่อไปว่ามี เหตุผลบางประการที่ทำให้ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินท์เข้าใจผิดคิดว่า เยเรมีย์เป็นผู้เขียนพระ ธรรมเล่มนี้ ในพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเดิม ได้มีการนำมาใช้ชื่อตามฉบับภาษากรีกว่า บทเพลงร้อง ทุกข์ของยิระมายา แต่ฉบับ 1971 ใช้ชื่อว่า “เพลงคร่ำครวญ”

“พระธรรมนี้เป็นพระธรรมเล่มเล็กๆ ซึ่งได้ชื่อจากคำแรกของหนังสือ “เอคาห์” อาจแปลได้ ว่า “โธ่เอ๋ย” “ช่างเป็นไปได้นหนอ” เป็นลักษณะเฉพาะของพระธรรมเล่มนี้เป็นการคร่ำครวญหรือ ฉนวน” (ไดเออร์, 2000, น. 195)

นอกจากนั้นพระธรรมเล่มนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “คิโนต” ซึ่งหมายความว่า “เพลงศพ” หรือ “คร่ำครวญ” นักศาสนศาสตร์ชาวยิวที่เรียกว่าคิโนต เป็นเทรนอย ซึ่งเป็นคำภาษากรีก ชื่อนี้ยัง ติดมาในภาษาละตินด้วยคือ เทรนี หรือ “เพลงคร่ำครวญ” คนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า ชาวยิวมีมุมมอง ที่ว่าพระธรรมเล่มนี้เป็นผลงานของเยเรมีย์ ดังนั้นพระธรรมเล่มนี้ในฉบับอังกฤษจึงเป็น “บทเพลงคร่ำ ครวญของเยเรมีย์” ซึ่งมีการใช้คำว่าบทเพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์ ในพระคัมภีร์หลายฉบับได้แก่ KJV, ASV, NASB, RSV และสำหรับพระคัมภีร์ฉบับ JB, NIV ใช้คำว่า “เพลงคร่ำครวญ” (ไดเออร์, 2000)

2.1.5 ประวัติเบื้องหลังของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

พระธรรมเล่มนี้ประกอบด้วยเพลงศพ ซึ่งคงต้องแต่งขึ้นหลังจากที่กองทัพบาบิโลนทำลาย กรุงเยรูซาเล็มในปี กคศ. 587 เล็กน้อย ความหวังของชาวยิวได้มีศูนย์รวมอยู่ที่พระวิหารและที่ราชวงศ์ ดาวิด ซึ่งได้ปกครองอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อบาบิโลนได้รับชนะยูดาห์และสามารถทำลายกรุง เยรูซาเล็มจึงเท่ากับทำลายความหวังของพวกเขาให้สูญสิ้นไปด้วย พระธรรมเล่มนี้ไม่ได้กล่าวถึง

สถานการณ์แวดล้อมใหม่แต่อย่างใดที่จะนำความหวังมายังพวกยูดาห์ ดังนั้นจึงต้องเขียนขึ้นก่อนไซรัสมหาราชจะเรื่องอำนาจและปลดปล่อยพวกเชลยอิสราเอลให้กลับคืนสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งหมายความว่าคงจะต้องเขียนขึ้นก่อน กคศ. 538 (ฮินสัน, 1996)

ผู้เขียนบรรยายสภาพที่กรุงเยรูซาเล็มถูกโจมตีและถูกทำลายมีการเผาเมืองและเผาพระวิหารทุกที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง กลิ่นควันไฟโชยไปทั่วเมืองศักดิ์ที่ถูกเผา เมืองซึ่งเชื่อกันว่าเป็นที่ประทับของพระเจ้า มาบัดนี้กลายเป็นสถานที่ที่ถูกทิ้งร้าง นี่เป็นการพิพากษาที่มาจากพระเจ้า ในอดีตคนยูดาห์เคยภาคภูมิใจในพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำไว้กับดาวิด แต่มาบัดนี้คนยูดาห์ไม่เหลืออาณาจักรไร้กษัตริย์ปกครอง ไม่มีราชบัลลังก์อีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเชื่อว่าจะตั้งมั่นคงอยู่ยั่งยืนนานและสถาปนาไว้โดยพระเจ้า ได้ถูกกวาดล้าง ถูกทำลายเสียสิ้นซาก โดยน้ำมือของคนต่างชาติ สิ่งนี้พระเจ้าได้ทรงพระพิโรธและได้ส่งคนบาบิโลนมาทำลายชาวยูดาห์ พระเจ้าได้ทรงตัดสินพิพากษาประชากรของพระองค์ ที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาที่ทำกับพระองค์ ชาวยูดาห์ได้ทำบาป โดยการกราบไหว้รูปเคารพ นอกจากนั้นชีวิตของชาวยูดาห์ไม่ได้สำแดงความยุติธรรมและความชอบธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2020)

หนังสือเล่มนี้เป็นการตอบสนองต่อความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพบาบิโลนของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการรุกรานของยูดาห์และการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มบันทึกไว้ใน (2 พกษ 24-25 และ 2 พศด. 36) ผู้เผยพระวจนะได้เตือนยูดาห์ล่วงหน้าถึงภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นเป็นเวลาสองศตวรรษ และการพิพากษาของพระเจ้าได้มาถึงประชากรของพระเจ้าที่ได้กระทำบาป ซึ่งในเวลานั้นที่มาถึงพระเจ้าจะกลายเป็นเหมือนศัตรูทำลายอิสราเอล อย่างไรก็ตามปราณีเมตตา (Walton, 2009)

2.1.6 ประเภทของวรรณกรรม

หมวดผู้เผยพระวจนะ เป็นพระธรรมหมวดสุดท้ายในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์ โดยแบ่งย่อยออกเป็นผู้เผยพระวจนะใหญ่ ซึ่งหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ประกอบด้วยหนังสือ 5 เล่ม หนึ่งในนั้นคือ เพลงคร่ำครวญ และนอกจากนั้นลักษณะการประพันธ์ของหนังสือในหมวดผู้เผยพระวจนะมีหลายรูปแบบ เช่น บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ คำเทศนา คำตักเตือน คำพิพากษา และข่าวความรอด บทกวี บทคร่ำครวญไว้อาลัย บทสนทนา นิमित ประสบการณ์ และคำพยากรณ์

2.1.7 บทสรุป

พระธรรมเพลงคร่ำครวญเปรียบเสมือนบทคร่ำครวญส่งท้ายของพระธรรมเยเรมีย์ ผู้เขียนใช้บทคร่ำครวญหรือเพลงศพห้าบท เพื่อคร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มเพราะความบาปของชนชาติอิสราเอลที่ได้กระทำผิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา จึงได้รับการพิพากษาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาโดยการตกไปเป็นเชลยในบาบิโลน ผู้เขียนใช้โคลงทางวรรณกรรม แต่งเพลงคร่ำครวญด้วยความรู้สึกที่

เสียใจอย่างสุดซึ้ง เพราะความหายนะทั้งหมดของกรุงเยรูซาเล็ม พระธรรมเล่มนี้มีสาระมากเป็นการเตือนความทรงจำอย่างเจียบๆ ไม่ว่าจะ เป็นบาปลักษณะแบบไหนก็จะมาพร้อมกับความทุกข์หนักแสนระทม ความโศกเศร้า น่าเวทนา ความเจ็บปวดและความว่างเปล่า และอีกด้านหนึ่งของพระธรรมเล่มนี้เต็มไปด้วยความหวังที่รอคอยความชื่นชมยินดีจากองค์พระผู้เป็นเจ้า รอคอยว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟู กอบกู้ชนชาติอิสราเอลกลับมาอีกครั้งหนึ่ง บทเพลงคร่ำครวญจึงเป็นทั้งบทคร่ำครวญถึงการล่มสลาย การพังทลายของกรุงเยรูซาเล็มและเป็นการเตือนใจผู้คนที่ได้กระทำความบาปเพื่อให้กลับใจและรอคอยความหวังโดยการวิงวอนคร่ำครวญอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ไดเออร์, 2000)

การพิพากษาได้มาถึงแล้ว ซึ่งก่อนหน้านั้นเป็นเวลา 40 กว่าปี ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้มีการเตือนชาวอิสราเอลถึงเรื่องนี้ไว้แล้ว การพิพากษาลงโทษจากพระเจ้าผู้เที่ยงตรง นำมาซึ่งความเศร้าโศกเสียใจให้แก่อิสราเอล เพราะในเวลานั้นประชากรที่พระเจ้าได้เลือกสรรไว้แล้วได้รับความชื่น ความทุกข์ในทุกหนทุกแห่ง เมืองที่ชาวอิสราเอลได้อยู่อาศัยต้องพังทลาย อีกทั้งพระวิหารถูกเผาไหม้ มากไปกว่านั้นเกิดการกัณดารอาหารจนกระทั่งมนุษย์จำต้องกินเนื้อมนุษย์ด้วยกันเอง ถึงอย่างไรก็ตามแม้พระเจ้าผู้ชอบธรรมได้พิพากษามนุษย์ที่ได้กระทำความบาปไปแล้ว แต่เพราะพระองค์เองผู้มีความเมตตากรุณา เยเรมีย์และผู้ที่ยังเหลืออยู่ในตอนท้ายของพระธรรมเล่มนี้ จะพบว่ามีการอ้อนวอน สารภาพความผิดบาปให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือ พระเจ้าเป็นความหวังให้แก่ผู้คนที่เหลืออยู่ในเวลานั้น

เยเรมีย์ได้ทำทนายผู้ปกครอง ผู้นำของคริสตจักรและผู้เผยพระวจนะเท็จ โดยมีการตำหนิผู้เผยพระวจนะเท็จ มีการอธิบายความโกรธของพระเจ้า ชาวอิสราเอลต้องถูกเนรเทศไปเป็นเชลยในบาบิโลน พระเจ้าสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเยรูซาเล็มหากว่า กษัตริย์และผู้นำคริสตจักรของพระองค์กลับใจอย่างแท้จริง พระเจ้าตรัสสั่งให้เยเรมีย์ต้องแบกรับแอกที่หนักหน่วง สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงภาพของอิสราเอลต้องยอมจำนนต่อเนบูคาเนซาร์ พระเจ้าไม่ทรงลืมประชากรของพระองค์ทั้งหลาย ที่พวกเขาได้ทำบาป พระเจ้าสัญญาว่าพระองค์จะทรงทำพันธสัญญาใหม่กับประชาชนของพระองค์ พระเยซูทรงทำให้คำพยากรณ์ของเยเรมีย์สำเร็จด้วยการปกครองเป็นกษัตริย์ที่ดีและเป็นมหาบุโรหิตที่ซื่อสัตย์ (Arnold, 2008)

2.2 ความหมายของความหวังและความทุกข์โดยทั่วไป

2.2.1 ความหวัง

“แม้แต่คำจำกัดความในพจนานุกรมยังแสดงให้เห็นว่า ความหวังจะต้องมีแก่นสารหรือสาระสำคัญที่มากกว่าจะเป็นเพียงแค่ความปรารถนาพจนานุกรมฉบับหนึ่งนิยามความหวังคือ ความปรารถนาที่มาพร้อมกับความคาดหวังหรือความเชื่อมั่นที่จะทำให้สมบูรณ์” (คราวเดอร์, 2020)

ความหวังกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเป็นการมีความมุ่งหวังล่วงหน้าในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ซึ่งความมุ่งหวังนี้เต็มไปด้วยความเชื่อ นักวิชาการชื่อ ฟรีดริช นิทซ์เซ่ (Friedrich Nietzsche) กล่าวว่าความหวังคือสิ่งที่เลวร้ายที่สุดของความชั่วร้าย เพราะมันยืดเวลาการถูกรุกรานของมนุษย์ อีริก อีริคสัน นักจิตวิทยาเชื้อสายเดนมาร์กอเมริกันในศตวรรษที่ 20 มีมุมมองที่แตกต่างอย่างมาก เขากล่าวว่า “ความหวังคือคุณธรรมอย่างแรกและจำเป็นที่สุดที่มีอยู่เพื่อการดำรงชีวิต หากต้องการมีชีวิตอยู่จำเป็นต้องมีความหวัง แม้ความมั่นใจจะถูกทำลายและความไวใจจะแปรเปลี่ยนไป” (คราวเดอร์, 2020, น. 13)

สำหรับผู้เชื่อนั้นความหวังมีความแข็งแกร่ง เหมือนกับความดีและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ผู้เชื่อนั้นได้เรียนรู้มา ซึ่งความหวังในการเชื่อวางใจในพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก นอกจากนั้นความหวังยังสามารถสำแดงพระวิญญานของพระเจ้าที่อยู่ในชีวิตของผู้เชื่อ

ในคำอธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้าเปิดเผยให้เห็นว่ามนุษย์มีความหวังในพระเจ้า พระเจ้าแห่งความหวัง เปาโลต้องการให้ผู้เชื่อได้รับการรักษาและเก็บเกี่ยวเอาความหวังให้คงอยู่ในชีวิตตลอดไป โดยให้สิ่งนี้หยั่งรากในพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ต้องไขว่คว้าเองหรือพึ่งพากำลังของตนเอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเสริมกำลังให้แก่มนุษย์เอง (คราวเดอร์, 2020)

สุภาวดี นัมคณิศรณ (2563) เขียนไว้ในวารสารแสงธรรม ความหวัง (Hope) กล่าวถึงความหวังทั่วไป (Generalized or global hope) ความหวังประเภทนี้เป็นความหวังที่มีความเป็นนามธรรมสูงและมีขอบเขตที่กว้าง เปรียบเหมือนสิ่งที่สัมผัสไม่ได้แต่จะเป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันความสิ้นหวัง (despair) เมื่อมนุษย์ประสบกับความล้มเหลวในชีวิต ความหวังทั่วไปจะทำให้มนุษย์ยังคงไว้ซึ่งความหวังในชีวิตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยมีความหวังทั่วไปเป็นแรงจูงใจที่จะรับผิดชอบต่อชีวิตและช่วยให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างรอบคอบและมีความยืดหยุ่น

ฟรังซิส ไลท์ (2563) เขียนไว้ในวารสารแสงธรรม ความหวัง (Hope) กล่าวดังนี้ ชาวยุโรปตะวันตกกำลังอยู่ในช่วงวิกฤตการณ์ เนื่องจากความรู้สึกว่าตนไม่สามารถควบคุมโลกไม่ได้เกิดความหวาดกลัววิตกกังวล เพราะสถานการณ์ต่างๆ ที่มีสงครามและการถูกข่มเหงในส่วนต่างๆ ของโลกมนุษย์ไม่แสวงหาความหมายของชีวิตอีกแล้ว ทำให้มนุษย์ดำเนินชีวิตโดยมีความหวังและคาดหวังในอนาคตเพียงเล็กน้อย อนาคตไม่เป็นคำสัญญาอีกต่อไป ทุกวันนี้อุดมการณ์ทางการเมืองได้ล้มเหลว มนุษย์หลายคนรู้สึกผิดหวังเมื่อได้ยินคำว่าอนาคตเป็นคำสัญญา บาทหลวงท่านนี้จึงชี้ให้เห็นถึงพื้นฐานความหวังของคริสตชน สำหรับความหวังของคริสตชนนั้นเป็นคุณธรรมเกี่ยวกับพระเจ้าที่ช่วยมนุษย์ให้ไฝหาอาณาจักรสวรรค์และชีวิตนิรันดร์ ซึ่งความสุขของมนุษย์คือพระเจ้านั่นเอง ดังนั้นความหวังแท้จริงจึงไม่เป็นสิ่งของ แต่เป็นพระบุคคล ไม่มีพื้นฐานในสิ่งที่อันตรายซึ่งอาจถูกลิขิตไปได้ แต่มีพื้นฐานในพระเจ้าผู้ประทานพระองค์เองแก่เราอยู่เสมอ

สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 (2020) ทรงเขียนพระสมณสาส์นในหนังสือ แสงธรรม ว่าด้วยเรื่องความหวังของคริสตชน ที่มีชื่อว่า “รอดพ้นด้วยความหวัง” ท่านได้ทรงสรุปว่า

ความหวังอันยิ่งใหญ่ซึ่งต้องเป็นความหวังที่อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างคือพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น พระองค์ผู้ทรงรวมความเป็นจริงทั้งหมดไว้ และทรงเป็นผู้สามารถประทานสิ่งที่ล้ำพันตัวมนุษย์เองไม่อาจบรรลุถึงได้ พระเจ้าทรงเป็นรากฐานของความหวัง มิใช่เทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงมีพระพักตร์แบบมนุษย์และทรงรักเราจนถึงที่สุด

ัญญกรณ ลีกำเนิดไทย (2563, น. 72) อ้างถึง จอร์จ แบร์นาโนส (Georges Bernanos) นักเขียนชาวฝรั่งเศสในปลายศตวรรษที่ 19 กล่าวว่า “ความหวังคือความเด็ดเดี่ยวที่กล้าหาญของวิญญาณ และรูปแบบความหวังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือการก้าวข้ามความสิ้นหวัง” ทว่าการชนะความสิ้นหวัง ซึ่งเป็นความรู้สึกทุกข์ที่อยู่ในใจนี้ จำเป็นต้องอาศัยความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เปลี่ยนวิธีการรับมือกับความเศร้า ซึ่งสิ่งนี้เป็นศัตรูของมนุษย์ที่พยายามโจมตีมนุษย์และล่อลวงให้มนุษย์ติดอยู่ในความรู้สึกมีเดม

กระบวนการในการเปลี่ยนแปลงความหวัง ประกอบไปด้วย ความหวัง (Hope) ความสิ้นหวัง (Despair) และความหมดหวัง (Hopelessness) โดยได้อธิบายไว้ว่า ความหวังเป็นสิ่งที่ช่วยยึดเหนี่ยวให้บุคคลมีความเข้มแข็ง และมีกำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์หรือภาวะวิกฤตที่เข้ามามีผลต่อการดำเนินชีวิตทั้งในปัจจุบันและในอนาคต (ไคล้มา, 2005)

2.2.2 ความทุกข์

โดยปกติทั่วไปแล้วมนุษย์พบเจอกับความทุกข์ซึ่งความทุกข์นั้นอาจจะมีสาเหตุเดียวที่ซ่อนไว้อยู่ ในความโดดเดี่ยวเหล่านั้นกลายเป็นความทุกข์ที่ทรมาณทำให้มนุษย์รู้สึกเหน็ดเหนื่อยไม่มีความสุขในชีวิต ความโดดเดี่ยวจากความทุกข์ที่มนุษย์ต่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างเช่น การเป็นผู้ป่วยที่ต้องนอนติดเตียงอยู่โรงพยาบาล เมื่อเป็นเช่นนี้อาจจะมีความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวด้วยความทุกข์ทรมาณ นอกจากนั้นมนุษย์ยังต้องเผชิญกับความโศกเศร้า อย่างเช่นการต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ซึ่งได้จากไป หลายคนไม่อาจหนีความทุกข์จากการสูญเสียไปได้ จึงเป็นสิ่งที่สร้างความโศกเศร้าให้แก่มนุษย์เป็นอย่างมาก ในความทุกข์ที่มนุษย์ต้องเผชิญทำให้มนุษย์ต้องการใครสักคนที่เข้มแข็งพอจะเคียงข้างคอยเช็ดน้ำตาในวันที่อ่อนแอได้ ต้องการใครสักคนที่จะมาสร้างรอยยิ้มอีกครั้ง นำความชื่นชมยินดีมาให้ท่ามกลางความโศกเศร้า (เกรแฮม, 2018)

พระคัมภีร์กล่าวถึงความทุกข์ ไว้ว่าความทุกข์เพราะความบาปของมนุษย์ ในบางครั้งมนุษย์อาจจะรู้จักความชื่นชมยินดีและสันติสุขในการได้บังเกิดใหม่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ผู้เชื่อต่างมีประสบการณ์ของการร่วมสามัคคีธรรม ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า ช่วงเวลานั้นอาจจะได้ลิ้มรสชาติของความสุขและความพึงพอใจในการสถิตของพระคริสต์ แต่เพราะความบาปที่ติดตัวของมนุษย์ ไม่อาจจะปฏิเสธการทำความบาปได้ ดังนั้นเมื่อมนุษย์ตกไปอยู่ในความบาป มนุษย์ได้ไปจากพระคริสต์ไม่มีการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์อีกต่อไป (เกรแฮม, 2018)

เมื่อใดที่ผู้คนกลับใจสารภาพความผิดบาปและละทิ้งจากความบาป สัมพันธภาพระหว่างผู้คนกับพระคริสต์จะได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ (1 ยอห์น 1:9) ถ้าเราสารภาพบาป พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาป และจะทรงชำระบาปให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

ความทุกข์เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องรู้จัก เป็นสิ่งที่มนุษย์มักจะพิจารณาสอบถามมีคำตอบ มนุษย์พยายามหาความหมายในความทุกข์นั้น ไม่ว่าจะเป็ความทุกข์ส่วนบุคคลหรือของสังคม ส่วนคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ความทุกข์ไม่มีเหตุผล มนุษย์แค่ต้องการทางออก สำหรับคนที่เชื่อในพระเจ้า อาจจะมีปัญหาในการตีความหมายของความทุกข์ เพราะว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจและทรงดี ดังนั้นทำไมมนุษย์ผู้เชื่อในพระเจ้ายังต้องเผชิญกับความทุกข์ ทำไมพระเจ้าอนุญาตให้เกิดขึ้นโดยเฉพาะผู้รับใช้พระเจ้า ทำไมพระเจ้าไม่ทรงทำให้ความทุกข์หลุดพ้นจากผู้เชื่อ ความทุกข์ในฮีบรูเกี่ยวข้องกับความเจ็บปวด ความยากลำบาก ความทุกข์ร้อนหรือเดือดร้อน

สังคมสมัยโบราณต่อความทุกข์ได้กล่าวถึงเมดิเตอร์เรเนียน คนเชื่อว่าเขาต้องอยู่ภายใต้ธรรมชาติหรือพลังของธรรมชาติ ต้องยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ปฐมกาลบทที่ 3 ความทุกข์เป็นส่วนหนึ่งที่มาพร้อมกับโลกที่บกพร่อง มนุษย์ผู้ซึ่งไม่สามารถควบคุมธรรมชาติได้ อริสโตเติล (Aristotle) ให้ความเห็นว่าความทุกข์อยู่ในทั้งกายและจิตใจความสูงสุดของคนทั่วไป คือลดความเจ็บปวด นักปรัชญาหนุ่มใจให้อดทนสู้ไม่ยอมแพ้ พระเยซูบอกให้มนุษย์แบกกางเขน ต้องทำตัวเข้มแข็ง ความทุกข์เป็นสิ่งที่ไม่ดี แก้ไขไม่ได้แต่ต้องอดทน จนถึงศตวรรษที่ 7 มีนักปรัชญาชื่อว่า เรอเน เดการ์ต (Descartes) ได้เสนอว่าความทุกข์และเจ็บปวดเป็นสิ่งที่ดี เพราะความทุกข์นั้นเป็นสัญลักษณ์ที่สามารถสอนมนุษย์ให้รู้จักความอ่อนแอในร่างกาย เพื่อนำไปสู่การได้รับการรักษาและฟื้นฟู

นักปรัชญา ไลบ์นิซ (Leibniz) บ่งชี้ให้เห็นในหนังสือ *The Westminster Theological Wordbook of the Bible* ว่าความเจ็บปวดเป็นสัญลักษณ์ของความระเบียบสมบูรณ์แบบธรรมชาติ คือโลกไม่บกพร่องแต่ความทุกข์เป็นกฎเกณฑ์ของจักรวาล ต่อมามนุษย์เริ่มเชื่อว่ามนุษย์เองสามารถควบคุมธรรมชาติและให้ความทุกข์สิ้นสุดไปได้ แต่มนุษย์ก็รู้ว่ายังมีความทุกข์อยู่ (Gowan, 2003)

สาธัญญ บุญเกียรติ (2017, น. 176-177) “กล่าวว่าแม้ว่ามนุษย์ทุกชาติ ทุกศาสนา และทุกสถานภาพ จะไม่ปรารถนาความทุกข์ แต่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญกับความทุกข์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ตลอดประวัติศาสตร์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกตะวันตก) ความจริงเกี่ยวกับความทุกข์ทำให้ผู้คนมากมายไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่สูงสุดผู้ทรงรักมนุษย์ การศึกษาความทุกข์ในกรอบความคิดที่กว้างขึ้นนี้จะสำคัญและจำเป็น แต่ผลที่ตามมาของคำตอบในเชิงทฤษฎีซึ่งไม่ค่อยมีประโยชน์สำหรับผู้ทุกข์ยาก ทั้งยังอาจเพิ่มความทุกข์ให้พวกเขาด้วยซ้ำเนื่องจากมุ่งเน้นคำถามว่า ‘ทำไมความทุกข์จึงเกิดขึ้น?’ แต่ละเลยคำถามที่สำคัญกว่านั่นคือ ‘เราควรจะตอบสนองต่อความทุกข์อย่างไร?’”

สำหรับบริบทไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ มีหลักคำสอนของพุทธศาสนาเรื่องความทุกข์ในอริยสัจสี่และไตรลักษณ์ คำสอนนี้มีการเปรียบเทียบกับคำสอนในพระคัมภีร์ สามารถช่วยให้คริสเตียนไทยมีคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องความทุกข์ที่ลึกซึ้งขึ้นและเหมาะสมกับบริบทไทยมากขึ้น

นอกจากนั้น สารันฎ บุณยเกียรติ (2017, น. 178) กล่าวต่อไปดังนี้ “ในพุทธศาสนา คำว่า “ความทุกข์” มีความหมายที่กว้างมากพระพุทธเจ้าแบ่งความทุกข์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- 1) ทุกข์เป็นความรู้สึกทุกข์ เช่น ความทุกข์กายทุกข์ใจ เจ็บป่วย โศกเศร้า
- 2) ทุกข์ที่แฝงอยู่ในความผันแปรของสุข คือ ความทุกข์ที่ปรากฏขึ้นเมื่อความสุขนั้นหมดลง
- 3) ทุกข์ตามสภาพสังขาร หมายถึง การที่ทุกสิ่งอยู่ในสภาพที่ถูกบีบคั้นด้วยปัจจัยที่ขัดแย้ง มีการเกิด เสื่อมสลาย ดับไปตามกาลเวลา ทุกสิ่งไม่สมบูรณ์ในตัวเอง และไม่คงอยู่ตลอดไป ดังนั้นการยึดติดอยู่กับสิ่งใดๆ จึงนำไปสู่ความรู้สึกทุกข์”

วศิน อินทสระ (2444) อธิบายถึงความทุกข์ดังนี้ ความทุกข์คือความไม่สบายกายไม่สบายใจ ความทุกข์เรียกว่า กายิกทุกข์ ทุกข์ที่เกี่ยวกับทางกาย และเจตสิกทุกข์ ทุกข์ที่เกี่ยวกับทางใจ บางทีมันก็เกี่ยวเนื่องกัน บางคนพอไม่สบายใจ สิ่งนี้สามารถส่งผลกระทบต่อทางร่างกายด้วย บางคนพอไม่สบายกายก็ทำให้ไม่สบายใจด้วยหลายอย่าง โดยเฉพาะคนป่วยที่มีภาระจะต้องทำ และรู้สึกวางภาระเหล่านั้นไม่ได้ หรือไม่สามารถหาผู้ใดมาทำแทนได้ สิ่งนี้ทำให้เกิดความกังวลไปหลายอย่าง รวมความว่า ในชีวิตคนธรรมดาที่มีความทุกข์ทางกายบ้าง ทางใจบ้าง หรือว่ามีทั้งสองอย่าง ทั้งทุกข์กายและทุกข์ใจ รวมกันไปผสมผสาน

พระพุทธเจ้าสอนว่า ทำที่พึงแก้ตนเหมือนกับอยู่บนเกาะที่น้ำท่วมไม่ถึง ที่ปี กริราถ เมธาวี ยัมโธ นากิถิรติ สร้างที่พึงให้แก้ใจเหมือนกับอยู่บนเกาะที่น้ำท่วมไม่ถึง น้ำก็คือความทุกข์หรือกิเลสท่วมไม่ถึง จิตใจได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างเยี่ยม เปรียบเทียบเหมือนกับม้าศึกที่ได้รับการอบรมฝึกฝนอย่างเยี่ยม พร้อมทั้งจะออกศึก ชาวพุทธจะถอนตนขึ้นจากทุกข์ เป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างทุกข์เข้าไม่ถึง แม้จะเจ็บไข้ไม่สบายทางกาย แต่ความไม่สบายก็ไม่สามารถครอบงำจิตใจได้ สามารถจะครองตนอยู่ได้ โดยไม่ให้ความทุกข์มันท่วมทับ มีหน้าตาผ่องใสอยู่ได้โดยการกำหนดรู้ทุกข์ เข้าใจเรื่องความทุกข์ ทำให้ใจไม่กลัว ความแก่ ความเจ็บ และความตาย เมื่อเราทำใจเป็นกันเองต่อความแก่ ความเจ็บและความตาย แก่ไข้ได้ก็ไข้กันไป นั่นคือความทุกข์ทางกาย สำหรับความทุกข์ทางใจ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมีบทบาทครอบงำยับยั้งจิตใจของคนทั้งหลายอยู่โดยมาก

วศิน อินทสระ (2444) กล่าวต่อไปว่า ทุกข์ในอริยสัจ สำหรับความทุกข์ในอริยสัจก็จะมี ความหมายที่ละเอียดลึกซึ้งลงไปกว่านั้น ข้อแรกคือทุกข์อริยสัจ ความจริงอันประเสริฐคือทุกข์ ที่ว่าประเสริฐไม่ได้หมายความว่าดี ทุกข์ในอริยสัจ ความจริงอันประเสริฐคือทุกข์ ที่ว่าประเสริฐหมายถึงคำว่าแท้ คำว่าประเสริฐในที่นี้เป็นภาษาสากลเป็น universal necessity นั้นหมายความว่า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

วิกเตอร์ อี. ฟรังเคิล (2558, น. 62) “ความทุกข์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ไม่สามารถกำจัดออกไปได้แม้แต่ในชะตากรรมและความตาย หากปราศจากความทุกข์และความตายเสียแล้ว ชีวิตมนุษย์ย่อมขาดความบริบูรณ์” ผู้เขียนท่านนี้ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า เมื่อมนุษย์รับชะตากรรมต่อความทุกข์ที่ต้องเผชิญซึ่งในความทุกข์นั้นย่อมมอบโอกาสมากมายให้แก่มนุษย์ แม้กระทั่งในความทุกข์ที่เต็ม

ไปด้วยสภาพที่แสนลำเค็ญสิ่งนี้จะเพิ่มความหมายที่ลึกยิ่งขึ้นในชีวิตของมนุษย์ มนุษย์จะเข้าใจในชีวิตของตนเองได้มากขึ้น เมื่อนั้นทำให้มนุษย์อาจรักษาความกล้า ศักดิ์ศรี และความไม่เห็นแก่ตัวไว้ได้ หรือในที่สุดมนุษย์จะกัดฟันสู้เพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ มนุษย์อาจจะล้มศักดิ์ศรีเยี่ยงมนุษย์ของตนเอง ในความทุกข์เป็นโอกาสที่มนุษย์จะใช้ประโยชน์หรือสละโอกาสที่จะพึ่งพาแสวงหาคุณค่าทางศีลธรรม เพื่อที่จะผ่านพ้นเรื่องราวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตไปได้

ความสนใจหลักๆ ของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่การหาความสุข หรือหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด แต่เป็นการมองเห็นความหมายในชีวิตตน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงพร้อมแม้แต่ยอมทนทุกข์ในความทุกข์ที่มนุษย์เองเผชิญอยู่ ซึ่งมีความหมายต่อชีวิต หากความทุกข์นั้นไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ สิ่งที่จะต้องทำคือ กำจัดเหตุแห่งทุกข์ออกไปเสีย ไม่ว่าจะเป็เหตุทางจิตวิทยา ทางชีววิทยา หรือทางการเมือง การทนทุกข์ที่ทรมาณนั้นเป็นการหาความสุขจากการทรมาณตัวเอง

2.2.3 บทสรุปความหวังและความทุกข์โดยทั่วไป

ผู้คนมักจะให้ความหมายของความหวังและความทุกข์โดยทั่วไปอย่างหลากหลายและแตกต่างกันออกไป แน่แน่นอนว่าเมื่อเกิดความทุกข์ ทำให้มนุษย์นั้นเกิดความไม่สบายกาย ส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจ นำมาสู่ความรู้สึกไม่สบายใจไปด้วยเช่นกัน ความทุกข์และความหวังนั้นเกิดได้จากหลายสาเหตุ ซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องเผชิญกับความทุกข์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมนุษย์ต้องเผชิญกับความทุกข์ในไม่ช้าก็ต้องหาทางออกเพื่อพบเจอกับความหวังในชีวิต ดังนั้นให้รู้ว่าคุณทุกข์และความหวังเป็นสิ่งที่มาคู่กัน เมื่อมนุษย์เกิดความทุกข์ ความทุกข์อยู่ในทั้งกายและจิตใจของคนทั่วไป นักปรัชญาได้หนุนใจให้อดทนต่อความทุกข์ที่ต้องเผชิญ ต่อสู้กับสิ่งนั้นอย่างเข้มแข็งไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคที่พบเจอ ความทุกข์เป็นสิ่งที่ไม่มีดี แก้ไขไม่ได้แต่ต้องอดทน มนุษย์จำเป็นที่จะต้องแสวงหาทางออกเพื่อหลุดพ้นจากความทุกข์ มนุษย์พยายามไขว่คว้าแสวงหาความสุขด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไป และผู้คนเป็นจำนวนมากหันไปพึ่งพาทางศาสนา เพื่อเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจให้แก่ตนเอง ศาสนาต่างก็มีหลักคำสอนของการพ้นจากความทุกข์อย่างกว้างและลึกซึ้ง เช่นในศาสนาคริสต์ คำสอนที่กล่าวว่าเพราะความบาปที่ติดตัวของมนุษย์ จึงไม่อาจจะปฏิเสธการทำความบาปได้ ดังนั้นเมื่อมนุษย์ตกไปอยู่ในความบาป จึงต้องเผชิญกับความทุกข์ มนุษย์ต้องกลับใจสารภาพความผิดบาปและละทิ้งจากความบาปที่ได้กระทำทั้งสิ้น สัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระคริสต์จะได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ ถ้ามีการสารภาพบาปในสิ่งที่ได้กระทำผิดพระเจ้าผู้ทรงชื่อสัตย์และเที่ยงธรรม พระองค์จะทรงยกโทษความบาปผิดของมนุษย์ และจะทรงชำระผู้ นั้นให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ในขณะเดียวกันพุทธศาสนาก็มีคำสอนที่คล้ายคลึงกับคริสต์ศาสนา กล่าวคือ ทุกสิ่งที่อยู่บนโลกนี้ มีการเกิด การเสื่อมสลาย ดับไปตามกาลเวลา ทุกสิ่งไม่สมบูรณ์ในตัวเอง และไม่คงอยู่ตลอดไป ดังนั้นการยึดติดอยู่กับสิ่งใดๆ บนโลกใบนี้เป็นสิ่งที่นำพาให้เกิดความทุกข์

2.3 ความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

2.3.1 ความหวังในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เป็นสิ่งที่พบบ่อยในเรื่องของความหวังโดยเฉพาะพระธรรมผู้เผยพระวจนะ บทเพลงกวี ความหวังคือองค์ประกอบที่สำคัญในชีวิตของคนชอบธรรม (สภษ. 23:18; 24:14) ถ้าไม่มีความหวังชีวิตไม่มีความหมาย (พคค. 3:18 เปรียบเทียบกับ โยบ 7:6) และในความตายไม่มีความหวัง (อสย. 38:18) ผู้เขียนปัญญาจารย์ยืนยันว่าเท่าที่มีชีวิตเรายังมีความหวัง ซึ่งความหวังของความหมายโดยแท้จริงมนุษย์ต้องมีความหวังในพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงประทานพระปัญญาแก่มนุษย์ ผู้เขียนพูดถึงความหวังตอนมีปัญหาและความหวังเกี่ยวกับความเชื่อความไว้วางใจ การเชื่อฟังในพระเจ้าเท่านั้น ผู้ชอบธรรมที่ไว้วางใจพระเจ้านั้นจะได้รับความรอด (สดด. 28:7) เขาจะไม่พินาศ ไม่เสียใจ ไม่สิ้นหวัง (สดด. 27:2-3; 30:6; 119:116 เปรียบเทียบกับ อสย. 49:24) ผู้ชอบธรรมที่มีความหวังใจในพระเจ้า มั่นใจว่าพระเจ้าปกป้องและช่วยพวกเขาได้ (ยรม. 29:21) เขาจะปราศจากความกลัวและความทุกข์ร้อน (สดด. 40:2, อสย. 7:4) ผู้เขียนพูดถึงความหวังใจพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้ายำเกรงพระยาเวห์” (อสย. 12:2 เปรียบเทียบกับ สภษ. 23:17-18) ผู้ที่ไว้วางใจพระเจ้าเขาจะรอดคอยพระเจ้าอย่างเสียบสงบ อดทน เพราะพระเจ้อมีรางวัลให้แก่ผู้ที่รอดคอยพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ พระเจ้าจะแก้แค้นแทนคนนั้นจะพิสูจน์แทนคนนั้น (สดด. 37:5-7 เปรียบเทียบกับ อสย. 30:15)

สำหรับความหวังที่ไม่ถูกต้อง ถ้าไม่มีความหวังในพระสัญญาของพระเจ้าความหวังก็ว่างเปล่าโดยเฉพาะการพึ่งพากำลังของมนุษย์เชื่อในความสามารถของมนุษย์เอง เมื่อมนุษย์วางใจมนุษย์ด้วยกันเอง ความปลอดภัยจะกลายเป็นความกลัวและความทุกข์ร้อน (อสย. 32:9-11) สิ่งที่มนุษย์ไม่ควรไว้วางใจคือเงินทอง ทรัพย์สิน ความชอบธรรมของมนุษย์ รวมไปถึงรูปเคารพเช่นพระวิหารของพระเจ้า (สดด. 52:7, อสค. 33:13, ยรม. 17:5, ยรม. 7:4, ฮบก. 2:18) บุคคลที่วางใจในรูปเคารพชีวิตจะพินาศ ความหวังนั้นจะเกี่ยวกับพระพรชั่วคราวหรือการช่วยเหลือสถานการณ์ประจำวัน และในขณะที่เดียวกันความหวังก็เกี่ยวกับความรอดในยุครุ่งฟูของดาวิต และการคาดหวังพระเมสสิยาห์ ซึ่งปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เดิมและหนังสือของศาสนจักรยิว การฟื้นคืนจากความตาย สิ่งนี้เป็นความหวังมีพื้นฐานในพันธสัญญาของพระเจ้า หวังว่าพระเจ้าจะให้อาณาจักรของพระองค์เป็นของประชาชนและความถูกต้องในโลกจะสิ้นสุด พระเจ้าจะพิพากษาคนบาปที่วางใจสิ่งอื่น ซึ่งได้ปฏิเสธทางของพระเจ้าไป (Freedman, 1997)

2.3.2 ความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ช่วงที่อิสราเอลตกไปเป็นเชลย ความทุกข์เกิดจากการประพฤติดของมนุษย์ซึ่งทำบาปต่อพระเจ้า เช่น ปฐมกาลบทที่ 3 ความทุกข์นั้นไม่ใช่แผนการของพระ

เจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์แต่เกิดจากการกบฏของมนุษย์ มนุษย์ควรรับผิดชอบแต่มนุษย์นั้นชอบโทษผู้อื่น อีกด้านหนึ่งในความทุกข์ บาปนำความทุกข์ไปถึงทุกสิ่งทั่วโลกและทุกองค์ประกอบในโลก ความบาปเหล่านี้ตกทอดมาสู่ลูกหลาน มนุษย์ต้องแบกการลงโทษของอาดัมและเอวา พระเจ้าก็รับผิดชอบในความทุกข์ เพราะพระเจ้าได้ลงโทษมนุษย์ การทรงลงโทษของพระเจ้าเต็มไปด้วยความยุติธรรมพระเจ้าเป็นผู้ยุติธรรม และพระเจ้าต้องการนำศักดิ์ศรีพระสิริของพระองค์กลับคืนมา

ในเลวีนิติ อธิบายถึงว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้ที่เชื่อฟังและจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟัง จนกว่าผู้นั้นจะกลับใจใหม่ สาราภาพต่อพระองค์ การลงโทษของพระเจ้าต่อบรรพบุรุษตกทอดมาสู่ลูกหลาน ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์กล่าวว่าความบาปในสังคมจะพบการลงโทษจากพระเจ้า แล้วการลงโทษนั้นจะมาถึงคนทั้งชาติ การต้องตกไปเป็นเชลยของอิสราเอล เป็นสิ่งที่อิสราเอลยอมรับได้ยาก ทำไมประชากรของพระเจ้าต้องมีความทุกข์อย่างมาก นำมาสู่ยุคนี้ที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นต่อความทุกข์ มนุษย์ต้องรับการลงโทษของความทุกข์เพราะมาจากความบาปในยุคสมัยอดีต

เยเรมีย์กล่าวว่ามีสุภาษิตที่ว่า พ่อแม่กินองุ่นเปรี้ยว และลูกๆ ปวดฟัน แต่สุภาษิตนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับปัจจุบันของเยเรมีย์ ซึ่งเยเรมีย์สอนว่าทุกคนต้องตายเพราะความบาปส่วนตัวของมนุษย์ โยบเองได้อ้างถึงคำสอนซึ่งมีลักษณะที่เก่าแก่กว่าเยเรมีย์ โยบสอนว่ามีกฎของ Retribution โยบมีความสับสนว่าทำไมตัวเองเป็นคนบริสุทธิ์แต่ต้องเผชิญกับปัญหาความทุกข์เข้ามาในชีวิต ซึ่งสิ่งนี้ไม่ตรงกับกรลงโทษที่สมควรจะได้รับ เพื่อนของโยบเองกล่าวถึงโยบว่า โยบนั้นได้ทำบาปจึงได้รับการลงโทษต้องเผชิญแต่ความทุกข์ คำตอบพระเจ้าเกี่ยวกับโยบคือ มนุษย์ไม่สามารถเข้าใจความสับสนในชีวิตได้อย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง และเป็นไปได้ที่คนบริสุทธิ์จะมีความทุกข์ ดังนั้นความทุกข์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะเกิดจากตัวของเขาเอง และพระเจ้าเองก็ไม่ใช่สาเหตุให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งต้องเผชิญกับความทุกข์ แต่แท้จริงแล้วเป็นการทดสอบของซาตานที่เข้ามาทดสอบตัวโยบ (อสย. 40-55) ยูดาห์ควรจะได้รับกรลงโทษเพราะบาปที่ได้ก่อขึ้น แต่บทเพลงผู้รับใช้ในอิสยาห์มีมุมมองอีกแบบ และนั่นคือ บางคนมีความทุกข์หรือตายเพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น (ฉธบ. 8:1-6) พระเจ้าใช้ความทุกข์ที่ทำให้มนุษย์ถ่อมตัว และเพื่อที่จะทดสอบความซื่อสัตย์ในมนุษย์ ในบางครั้งพระเจ้าใช้ความทุกข์ที่จะสอนมนุษย์เพื่อเป็นบทเรียนให้แก่มนุษย์เอง เช่น ในอิสราเอลถิ่นทุรกันดาร มนุษย์ดำรงชีวิตไม่ใช่อาหารอย่างเดียวแต่เป็นการพึ่งพาพระเจ้า พระเจ้าได้เตือนมนุษย์ดังเช่นบิดาได้สอนบุตร พระเจ้าหวังจะนำความดีออกจากความทุกข์ อิสยาห์ บทที่ 50 ความทุกข์ของอิสราเอลจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น (Gowan, 2003)

2.3.3 บทสรุปความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ความหวังของความหมายโดยแท้จริงมนุษย์ต้องมีความหวังในพระเจ้า มนุษย์ต้องมีความเชื่อใจ ความไว้วางใจ การเชื่อฟังในพระเจ้าเท่านั้น ผู้ชอบธรรมที่ไว้วางใจพระเจ้านั้นจะได้รับความรอด แต่ตราบใดที่มนุษย์พึ่งพากำลังของตนเอง และเชื่อในความสามารถของมนุษย์เอง ความปลอดภัยจะ

กลายเป็นความกลัวและความทุกข์ร้อน ความหวังที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีพื้นฐานในพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าจะพิพากษาลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังและละเว้นจากการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ สำหรับความทุกข์นั้นไม่ใช่แผนการของพระเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่เกิดจากการกบฏของมนุษย์ ความทุกข์ที่พบในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมจะปรากฏเรื่องราวของชนชาติอิสราเอลที่ต้องตกไปเป็นเชลยได้รับความทุกข์อย่างแสนสาหัส เนื่องจากพวกเขาได้กระทำความบาปต่อพระเจ้า มนุษย์ควรรับผิดชอบแต่มนุษย์นั้นชอบโทษผู้อื่น อีกด้านหนึ่งในความทุกข์ บาปนำความทุกข์ไปถึงทุกสิ่งทั่วโลกและทุกองค์ประกอบในโลก ความบาปเหล่านี้ตกทอดมาสู่ลูกหลาน มนุษย์ต้องแบกการลงโทษของอาดัมและเอวาและพระเจ้าเองก็ไม่ใช่สาเหตุที่มนุษย์ต้องเผชิญกับความทุกข์ แต่อีกแง่หนึ่งเป็นรูปแบบการทดสอบของชาตาน ที่เข้ามาทดสอบมนุษย์ แต่ถึงอย่างไรก็ตามพระเจ้าได้รับผิดในความทุกข์ เพราะพระเจ้าได้มีการลงโทษมนุษย์ การลงโทษมนุษย์นั้น พระเจ้าต้องการนำศักดิ์ศรีพระสิริของพระองค์กลับคืนมา

2.4 ความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

2.4.1 ความหวังในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่มุมมองความหวังในพระคัมภีร์ใหม่ ได้รับอิทธิพลมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งมีการดำเนินต่อโดยเฉพาะความหวังใจในยุคสุดท้าย พระเยซูคริสต์เป็นจุดหมายของความหวังในยุคสมัยเดิม (มธ. 12:21; 1 ปต.1:3) พระเมสสิยาห์มาถึงแล้ว เข้ามาในโลกมนุษย์ ได้นำพระพรของความหวังในโลกใหม่ ได้สัมผัสสิ่งนั้นแล้วคือการไถ่บาป ความหวังคริสเตียนมีพื้นฐานของความรอดในพระคริสต์ ความหวังนี้เป็นพระพรที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย แต่จะประสบพบเจอในปัจจุบัน ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ความหวังเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งมนุษย์ต่างได้รับแล้ว แต่ยังคงไว้วางใจในพระเจ้าต่อไปเพื่อจะสำเร็จสมบูรณ์ และมั่นใจในพระคริสต์ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา คริสเตียนจึงต้องอดทนไว้วางใจและปรารถนาพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งสิ่งนี้ทำให้คริสเตียนรู้สึกมีความหวัง (โรม 8:24-25) การเสด็จมาของพระเยซู (กท. 5:5)

ความหวังในอนาคตมีอะไรบ้าง ? การฟื้นคืนจากความตาย (กก. 23:6) พระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอล (กก. 26:6-7) การฟื้นฟูของร่างกายและการฟื้นฟูของทางโลก (โรม 8:23-25) พระสิริของพระเจ้านั้นนิรันดร์กาล (คส. 1:27) ชีวิตนิรันดร์และมรดกของประชากรของพระเจ้า (ที่ตส. 3:5-7) การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ที่ตส. 2:11-14) การรับการเปลี่ยนแปลงตามสภาพของพระคริสต์ (1ยน. 3:2-3) ความรอดมาทางพระเจ้า (1ทธ. 4:10) พระวิญญูณบริสุทธิ์อาศัยอยู่ในผู้เชื่อทำให้ผู้เชื่อมั่นใจ (โรม 8:23-25) พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ด้วย (คส. 1:27) และมั่นใจว่าพระคริสต์ฟื้นคืนจากความตาย (กก. 2:26)

การกระทำของพระคริสต์ใน 2000 ปีที่แล้ว เป็นความมั่นใจว่าความหวังในอนาคตจะเกิดขึ้น ซึ่งหมายความว่า พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่สอนให้รอคอย อดทน ไว้วางใจ ตรงกับพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าจะปกป้องและช่วยให้รอด ความหวังทำให้เราพยายามและอดทน และเมื่อเราพบความทุกข์ยาก ความหวังจะเกิดขึ้นถ้าเราอดทน (โรม 5:2-5) คนที่ไว้วางใจในพระคริสต์ก็มั่นใจว่าจะเห็นพระเยซูในชีวิตและการตายของเขาความหวังเป็นเหมือนสมอเรือ (ฮบก. 6:18-19) คริสเตียนโอ้อวด ชื่นชมยินดีในความหวัง ความหวังทำให้เขากล้าหาญ คนที่ไม่ไว้วางใจในพระเจ้าไม่มีความหวัง

Freedman, David N. (1997) อธิบายว่าความหวังมาพร้อมกับทัศนคติใหม่ และวิถีชีวิตใหม่ ความหวังมาพร้อมกับความเชื่อ และความรัก และจะมีอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อ (1คร. 13:13) ความเชื่อกับความหวังใกล้เคียงกันเพราะความเชื่อแสดงออกถึงความมั่นใจในอนาคตที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้ ความหวังจะเกิดความรักและความบริสุทธิ์เกิดความชื่นชมยินดีและสันติสุข ความหวังเป็นกำลังใจ ความหวังสอนให้ผู้คนเชื่อฟังพระเจ้า เช่น เมื่อมีใครสักคนหวังว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา จึงใช้ชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ ความหวังเป็นสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น ความเชื่อคือ ความมั่นใจในสิ่งที่พระเจ้าสัญญาจะกระทำในอนาคต จงมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ที่น่าเชื่อถือ

2.4.2 ความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เกี่ยวข้องกับคนที่มีโรค ซึ่งในสมัยพระเยซูคนอิสราเอลได้เชื่อตามพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเชื่อว่าพระเจ้าอวยพรคนชอบธรรมและลงโทษคนบาป (ยน. 9:3) การลงโทษไม่ได้เกิดขึ้นในโลกนี้ อย่างไรก็ตามต้องเกิดขึ้นในโลกใหม่ (มธ. 25:46) พระเยซูสอนว่าบางคนที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ในปัจจุบันเหมือนพระเจ้าลงโทษคนนั้น แต่ที่จริงแล้วเขาอาจไม่ได้ทำผิดเลยก็ตาม เช่นเดียวกับชีวิตของพระเยซูคริสต์พระองค์มาเพื่อไถ่มนุษย์ที่มีบาปทั้งหลาย พระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม แต่ก็ต้องเผชิญกับความทุกข์ในเวลานั้น

ความทุกข์อีกมุมมองหนึ่งเกี่ยวกับการตายของพระเยซู เป็นสิ่งที่ทำลายของอัครทูต พระเยซูผู้บริสุทธิ์แต่ทำไมต้องทนทุกข์ทรมาน เมื่อพระบิดาทรงทำให้พระเยซูพระบุตรฟื้นคืนจากความตาย ซึ่งชัดเจนว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับพระเยซูพระบุตร หลังจากการฟื้นคืนมาจากความตายความทุกข์ทรมานของพระองค์เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (ลก. 24:26) จำเป็นที่พระเมสสิยาห์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดต้องทุกข์ทรมาน ความทุกข์ทรมานนั้นตรงกับคำทำนายของผู้เผยพระวจนะ ทั้งมัทธีว มาระโก ลูกา ทั้งสามพระธรรมนี้อ้างอิงถึงอิสยาห์บทที่ 53 ซึ่งในตอนนี้ได้สอนว่า ความทุกข์ของพระเยซูเป็นการทดสอบจากพระบิดา แล้วพระเยซูทรงซื่อสัตย์จนถึงที่สุด ส่วนเปาโลนั้นได้กล่าวว่าการทุกข์ของพระเยซูแสดงออกถึงความรักของพระเยซูต่อพระเจ้าและต่อมวลมนุษย์ ความทุกข์ของพระเยซูมีประโยชน์ต่อผู้อื่น ประโยชน์นั้นคือความรอดจากความบาป จากความทุกข์และจากมารซาตาน มนุษย์สามารถมีชีวิตใหม่ ตามรูปแบบของพระเยซูที่ฟื้นคืนจากความตาย ความทุกข์ของมนุษย์เป็นการเข้าร่วมความทุกข์ของพระเยซูผ่านทางความทุกข์นั้น ผู้เชื่อจะได้รับเกียรติจากพระเจ้า พระสิริที่จะพบในอนาคต

ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับความทุกข์ในปัจจุบัน ตามรูปแบบของพระคริสต์ ผู้เชื่อควรพร้อมที่จะทนทุกข์ตายเพื่อผู้อื่น ในพระธรรมสดุดีมีบทคร่ำครวญซึ่งพูดถึงความทุกข์ของกลุ่มหรือของประชากรของพระเจ้า (สดด.12; 44; 74 เปรียบเทียบกับ สดด. 3; 4; 22; 31) ความทุกข์ที่เกิดจากการข่มเหงจะเป็นพระพรมากในพระเจ้า เพราะฉะนั้นการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูคริสต์เป็นความมั่นใจของคริสเตียนผู้เชื่อในพระเจ้าที่ว่าจะได้พ้นจากความทุกข์ หรือพระเจ้ามีพระประสงค์ในความทุกข์ สิ่งที่ไม่ดีกลายเป็นสิ่งที่ดี พระเจ้าเป็นความหวังในความทุกข์ที่เราต่างต้องเผชิญ (Gowan, 2003)

2.4.3 บทสรุปความหวังและความทุกข์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

ความหวังคริสเตียนมีพื้นฐานของความรอดในพระคริสต์ ความหวังนี้เป็นพระพรที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย แต่จะสำเร็จในปัจจุบัน คริสเตียนรู้สึกมีความหวังในการรอคอยการเสด็จมาของพระเยซู การได้รับการเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์ ความรอดมาจากพระเจ้าเท่านั้น พระคริสต์ทรงอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อาศัยอยู่ในผู้เชื่อทำให้รู้สึกมั่นใจว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ด้วยกับผู้เชื่อ ความหวังในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับอิทธิพลจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือ การรอคอย การอดทน การไว้วางใจในพระเจ้า พระองค์จะทรงปกป้องประทานสันติสุข ความรอดมาสู่ผู้ที่มีความหวังรอคอยในพระองค์

ความทุกข์ในภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึง การทรงทนทุกข์ของพระเยซูคริสต์ การตายของพระองค์ ความทุกข์ของพระเยซูส่งผลที่ดีต่อผู้อื่น คือมนุษย์ผู้ที่เชื่อวางใจจะได้รับความรอดจากความบาป มนุษย์ได้รับชีวิตใหม่ ตามรูปแบบของพระเยซูที่ฟื้นคืนจากความตาย ซึ่งความทุกข์ที่มนุษย์ต้องเผชิญเป็นการเข้าร่วมความทุกข์ของพระเยซูผ่านทางความทุกข์นั้น ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าจะได้รับเกียรติจากพระเจ้า การฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูคริสต์เป็นความมั่นใจของคริสเตียนว่าจะหลุดพ้นจากความทุกข์

ดังนั้น สำหรับความหวังในพระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ “ความหวังใจเป็นลักษณะอย่างหนึ่งแห่งความเชื่อของคริสเตียน เป็นส่วนหนึ่งซึ่งทำให้ความเชื่อของคริสเตียนแตกต่างไปจากศาสนาอื่นๆ แต่ความหวังของพวกคริสเตียนไม่ใช่ความหวังลมๆ แล้งๆ แบบที่กล่าวกันว่าสร้างวิมานในอากาศ เหมือนดังเช่นความหวังที่มนุษย์กล่าวกันทั่วไป ตรงกันข้ามความหวังในพระเจ้านั้นเป็นความหวังที่มั่นคงแน่นอน เพราะพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว ความหวังใจนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า ตามความหมายของคริสเตียน ความหวังใจเป็นความแน่นอน ความหวังใจนี้ผูกพันกับความเชื่ออย่างแน่นแฟ้น” (เฟลมมิง, 1992, น. 610)

ความทุกข์ เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมาน “ก่อนที่อาดัมได้กระทำความผิดบาป มนุษย์มีแต่ความสันติสุข เขาเป็นมิตรกับพระเจ้า และมีความสุขฝ่ายโลกธรรมชาติ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่มีความเจ็บปวด และไม่มี ความทุกข์ทรมานใดๆ แต่เมื่อเขาได้กระทำความบาป สภาพนี้จึงสูญ

หายไป การออกแรงและการกระทำต่างๆ ฝายร่างกาย ซึ่งควรจะได้นำเอาความชื่นชมยินดีมาสู่ตนก็ กลับนำเอาความเจ็บปวดและความยากลำบากมาแทนที่” (เฟลมมิ่ง, 1992, น. 166)

ความทุกข์ทรมานของมนุษย์ทุกรูปแบบเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และอธิบายไม่ถูกเพราะในการล่มสลายของมนุษยชาติที่บันทึกไว้ในปฐมกาลบทที่ 3 ทุกคนได้ปฏิเสธพระเจ้าและกระทำความชั่ว ทุกคนหันหลังให้พระเจ้าและกลายเป็นความเสื่อมทราม ดังนั้นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และเต็มไปด้วยความยุติธรรม พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งผู้ที่กระทำผิดโดยไม่ได้รับโทษ ถึงแม้พระองค์จะทรงอดกลั้นไว้นาน ความทุกข์ยากของมนุษย์อธิบายไม่ได้เพราะแผนการของพระเจ้านั้นยากจะเข้าใจ แต่ที่จริงวิถีของพระเจ้านั้นเกินกว่าจะเข้าใจได้ ทว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ให้คำอธิบายเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาความทุกข์ของมนุษย์ (Hill, 2009)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาถึงความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ จวบจนถึงสังคมของผู้เชื่อปัจจุบันและผู้ที่เกี่ยวข้องสถานการณ์เช่นเดียวกัน ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเอกสาร ไม่มีการทำแบบสอบถามหรือทำการสัมภาษณ์ โดยการวิจัยนี้ผู้ทำการวิจัยใช้แหล่งข้อมูลจากหลายๆ แหล่งดังต่อไปนี้

3.1.1 พระคัมภีร์

พระคัมภีร์ฉบับที่ผู้วิจัยทำการศึกษาคือพระธรรมเพลงคร่ำครวญ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาอย่างละเอียด ซึ่งพระคัมภีร์พระธรรมเพลงคร่ำครวญ เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อที่จะต้องถ่อมใจคร่ำครวญวิงวอนอธิษฐานต่อพระเจ้าในสถานะที่เผชิญกับความทุกข์ยาก ดังนั้นการจะศึกษาถึงความหวังและความทุกข์ของชนชาติอิสราเอลที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญนั้น พระคัมภีร์จึงเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญมากที่ใช้ในการศึกษาเรื่องราวดังกล่าว

3.1.2 หนังสืออธิบายพระคัมภีร์

ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้นบางส่วนของพระคัมภีร์สามารถเข้าใจชัดเจนเมื่ออ่านผ่านตา แต่บางส่วนไม่ใช่เช่นนั้น เนื่องจากเนื้อหาในพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นและรวบรวมมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ทั้งยังประกอบกับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ การเมือง วัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างจากผู้อ่านในปัจจุบันอย่างมาก ดังนั้นจึงต้องใช้แหล่งอื่นเพื่อเป็นส่วนช่วยสร้างความเข้าใจให้มากขึ้น ในที่นี้ผู้วิจัยได้ใช้หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ เพื่อช่วยให้ความเข้าใจในการศึกษาพระธรรมเพลงคร่ำครวญได้มากขึ้น ภายในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์นั้น ได้กล่าวถึงข้อมูลโดยรวม ทั้งเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ ศัพท์ภาษาเดิมที่สำคัญ โครงสร้างของเรื่อง ลักษณะพิเศษ ประเด็นการตีความหมายต่างๆ ที่ต้องตระหนัก และอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจในชีวิตของความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญได้มากยิ่งขึ้น

3.1.3 หนังสืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและเว็บไซต์

การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ซึ่งเนื้อหาในบทเพลงคร่ำครวญ ปีที่เขียนขึ้นหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 587

กคศ. แล้ว แต่เขียนเสร็จก่อนปี 538 กคศ. หลายปี จึงเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความเข้าใจหลากหลายด้าน เรื่องที่สำคัญที่ต้องศึกษาคือประวัติศาสตร์ในหลายๆ ด้าน สาเหตุของความทุกข์ที่ต้องเผชิญ ความบาปที่เกิดขึ้น ความเข้าใจถึงการลงโทษการพิพากษาของพระเจ้า ความรู้สึกของชนชาติอิสราเอล เมื่อพวกเขาเผชิญจากความทุกข์ของการตกไปเป็นเชลย บริบทสังคม การเมือง ประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอล ศัตรูของอิสราเอล ความเข้าใจเกี่ยวกับความหวังซึ่งนำมาสู่การคร่ำครวญวิงวอนอธิษฐานต่อพระเจ้า การสำนึกในความบาปผิดของอิสราเอล และเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดนี้ต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหลายๆ แหล่งเพิ่มเติมนอกเหนือจากพระคัมภีร์ แต่มีข้อจำกัดสำหรับการหาข้อมูลในเว็บไซต์คือ ต้องสืบหาจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้และเป็นที่ยอมรับทางวิชาการ

3.2 การอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์

ทำการอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์โดยการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น บริบทที่เกี่ยวข้องในพระคัมภีร์ หนังสืออรรถวิเคราะห์ ศัพทานุกรม เว็บไซต์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น นำมาประกอบกัน เพื่อความเข้าใจในพระธรรมตอนที่ศึกษาคือ พระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 1-5 เพื่อสามารถเข้าใจความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญมากยิ่งขึ้น โดยมีขั้นตอนการศึกษาในการวิเคราะห์พระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาความรู้สึกหลักของมนุษย์ได้แก่ ความโศกเศร้า ความโกรธ ความกลัว ความขยะแหยงดูถูก ความท้อแท้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้นักวิจัยจะใช้ความรู้สึกเหล่านี้มาศึกษาในบริบทของพระธรรมเพลงคร่ำครวญเพื่อศึกษาความทุกข์ และนอกเหนือจากนั้นยังพบความหวังเพียงเล็กน้อยซึ่งทำให้เกิดความชื่นชมยินดีอันเป็นความรู้สึกหลักของมนุษย์อีกอย่างหนึ่ง หลังจากศึกษาความรู้สึกต่างๆ ที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญแล้ว ผู้วิจัยสามารถที่จะจำแนกบทต่างๆ ของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ตามอารมณ์ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้วิจัยสามารถแยกออกมาเป็นกลุ่มต่างๆ ให้เห็นอย่างชัดเจนได้

2. ผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์แต่ละตอนโดยการศึกษาบริบท โครงสร้าง ศาสนศาสตร์ และเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ เพื่อเข้าใจความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญได้มากยิ่งขึ้น

3.3 วิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทั้งหมดมารวบรวม ทำการวิเคราะห์ และสรุปเป็นคำแนะนำเป็นแนวทางสำหรับผู้เชื่อและผู้ที่เกี่ยวข้องสถานการณ์เช่นเดียวกัน เพื่อที่จะสามารถเข้าใจสภาพจิตใจของชาวอิสราเอลและการตอบสนองต่อพระเจ้า อีกทั้งยังสามารถนำสิ่งนี้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

ตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง ตลอดจนถึงการตอบสนองของผู้เชื่อและผู้
ที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ความยากลำบากเช่นนี้ที่จะสามารถยืนหยัดในความเชื่อ ไว้วางใจในพระ
เจ้า และยังคงสามารถมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อพระเจ้าจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอีกด้วย

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากงานวิจัยความรู้สึกหลักห้าอย่างของมนุษย์ นักวิจัยออตเลย์และจอห์นสัน (Oatley and Johnson Laird) ในปี 1987 พวกเขาได้ทำการวิจัยออกมาสรุปให้เห็นถึงความรู้สึกพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งประกอบไปด้วย 1. ความสุข (Happiness), 2. ความเศร้า (Sadness), 3. ความโกรธ (Anger), 4. ความน่ารังเกียจ (Disgust), 5. ความกลัว (Fear) เช่นเดียวกับ นักวิจัยเอ็กแมนและคอร์ดาร์โ (Ekman and Cordaro) ได้วิจัยงานออกมาเช่นเดียวกัน แต่จะเพิ่มเติมในความรู้สึกที่น่าประหลาดใจ (Surprise) และอีกทั้งยังมีนักวิจัยอีกหลายท่านที่ได้วิจัยถึงความรู้สึกพื้นฐานของมนุษย์และได้ค้นพบความรู้สึกแบบที่กล่าวมาข้างต้นด้วยเช่นกัน (Oatley & Johnson-Laird, 1987)

สำหรับการศึกษาเรื่อง ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปรากฏสภาพจิตใจของชาวอิสราเอลในเรื่องความทุกข์ มีการเพิ่มความรู้สึกของความท้อแท้ ซึ่งมักพบบ่อยมากในพระธรรมเพลงคร่ำครวญประกอบไปด้วย

1. ความทุกข์ที่เกิดจากความโศกเศร้า
2. ความทุกข์ที่เกิดจากความโกรธ
3. ความทุกข์ที่เกิดจากความกลัว
4. ความทุกข์ที่เกิดจากความขยะแขยงดูถูก
5. ความทุกข์ที่เกิดจากความท้อแท้

นอกเหนือจากนั้น ผลของการศึกษาวิจัยยังพบความหวังเพียงเล็กน้อยซึ่งปรากฏให้เห็นของชาวอิสราเอล และการตอบสนองต่อความหวังของชาวอิสราเอลคือการอธิษฐานวิงวอนขอความช่วยเหลือจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ในบทนี้ผู้วิจัยได้จำแนกผลการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในเรื่องของความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญไว้ดังนี้

4.1 ความทุกข์ที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ

การศึกษาถึงความทุกข์ของพระธรรมตอนที่ทำการศึกษา คือพระธรรมเพลงคร่ำครวญ บทที่ 1-5 เพื่อสามารถเข้าใจถึงความรู้สึกของการเผชิญความทุกข์จากพระธรรมตอนที่เลือกได้มากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและทำการจำแนกความรู้สึกของความทุกข์ ดังต่อไปนี้

4.1.1 ความโศกเศร้า

ความทุกข์ที่เกิดจากความโศกเศร้า เป็นความรู้สึกที่ชนชาติอิสราเอลได้สำแดงออกมาซึ่งปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญคือ

เพลงคร่ำครวญบทที่ 1

เธอร้องไห้อย่างขมขื่นยามค่ำคืนและน้ำตาไหลอาบแก้มในท่ามกลางคนที่รักเธอก็ไม่มีผู้ใดปลอบเธอเพื่อนทุกคนได้ทรยศเธอพวกเขากลายเป็นศัตรูของเธอ ถนนสู่ศิโยนกำลังโศกเศร้าเพราะไม่มีผู้สัจจริงไปงานเทศกาลเลี้ยงประตูเมืองทุกบานของเธอก็ร้างเสียแล้วบุโรทิศของเธอพากันถอนใจสาวพรหมจารีของเธอต้องสลัดใจและเธอเองก็ขื่นขมยิ่งนัก (พคค. 1: 2,4)

เป็นภาพของการเปรียบเทียบกรุงเยรูซาเล็มสภาพหลังจากที่ตกไปเป็นเชลยภายใต้การยึดครองของบาบิโลน เปรียบเทียบว่า สภาพเหมือนเป็นดังเช่นผู้หญิงที่เคยสูงส่งมีอำนาจหรือมีตำแหน่งที่สูงส่ง แต่ในขณะนี้กลับถูกทอดทิ้งและต้องตกอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหงทำให้กลายเป็นผู้ที่ตกอับซึ่งได้รับความอับอายอย่างมาก เขาเองต้องทนทุกข์ทรมานกับสิ่งที่เขาต้องเผชิญต้องตกอยู่ในสภาพของการเป็นทาสเหมือนกับผืนร้ายที่เข้ามาทำลายเธอ เธอสิ้นปรารถนาต้องการจะกลับมาที่มีสภาพดังเดิมที่เคยรุ่งเรืองและมีชีวิตที่สวยงามเพียบพร้อมเต็มไปด้วยความสง่างาม เช่นเดียวกับกรุงเยรูซาเล็มที่ครั้งหนึ่งเคยรุ่งเรืองสวยงาม แต่ตอนนี้ได้ถูกทำลายไปหมดแล้ว การเปรียบเทียบบรรยายในข้อนี้เต็มไปด้วยความโศกเศร้าเสียใจ เต็มไปด้วยน้ำตาของผู้คนที่เกิดจากการได้รับความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต การร้องไห้อย่างขมขื่นของผู้หญิงที่ใช้เปรียบเทียบนั้น ซึ่งยาวนานไปจนถึงยามค่ำคืนแสดงถึงความเศร้าเสียใจที่ดูเหมือนไม่มีวันจบสิ้น

บทเพลงโศกเศร้าของเยเรมีย์เพราะความย่อยยับของกรุงเยรูซาเล็ม ประชาชนถูกต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลนเนื่องจากสู้รบพ่ายแพ้ พระวิหารถูกทำลาย น้ำตาของเยเรมีย์หลังไหลเพราะความทุกข์ยากเต็มไปด้วยความอับศอดสูของประชาชน เยเรมีย์ได้ร้องไห้เพราะพระเจ้าได้ละทิ้งประชากรของพระองค์

กวีบทที่ 1 เป็นงานศพที่แสดงถึงเมืองเยรูซาเล็มในฐานะผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยหยิ่งผยองและสง่างาม บัดนี้ถูกเพื่อนทรยศหักหลัง ถูกข่มขืนและถูกทอดทิ้งอย่างไร้ความปราณี ภาพนี้เนื้อหาเข้มข้นขึ้นด้วยการใช้คำและวลีเช่น ‘ม่าย’ และ ‘ราชีนี’ ในบทที่ 1:1 และ ‘ริดาแห่งไซอัน’ ในบทที่ 1:6 นอกจากนี้บทกวียังเน้นย้ำถึงความรกร้าง ความเหงา และความรู้สึกของการถูกทอดทิ้งโดยผู้รอดชีวิตจากภัยพิบัติ (Hill, 2009)

เยรูซาเล็มอยู่ในสภาพที่อ่อนแออย่างยิ่ง ไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดจากการลงโทษของเธอได้ การแสดงลักษณะของเมืองในฐานะผู้หญิงเป็นภาพทั่วไปในวรรณคดีเชิงพยากรณ์ โดยอาจมี

อดีตในวรรณคดีเมโสโปเตเมียและผู้สืบทอดในวรรณคดีกรีก แต่ไม่มีที่ไหนเลยที่เมืองนี้พัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากไปกว่าการแสดงตัวตนของเยรูซาเล็มในบทนี้ ที่นี้ภาพลานตาเปลี่ยนอย่างรวดเร็วจากหญิงม่ายผู้โดดเดี่ยว กลายเป็นเจ้าหญิงที่เลื่อมทราชม เป็นโสเภณี ตกเป็นเหยื่อของการข่มขืน คนรักที่ถูกหักหลัง กลายเป็นภรรยาที่ถูกทอดทิ้ง ผู้หญิงที่ถูกคนรักหักหลังคือประเทศที่ถูกพันธมิตรหักหลัง แม่ที่ไว้ทุกข์การสูญเสียลูกของเธอคือเมืองที่คร่ำครวญถึงการเนรเทศของพลเมืองของเธอ การล่องละเมียดทางเพศของเมืองหญิงเป็นการละเมียดศาสนาของบริเวณวิหาร บาปทางเพศของการผิดศีลธรรมเปรียบเป็นความบาปของชาวยูดาห์ที่ได้กระทำผิดทางศาสนาของการบูชารูปเคารพ (Berlin, 2002)

“กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเคยเป็นศูนย์กลางการค้า บัดนี้ว่างเปล่า เปรียบเหมือนกับผู้หญิงที่สูญเสียสามี เหมือนกับเจ้าชายที่กลายเป็นทาส ประเทศต่างๆ (คนรักของเธอ) ซึ่งคิดว่าจะปกป้องเธอได้ก็ทำอะไรไม่ได้ อีกทั้งบางประเทศยังทรยศกับเธอ ผู้นำในประเทศเองก็หนีเอาตัวรอดเมื่อถึงคราวคับขัน ปลอ่ยให้ประชาชนถูกโจมตี ถูกปล้น และถูกจับเป็นเชลย เมื่อวิถีชีวิตแบบธรรมดาในกรุงเปลี่ยนไปแล้ว ก็ได้แต่ระลึกถึงความสุขซึ่งเคยมีบัดนี้มีแต่ความขมขื่น ความทุกข์ยาก” (เฟลิมมิง, 2535, น. 66-67)

ในบทที่ 1:2 “คำว่า คนรัก หมายถึง ประชาชาติต่างๆ เช่น อียิปต์ ซึ่งยูดาห์มักหันไปขอความช่วยเหลือเสมอ เมื่อบาบิโลนเข้าประชิดเยรูซาเล็ม ยูดาห์ก็หันหนีไปจากพระเจ้าเพื่อแสวงหาความช่วยเหลือและการปกป้องจากประชาชาติอื่นแทน” (อมตธรรมร่วมสมัย, 2015, น. 1772)

เยรูซาเล็มต้องประสบกับความหายนะอย่างใหญ่หลวงจนมีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง โดยผู้เขียนได้ยกเอามาสามประเด็นในการเปรียบเทียบ ประการแรก จำนวนประชากรลดลง เมืองนี้ครั้งหนึ่งเคยรุ่งเรืองแต่กลับถูกทอดทิ้ง ประการที่สอง สภาพทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป เมืองที่เคยยิ่งใหญ่ท่ามกลางเมืองอื่นๆ ตอนนี้กลายเป็นเหมือนแม่หม้าย ซึ่งแนวคิดเรื่องหญิงม่ายมีอยู่ทั่วไปในพระคัมภีร์เดิม เป็นการบรรยายสภาพของผู้คนไร้ซึ่งความหวัง และภาพนี้เองจะเกี่ยวข้องกับเด็กกำพร้าและคนต่างชาติที่ไม่สามารถเอาชีวิตรอดหรือมีคนคอยปกป้องจากภัยอันตรายได้ เยรูซาเล็มที่อยู่ในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัวและไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ประการที่สาม สภาพทางสังคมที่เปลี่ยนไป เมืองที่เคยเปรียบเป็นดังราชินีตอนนี้กลายเป็นเหมือนกับทาส เมืองนี้เคยปกครองประเทศอื่น ตอนนี้ต้องอยู่ภายใต้การปรนนิบัติรับใช้กรุงบาบิโลน ซึ่งเยรูซาเล็มปรารถนาการปลดปล่อยจากคนรักและมิตรสหายแต่ไม่มีแม่แต่เงา เยรูซาเล็มได้สลัดความรักจากพระเจ้าผู้ที่เคยเป็นที่รักและมิตรแท้ของตนไปเพื่อหามิตรพระเท็จและพันธมิตรต่างชาติ เมื่อตกอยู่ในช่วงมรสุมแห่งชีวิตครั้งใหญ่ จึงไม่สามารถพบมิตรสหายแท้ที่สามารถพึ่งพิงได้เลย ซึ่งสิ่งที่พวกเขาตามหาพระเทียมเหล่านั้นกลายเป็นศัตรูของพวกเขาไปเสียแล้ว ไม่มีใครสามารถช่วยในยามทุกข์ยากเช่นนี้ให้ผ่านพ้นไปได้เลย (ไดเออร์, 2000)

ควิสต์ เฮช. ที. (2520, น. 407) อธิบายดังต่อไปนี้ “กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมือง มาอ้างว่างอยู่ได้หนอ (1:1-22) ตอนแรกของบทร้อยกรอง (1:1-11) ซึ่งเขียนเป็นบุรุษที่สามเป็นคำบรรยายประชากรแห่งพันธสัญญาไม่ว่าจะเอ่ยถึงด้วยการเรียกว่า กรุง ยูดาห์ ธิดาแห่งศิโยน หรือ เยรูซาเล็ม ถูกเปรียบเทียบให้เป็นบุคคลว่าเป็นหญิงม่ายที่อ้างว่าง เป็นเมืองขึ้น ถูกทรยศ เรือร้าง ชื่นชม เสื่อมทรามและเป็นที่ยึดหยามครั้งหนึ่งเธอเคยเป็น เจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลาย เดียวนี้เธออยู่อย่างโดดเดี่ยว กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล ความเจริญรุ่งเรืองทั้งหลายในอดีตสูญสิ้นไปทรัพย์สินที่เป็นมรดก และ งานเทศกาล ไม่มีอีกต่อไป ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานนมัสการของเธอ เธอทราบดีว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมชนของพระองค์ เพราะเธอได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง และหาได้คำนึงอนาคตของเธอไม่ ในตอนที่ (1:1-11) ก็เปลี่ยนไปเป็นภาพที่ถ่ายใกล้ๆ ฉายไฟสว่างให้เห็นการคร่ำครวญของหญิงม่ายเอง (1:12-22) ได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างน่าสงสารของเธอว่า ดูก่อนท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ และในข้อที่ 12 คำอธิษฐานคร่ำครวญสองบทซึ่งรำพึงถึงเสียงร้องนี้ก็ได้ยินจากริมฝีปากของหญิงม่ายแล้วไว้ในข้อ 9 และ 11 เวลานี้กระแสแห่งความทุกข์โศกทั้งหลายจะหลั่งไหลออกมาอย่างไม่หยุดยั้ง”

บทเพลงคร่ำครวญของเยรูซาเล็ม (1:1-22) ความแตกต่างสามประการ ที่บรรยายถึงความโศกเศร้าของเยรูซาเล็ม ประการแรก เมืองที่เคยเต็มไปด้วยผู้คน ตอนนี้กลายเป็นเมืองที่โดดเดี่ยวไร้ผู้คนเปรียบเหมือนการนั่งอยู่คนเดียว ประการที่สอง ชุมชนที่เคยชื่นชมยินดีกับความยิ่งใหญ่ ขณะนี้ประสบความเศร้าโศกดังเช่นความโศกเศร้าของหญิงม่าย ประการที่สาม เจ้าหญิงแห่งเมืองได้กลายเป็นทาสที่ต่ำต้อย เยรูซาเล็มร้องไห้อย่างขมขื่น แต่ไม่มีใครปลอบโยนเธอ ในที่สุดพระเจ้าก็จัดการกับความโสโครกของเมืองนี้ และเธอก็เรียกคนอื่นมาดูความเจ็บปวดของเธอ พระเจ้าได้วางกับดักสำหรับผู้คน และการพิพากษาผู้นำที่ชั่วร้ายของพวกเขา เพื่อนบ้านของไซอันไม่ปลอบโยนเธอ แต่กลับยินดีกับการล้มของเธอ แต่ถึงแม้นางจะเสียใจ ถึงกรุงเยรูซาเล็มแต่ก็ไม่ตำหนิพระเจ้า แต่เธอขอให้พระเจ้าเห็นความเศร้าโศกของเธอและลงโทษผู้ที่เยาะเย้ยเธอ (Beyer, 2008)

เพลงคร่ำครวญบทที่ 2

องค์เจ้านายทรงเป็นดั่งศัตรูพระองค์ทรงหลายอิสราเอลพระองค์ทรงหลายวังทุกแห่ง
ของเธอพระองค์ทรงทำลายที่กำบังของเธอและพระองค์ทรงทวิความเศร้าโศกและ
การคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ (พคค. 2:5)

ในข้อที่ 3-5 “ผู้คนต่างคร่ำครวญและโศกเศร้ากับหายนะที่มาถึงโดยพระเจ้าส่งมาราวกับไฟเผาผลาญ และเป็นดั่งศัตรู” (ไดเออร์, 2000, น. 212)

ในเมืองนั้นเกิดหายนะขึ้น กล่าวได้ว่าไม่มีเสียงอื่นใด นอกจากเสียงร่ำคร่ำครวญและอาลัยทุกข์

พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนนั่งเฝ้าอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาเอาผงคลีดินขัดขึ้นบน
ศีรษะและนุ่งห่มผ้ากระสอบบรรดาสาวพรหมจารีแห่งเยรูซาเล็มค้อมศีรษะลงจดดิน
ดวงตาข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้จิตข้าพเจ้าก็วุ่นวายใจข้าพเจ้าก็ระทมเพราะ
ความพินาศแห่งประชาชนของข้าพเจ้าและเพราะเด็กเล็กและเด็กอ่อนเป็นลมสลบอยู่
ตามลานเมือง (พคค. 2:10-11)

ควิสต์, เฮช. (2520) กล่าวไว้ดังนี้ บทที่ 2:15 เมื่อเมืองศักดิ์สิทธิ์กำลังจะถูกทำลาย พระประสงค์ของ
พระเจ้าที่ได้ให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ธิดาแห่งศิโยนอาจจะไม่ได้รับการผ่อนผัน แต่จงระบายความในใจ
ออกมาทุกโมงยามในเวลากลางคืน เพื่อร้องขอชีวิตให้แก่ลูกๆ ด้วยความรู้สึที่เต็มไปด้วยความ
โศกเศร้ามากมายเหลือล้นภายในจิตใจ

เยเรมีย์ได้ร้องไห้จากใจจริงเพราะความสงสาร ภายในจิตใจเต็มไปด้วยความโศกเศร้าเสียใจ
อย่างหนัก แต่การร้องไห้ของเยเรมีย์นั้นไม่ได้เป็นตัวบอกว่าเขาขาดความมั่นใจเชื่อวางใจในพระเจ้า
เยเรมีย์ซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่งมีความรู้สึกไม่ผิดที่เขาเองจะร้องไห้ต่อสถานการณ์ในเวลานั้น เพราะ
แม้แต่พระเยซู พระองค์เองก็ยังรู้สึกเสียใจและร้องไห้เช่นเดียวกัน มนุษย์ทุกคนควรรู้สึกเป็นทุกข์และ
โศกเศร้าต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามจริยธรรมศีลธรรมที่ติดตาม

อินสัน, ดี. เอฟ. (1996) กล่าวไว้ดังนี้ในบทที่ 2:9-10 ประชาชนไม่ยอมรับคำเตือนของ
เยเรมีย์ว่า พระเจ้าจะทรงถอดถอนการตลใจของพระองค์จากพวกผู้นำทั้งหลาย ซึ่งปรากฏว่าสิ่งที่ท่าน
เตือนไว้เกิดขึ้นจริงในช่วงชีวิตของพวกเขา สิ่งนี้ทำให้พวกเขาเป็นทุกข์และเต็มไปด้วยความเศร้าโศก
เสียใจ

พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลคือผู้นำชุมชน ทำหน้าที่เหมือนผู้ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองบ้านเมือง
การนั่งเฝ้าในบริบททั่วไป ทำนั้อาจหมายถึงการปรึกษาหารือกัน แต่ในบริบทนี้ ทำนั้เฝ้าแสดงถึง
การนั่งเฝ้าด้วยความทุกข์ใจ รวมถึงความรู้สึกตกตะลึงในสิ่งที่เกิดขึ้น (สมาคมพระคริสตธรรมไทย,
2020)

ในตอนนี้ผู้เขียนกล่าวถึงตอนที่กรุงเยรูซาเล็มถูกศัตรูเข้ามาโจมตี จนผู้คนแตกตื่น
ระส่ำระสายทั่วทุกหัวระแหง แม้กระทั่งผู้นำเองในเมืองนี้ไม่สามารถช่วยเหลือประชากรของตนเองให้
รอดพ้นจากศัตรูได้เด็ดๆ ได้ออกมาหาอาหารที่ถนนล้มลงตายเป็นจำนวนมาก เป็นภาพที่บรรยายถึง
ความโศกเศร้าได้เป็นอย่างดี (เฟล็มมิง, 2535)

ภาพบรรยายถึงความอดอยากหิวโหย โดยที่มีการทำลายกรุงเยรูซาเล็มขณะที่กรุงถูกปิดล้อม
ทำให้เหตุการณ์นี้น่าสลดใจอย่างมากที่สุดคือสงคราม ซึ่งสงครามที่เกิดขึ้นสร้างความทุกข์ทรมานให้แก่
ผู้คน ผู้เขียนเยเรมีย์คร่ำครวญอย่างหนักด้วยความปวดร้าวภายใน ซึ่งใบหน้าของท่านเต็มไปด้วยน้ำตา
ที่ท่วมนองหน้าทำให้ไม่สามารถมองเห็นได้ ท่านเยเรมีย์ทรงเต็มไปด้วยร่างกายที่อ่อนระโหยโรยแรง
อย่างสิ้นเชิง อีกทั้งเด็กๆ พวกมันเป็นลมสลบไปเพราะความหิวโหยและบางคนได้จากไปขณะที่อยู่ใน
อ้อมกอดของผู้เป็นแม่ (ไดเออร์, 2000)

ใจของพวกเขาร้องทูลองค์เจ้านายว่าโอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ยจงให้น้ำตาไหล
พรั่งพรุดุจสายธารทั้งกลางวันและกลางคืนเจ้าอย่าได้หยุดหย่อนเลยอย่าให้ดวงตาได้
พักเลย จงลุกขึ้นร้องทูลตอนกลางคืนทุกยาม จงระบายความในใจของเจ้าออกมา
อย่างน้ำเฉาะพระพักตร์องค์เจ้านายจงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อ
ขอชีวิตลูกเด็กเล็กแดงของเจ้าที่หิวจนเป็นลมสลบไปตามหัวถนนทุกแห่ง
(พคค. 2:18-19)

ในตอนนี้เป็นความเศร้าโศกของอิสราเอลที่กำลังวิงวอนอ้อนวอนพระเจ้าโดยการอธิษฐาน ซึ่งการ
อธิษฐานนี้ไม่ได้เป็นการอธิษฐานธรรมดาทั่วไป แต่คำว่า ร้องทูลตอนกลางคืนทุกยามแสดงถึงการ
อธิษฐานอย่างต่อเนื่องไปจนถึงเวลากลางคืน และมีการพูดถึงสิ่งที่อยู่ในใจออกมา ในบริบทนี้ผู้เขียนได้
บรรยายว่า ชาวอิสราเอลที่อธิษฐานพวกเขาเต็มไปด้วยการร้องไห้คร่ำครวญราวกับเทเครื่องบูชาลงบน
แท่นบูชาถวายพระเจ้า เป็นท่าทางในการอธิษฐาน ในบริบทนี้แสดงให้เห็นถึงการรอคอยคำตอบด้วย
ใจจดจ่อของผู้อธิษฐาน (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2020)

พระเจ้าไม่ได้ยกโทษให้แก่มนุษย์เพียงเพราะมนุษย์รู้สึกโศกเศร้าต่อความทุกข์ที่เผชิญ หรือ
เศร้าโศกเสียใจกับความผิดที่ได้กระทำ แต่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์คร่ำครวญต่อพระองค์ถึงการอภัย
ความบาปจากพระองค์

เหตุการณ์ความโศกเศร้านี้เป็นสิ่งที่บีบคั้นจิตใจเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อม ประชาชนที่ได้รับความ
เดือดร้อนจากความอดอยากกำลังจะตายนี้ ร้องคร่ำครวญของพระเมตตาจากพระเจ้า บางคน
ถึงกับฆ่าลูกตัวเองกินเป็นอาหาร (เพลิมมิง, 2535)

ผู้เขียนได้กล่าวถึงคนที่เหลืออยู่ต่างพากันคร่ำครวญต่อหน้าพระเจ้าด้วยความรู้สึกที่เต็มไปด้วย
ด้วยความสิ้นหวังอยู่ท่ามกลางหายนะรอบตัวพวกเขาทั้งหลาย เทใจของพวกเขาออกเหมือนน้ำ
ภาษาไทยแปลว่า จงหลั่งน้ำตาให้ไหลอาบหน้าทั้งตลอดวันตลอดคืนเช่นเดียวกับสายน้ำที่ไหลในลำธาร
และเล็งไปถึงการอธิษฐานด้วยสิ้นสุดใจ ระบายความรู้สึกอัดอั้นตันใจส่วนลึกภายในจิตใจให้แก่พระเจ้า
ในตอนนี้มีมีการคร่ำครวญถึงความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นของผู้คน มีการเทจิตใจความรู้สึกต่างๆ ระบาย
ออกมาผ่านทางกรวิงวอนอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ไดเออร์, 2000)

ผู้เขียนนึกถึงความทุกข์ยากทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นอีกครั้ง แต่ตอนนี้เป็นการเตรียมสู่ถ้อยคำแห่ง
ความหวังและกำลังใจ สถานการณ์ในตอนนั้นเปรียบเหมือนกับการกินอาหารขมและการดื่มน้ำซึ่งมี
พิษ

เพลงคร่ำครวญบทที่ 3

ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ยากโดยไม่เรียวแห่งความกริ้วของพระองค์
พระองค์ทรงนำและให้ข้าพเจ้าเดินในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง แท้จริง

พระองค์พลิกพระหัตถ์ต่อสู้อาณาจารย์อียิปต์ พระองค์ทรงทำให้เนื้อและหนังข้าพเจ้า
เจ้าชูบชิตไปทรงหักกระดูกข้าพเจ้า (พงค. 3:1-4)

ตั้งแต่ข้อที่ 1-16 เป็นการบรรยายความรู้สึกการคร่ำครวญของอิสราเอลถึงความทุกข์ที่มาจากพระเจ้า
ชาวอิสราเอลเหล่านั้นมองไม่เห็นทางออกจากปัญหาที่เกิดขึ้น กองหินจากซากปรักหักพังเปรียบ
เหมือนความทุกข์ในฝ่ายจิตวิญญาณที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ ทำให้พวกเขาไร้ซึ่งความหวัง จึงมีการ
เปรียบเทียบกับคนตายแล้วไม่สามารถมองเห็นอะไร จึงมีทรัพย์เปรียบเทียบกับ แคนคนตาย
นอกจากพวกเขาจะทุกข์กายแล้ว ยังมีความทุกข์ใจอยู่ซึ่งในเวลานั้นมีการเยาะเย้ยของศัตรู

ผู้เขียนได้บรรยายเสมือนเป็นตัวแทนของยูดาห์ทั้งประเทศ กล่าวถึงความทุกข์ยากของกรุง
เยรูซาเล็มเหมือนกับความทุกข์ของเขาเอง ความทุกข์ทรมานนี้เป็นการพิพากษาอย่างยุติธรรมของ
พระเจ้า พวกเขาเองก็รู้สึกว่ายู่ในเมืองผีเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เหมือนคนกำลังถูกจองจำด้วยโซ่
ตรวนในคุกหินที่แข็งแกร่งซึ่งพวกเขาอยู่ และพวกเขาเองไม่สามารถจะหาทางออกไปได้ เขากลัวพระ
เจ้า ผู้ที่ทรงลงโทษพิพากษาเขาเปรียบเหมือนกับพระเจ้าคือสัตว์ร้ายได้กัดฉีกเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ หรือ
เหมือนนายพรานล้มเหยื่อ (เฟิร์มมิง, 2535)

“ผู้เขียนเยเรมีย์ อธิบายให้เห็นภาพถึงความทุกข์แสนสาหัสที่เขาได้รับในฐานะเป็นตัวแทน
ของยูดาห์” (ไดเออร์, 2000, น. 217)

ผิวหนัง และเนื้อของท่านเหี่ยวแห้งและกระดูกของท่านก็หัก สิ่งนี้เป็นการเปรียบเทียบให้เห็น
ภาพของความเจ็บปวดอย่างสาหัสที่รุนแรงเกินบรรยายได้ ผู้เขียนมีความรู้สึกที่แตกสลายทั้งใน
ด้านร่างกายและภายในจิตใจ เขาเองไม่อาจมองเห็นทางออกจากอิสราเอลเหล่านี้ได้ เขาเหมือนกับผู้ที่
ต้องถูกล่ามด้วยโซ่จองจำไว้ไม่สามารถออกจากที่ตรงนั้นได้ไร้ซึ่งอิสราเอล เหมือนไม่สามารถหาทาง
รอดออกมาได้ทุกทางถูกปิดตายหมด (ไดเออร์, 2000)

น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นสายน้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งประชาชนของ
ข้าพระองค์ (พงค. 3:48-49)

“น้ำตาของข้าพระองค์ไหลไม่หยุดและไม่ได้พักเลยน้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นสายน้ำ เป็นภาษา
เปรียบเทียบ แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจอย่างท่วมท้น นำมาซึ่งความพินาศให้แก่ประชาชน

เพลงคร่ำครวญบทที่ 5

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายดูเถิด ขอทรง
พิจารณาความอดสูของพวกข้าพระองค์ มรดกของพวกข้าพระองค์กลับเป็นของพวก
ต่างชาติบ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของพวกต่างดาว พวกข้าพระองค์เป็น
ลูกกำพร้าพ่อและแม่ของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย (พงค. 5:1-3)

ผู้เขียนได้บรรยายถึงความยากลำบากในการดำรงชีวิต หลังกรุงเยรูซาเล็มล่มสลาย สถานภาพทางสังคมของคนทั้งหลายก็ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คนยูดาห์เคยไว้วางใจและเป็นพันธมิตรกับต่างชาติ ทั้งๆ ที่พระเจ้าทรงเตือนหลายครั้งผ่านผู้เผยพระวจนะหลายคนว่า อย่าไว้วางใจมนุษย์ แต่จงวางใจในพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์และแสวงหาการคุ้มครองจากพระองค์ ความโศกเศร้าใจของการกล่าวถึงบรรพบุรุษในข้อนี้ หมายถึงรุ่นพ่อแม่ของพวกเขาที่ตกไปเป็นเชลยซึ่งได้ทำบาปและตายไปแล้ว จึงไม่ต้องทนทุกข์จากการไปเป็นเชลย แต่กลับเป็นพวกลูกหลานที่ต้องตกไปเป็นเชลย

คำพูดที่กล่าวว่า ขอทรงระลึกถึง โปรดทอดพระเนตร ซึ่งคำนี้จะเห็นได้ว่าเป็นการเริ่มต้นด้วยคำทูลอ้อนวอนขอให้พระเจ้าใส่พระทัยในชะตากรรมอันเลวร้ายของประชากรอิสราเอลนั่นคือชนชาติอิสราเอล การกล่าวเปรียบเทียบบกลายเป็นลูกกำพร้าเหมือนแม่ม่ายนั้น เปรียบชีวิตอนาถาอย่างมากในช่วงเวลานี้ไร้ซึ่งความสุขความอบอุ่น ชาติที่ฟิ่งฟิง (NIV ฉบับคันทัน, 2011)

ความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นเป็นความทนทุกข์มาจากชาวบาบิโลนซึ่งแผ่นดินยูดาห์ถูกแบ่งให้แก่คนต่างชาติ มีการยึดเอาดินแดนบางส่วนของยูดาห์ผนวกเข้าเป็นของพวกเขาเสียเองอีกด้วย พวกเขาต้องทุกข์ทรมานที่ต้องอยู่ภายใต้บาบิโลนไม่มีสิทธิ์เสรีภาพในการป้องกันตนเอง ทั้งในยูดาห์และบาบิโลนพวกเขาก็ไม่พบการหยุดพักจากการไล่ล่าของพวกเขาศัตรูเลย ความหวาดกลัวนำพาซึ่งความโศกเศร้ามาให้แก่ชาวยูดาห์ในเวลานั้น (ไดเออร์, 2000)

อินสัน, ดี. เอฟ. (1996) อธิบายในข้อที่ 7 ของบทที่ 5 ไว้ว่า ผู้เขียนเยเรมีย์ไม่ได้เพียงยกเอาคำพยากรณ์ของเยเรมีย์มาใช้ทั้งหมด มีอีกหลายอย่างที่ท่านประกาศไว้แต่พวกเขายังไม่ยอมเชื่อ คือพวกเขาเชื่อว่า ที่พวกเขาต้องได้รับความทุกข์ก็เพราะผลของความบาปที่บรรพบุรุษนั้นได้ทำไว้ ทั้งๆ ที่เยเรมีย์เองเคยต่อต้านความคิดเห็นนี้

ความโศกเศร้าที่อิสราเอลยอมรับและสารภาพว่าพวกเขาได้ทำผิดต่อพระเจ้าจริงๆ ซึ่งการคร่ำครวญในความทุกข์ที่บรรยายถึงความโศกเศร้าของประชาชนในกรุงเยรูซาเล็ม (ในข้อที่ 1-18)

ในข้อที่ 1-22 ได้เขียนขึ้นหลังจากกรุงเยรูซาเล็มล่มและถูกทิ้งไว้ว่างเปล่า ซึ่งชาวยิวที่ยังอยู่ในแผ่นดินมีเพียงบางคนนอกนั้นมีการกระจัดกระจายของผู้คนไปตามที่ต่างๆ ประชากรตกอยู่ในสภาพทอดอาลัยตายอยาก แทบจะสิ้นหวัง มีการร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ความเป็นอยู่ของพวกเขาเหมือนอย่างทาสในบ้านเกิดของเขาเอง ถ้าต้องการที่จะซื้ออาหารก็ต้องแอบไปหาพ่อค้าเถื่อนของชาติต่างๆ มีการขายของแบบลับๆ เป็นสิ่งที่เสี่ยงต่อชีวิตแต่ชาวยิวก็ต้องทำ ชาวยิวต้องยอมอยู่ใต้การควบคุมและบังคับของชาวบาบิโลน ผู้หญิงก็ถูกชาวบาบิโลนข่มขืน พวกผู้ใหญ่ก็ถูกทำร้ายร่างกายได้รับความเจ็บปวดรุนแรงเป็นสิ่งที่โหดร้าย พวกเด็กๆ ก็ถูกใช้งานอย่างหนักเหมือนกับสัตว์ สิ่งนี้สร้างความทุกข์ความโศกเศร้าอับอายเป็นอย่างยิ่งให้แก่ชาวอิสราเอล แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาเองก็ยังคงรู้ว่าสิ่งนั้นเป็นการลงโทษที่พวกเขาสมควรจะได้รับจากความบาปที่พวกเขาได้ก่อขึ้น (เฟลิมมิง, 2535)

ประชาชนวิงวอนพระเจ้าให้เมตตาพวกเขา ชาวต่างชาติควบคุมประเทศของตน และพวกเขาต้องทำงานอย่างหนักเพื่อให้มีเพียงพอเพื่อความอยู่รอด หลายคนเสียชีวิตในสนามรบหรืออด

อยาก ผู้รอดชีวิตได้รับความเดือดร้อนทางร่างกายและจิตใจ ภูเขาศิโยน สถานที่ที่พระเจ้าเลือกสรร อยู่ในซากปรักหักพัง ผู้คนขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงฟื้นฟูพวกเขาดังเช่นในอดีต แต่เบื้องหลังคำวิงวอนของพวกเขา กลับกลายเป็นคำถามที่น่าสยดสยอง พระเจ้าทอดทิ้งพวกเขาตลอดไปหรือ (Beyer, 2008)

ไฉนพระองค์ทรงลืมนึกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์? ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียขนาดนี้? ท่ามกลางความทุกข์ยาก อิสราเอลซึ่งต้องเผชิญกับสิ่งนี้ พวกเขาได้คร่ำครวญด้วยความเศร้าโศกถึงการทอดทิ้งของพระเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกันพวกเขา ยังคงร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ขอทรงฟื้นฟูวันเวลาของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดข้าพระองค์ทิ้งเสียแล้ว และพระองค์ก็รู้ว่าข้าพระองค์มากยิ่งขึ้น (พคค. 5:21-22)

ประชาชนมีความปรารถนาอย่างแรงที่จะกลับไปคืนดีกับพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้รับการอภัยบาป และพวกเขาเองต้องการจะให้พระเจ้าฟื้นฟูสิ่งที่ถูกทำลายไป เพื่อให้พวกเขาได้กลับไปเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่อีกครั้งดังเช่นอดีตที่ผ่านมา และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่เต็มไปด้วยสันติสุข พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นพระองค์จะไม่มีวันทอดทิ้งประชากรของพระองค์ พวกเขาจึงขอพระองค์โปรดทรงเมตตา และอำนวยการพรให้แก่พวกเขาเหมือนแต่ก่อนที่เคยเป็นมา (เฟลิมมิง, 2535)

อินสัน, ดี. เอฟ. (1996, น. 201) บ่งชี้ให้เห็นว่า เพลงคร่ำครวญ 5:19-22 “พระธรรมเล่มนี้จบลงด้วยความเชื่อมั่นที่ลดลง เพราะผู้แต่งเพลงบทสุดท้ายกล่าวว่า ในที่สุดความบาปของประชาชนจะทำให้ พระเจ้าปฏิเสธพวกเขาอย่างเด็ดขาด”

คำกล่าวที่ว่า ขอบอกข้าพระองค์ทั้งหลายกลับคืนสู่พระองค์ ซึ่งเป็นสำนวนที่ชี้ว่าเป็นการวิงวอนคร่ำครวญอธิษฐานขอให้ผู้ที่รอดชีวิตให้พระเจ้าใหม่อีกครั้ง การยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับการชำระจากพระองค์กลายเป็นผู้ชอบธรรมโดยทางพระองค์ (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

เพลงคร่ำครวญบทที่ 5:22 อธิบายว่าการดำเนินชีวิตที่ตกต่ำเป็นการดูถูกการทรงเรียกอันสูงส่งของพระเจ้า และทำให้เกิดความทุกข์ยากแสนสาหัส และตอนนี้ได้บรรยายให้เห็นภาพชนชาติอิสราเอลที่ต้องตกอยู่ในความทุกข์ยากแสนสาหัสเพราะความบาปที่เกาะแน่นอยู่ในชีวิต และพระเจ้าได้ลงโทษเขา พระองค์ได้ทรงหันหลังให้แก่พวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมีผลสูญหายไป ถึงแม้พระเจ้าจะทรงลงโทษ หันหลังให้พวกเขาเพราะความบาปที่พวกเขาได้กระทำขึ้น ท้ายที่สุดพระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งเขาไปไหน และการที่พระเจ้าไม่ทอดทิ้งพวกเขาสร้างความหวังให้แก่พวกเขา พระเจ้าจะทรงนำพวกเขากลับสู่สภาพที่ดีอีกครั้ง ดังนั้นการคร่ำครวญด้วยความโศกเศร้าของ

พวกเขาได้นำพวกเขาเข้ามาใกล้พระองค์ ไม่ใช่ห่างไกลจากพระองค์ (อมตธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009)

สรุปความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกโศกเศร้า เพลงคร่ำครวญตั้งแต่บทที่ 1-5 ซึ่งได้กล่าวถึงความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกโศกเศร้าของชนชาติอิสราเอล ความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นในใจชาวอิสราเอลมาจากการกระทำที่เต็มไปด้วยความผิดบาปนำมาสู่ร่ำไห้แห่งความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่เนื่องจากพวกเขาเองไม่เชื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงต้องพบเจอและมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก ดำรงชีวิตอย่างลำเค็ญ เกิดสงครามต้องตกไปเป็นเชลยของบาบิโลนและยังมีการทำลายชีวิตของผู้คนจากสงครามครั้งนี้ การหาอาหารเป็นไปอย่างยากลำบาก ผู้หญิงต้องถูกข่มขืน ผู้ชายก็ถูกข่มเหงถูกใช้แรงงาน ทุกคนที่เผชิญกับช่วงเวลานี้คร่ำครวญอย่างโศกเศร้าด้วยความทุกข์ระทม ในพระธรรมตอนนี้ที่บรรยายถึงความเศร้าโศกเสียใจเต็มไปด้วยการระบายความอัดอั้นใจ เทความรู้สึกเหล่านี้ผ่านการอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับในพระธรรมเพลงคร่ำครวญที่พวกเขาอ่านเพื่อเตือนใจรำลึกถึงความพินาศของกรุง และเตือนใจให้รำลึกอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงประสงค์ความชอบธรรมจากประชาชนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ เมื่อพวกเขาได้อ่าน ภายในจิตใจของพวกเขาจะเต็มไปด้วยการคร่ำครวญและท้ายสุดจะยอมรับการทรงลงโทษจากพระเจ้าในความผิดบาปที่ได้กระทำ

4.1.2 ความโกรธ

เพลงคร่ำครวญบทที่ 1

“พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปในกระดูกของข้าพเจ้าพระองค์ได้

ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้าพระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ

พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าสิ้นหวังและอ่อนระอาอยู่วันยังค่ำ (พคค. 1:13)

“เมืองหลวงในบทนี้เปรียบเป็นคนได้ร้องถามคนที่เดินผ่านไปว่ารู้สึกสงสารเธอบ้างไหมที่พระเจ้าทรงให้เธอทุกข์ทรมานเช่นนี้” (เฟลิมมิง, 2535, น. 67)

ในตอนนี้เป็นการพิโรธของพระเจ้า ทำให้พระเจ้าได้ล้มล้างอำนาจทุกอย่างของอิสราเอลทั้งสิ้น ตัดทุกสิ่งทุกอย่าง รวมไปถึงความสามารถที่จะต่อสู้ได้รับชัยชนะจากศัตรู มากไปกว่านั้นพระองค์ทรงส่งเปลวไฟลุกโชนลงมาแผดเผา การกระทำของพระองค์ถึงแม้จะมีความพิโรธอยู่แต่พระองค์นั้นเต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อและยุติธรรมทุกสิ่งที่พระองค์ทำมีเหตุผล คือชนชาติอิสราเอลได้ทำความบาปจึงได้รับการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้าผู้ชอบธรรม (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

“บรรดาการละเมิดของข้าพเจ้าถูกรวบเข้าเป็นแอกโดยพระหัตถ์ พระองค์ทรงรวบรวมไว้การละเมิดเหล่านั้นรัดตรึงรอบคอข้าพเจ้าพระองค์ทรงทำให้กำลังข้าพเจ้าอ่อนลง องค์เจ้านายได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลายผู้ที่ข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ “องค์เจ้านายได้ทรงปฏิเสธนักรบทั้งหมดท่ามกลางข้าพเจ้า

พระองค์ทรงประกาศวันเวลาที่จะมาต่อสู้อาพเจ้าเพื่อขี้คนหนุ่มของข้าพเจ้าให้
แหกไปองค์เจ้านายได้ทรงยำประชากรของข้าพเจ้าตั้งยามล่องนในบ่ออย่างงุ่น
(พคค. 1:14-15)

สิ่งนี้ไม่ใช่ความโกรธของอิสราเอลแต่เป็นการบรรยายถึงความโกรธของพระเจ้าทำให้เกิดการพิพากษา
เกิดขึ้น ไม่ใช่วันที่พระเจ้าทรงพิพากษาศัตรูของอิสราเอล แต่ทรงพิพากษาประชากรของพระองค์เอง
เพราะบาปที่พวกเขาทำ

ในตอนแรกดูเหมือนว่าความบาปจะหยิบยื่นเสรีภาพให้ แต่เสรีภาพที่ผู้คนที่ต้องการที่จะทำสิ่ง
ต่างๆ กลีบกลายเป็นความปรารถนาที่จะทำทุกสิ่งในที่สุด จากนั้นก็จะตกเป็นทาสของความบาปซึ่งถูก
พันธนาการด้วยแอก พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานเสรีภาพให้แก่เรา ไม่ใช่เพื่อให้เราทำสิ่งที่เรา
ต้องการแต่เพื่อทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีที่สุดสำหรับเรา เสรีภาพที่แท้จริงคือการเชื่อฟังพระเจ้า ซึ่ง
การที่เราทำตามการทรงนำของพระองค์เพื่อเราจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดจากพระองค์ โดยไม่ทำให้พระองค์
ทรงเสียพระทัยและทรงพระพิโรธ (อมตธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009)

บาปที่พวกเขาได้ทำก็เหมือนกับแอก คอยทำให้กับพวกเขา รู้สึกเหมือนแบกบางสิ่งบางอย่าง
ที่ทำให้รู้สึกหนักหน่วง ไม่มีความผ่อนคลาย เหมือนมีบางสิ่งที่กำลังมาถ่วงชีวิตพวกเขาไว้อยู่ จึงไม่
สามารถที่จะหลีกหนีไปได้ ซึ่งก็เปรียบเหมือนศัตรูที่พระเจ้าใช้ให้มาทำลายพวกเขา พวกเขาไม่สามารถ
ที่จะหลีกหนีไปได้ (เฟลิมมิง, 2535)

“ขอให้การชั่วทุกอย่างของเขาทั้งหลายปรากฏเฉพาะพระพักตร์พระองค์และขอทรง
ทำแก่เขาทั้งหลายเหมือนที่ทรงทำแก่ข้าพระองค์เนื่องด้วยการละเมิดทั้งสิ้นของ
ข้าพระองค์เกิดด้วยการถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายและใจข้าพระองค์ก็
อ่อนล้า” (พคค. 1:22)

สิ่งนี้เป็นสิ่งที่อิสราเอลมีความโกรธที่เป็นผู้ถูกกระทำ และต้องการที่จะให้พระเจ้าทรงพิพากษาผู้ที่มา
กระทำชนชาติอิสราเอล

ถึงแม้ว่าบาบิโลนจะทำความบาปต่างๆ มากมาย แต่พระเจ้าทรงใช้บาบิโลนเป็นเครื่องมือใน
การลงโทษยูดาห์และเยรูซาเล็ม ชาวอิสราเอลได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าซึ่งพวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึก
โกรธสิ่งที่บาบิโลนได้กระทำต่อพวกเขา พวกเขาต้องการให้พระเจ้าลงโทษบาบิโลนเหมือนที่ทรง
ลงโทษพวกเขา แต่ที่จริงแล้วพระเจ้านั้นทรงลงโทษบาบิโลนเพราะพระองค์ทรงพิพากษาบาบิโลนแล้ว
เพียงแค่นั้นมันจะมาถึง (อมตธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009)

พวกเขาอธิษฐานวิงวอนขอให้พระเจ้าทรงช่วย และต้องการให้พระเจ้าทรงให้ความยุติธรรม
แก่พวกเขา โดยการที่มีบทลงโทษต่อศัตรูของพวกเขา ดังเช่นที่พวกศัตรูซึ่งได้กระทำต่อพวกเขาเช่นกัน
(เฟลิมมิง, 2535)

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและกลายเป็นเมืองร้าง ประชาชนยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลย และได้รับความทุกข์ใจ พระเจ้าได้ทรงกระทำให้เกิดความทุกข์เพราะเขาทั้งหลายทรยศพระองค์ แต่การลงโทษที่พระองค์ได้ลงโทษอิสราเอลไม่ใช่เพียงเพราะพระเจ้าไม่มีเหตุผล หรือพระเจ้าเต็มไปด้วยความโกรธที่เคียดแค้นต่ออิสราเอล แต่เพราะพระเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม จำเป็นที่พระองค์ต้องลงโทษผู้ที่ขัดขืนและทำผิดต่อพระบัญญัติของพระองค์ที่ได้บัญชาให้ประชากรของพระองค์ได้ปฏิบัติตาม พระพิโรธของพระเจ้าต่อศิโยน ทรงเหยียดสังหาราศีของอิสราเอล (ยูดาห์) ลงถึงดิน ทรงให้ศัตรูทำลายแท่นรองพระบาทคือเยรูซาเล็มพระวิหารและแท่นบูชา กษัตริย์และเจ้านายก็ตกเป็นเชลย บุโรหิตและผู้เผยพระวจนะก็ถูกประหาร คนหนุ่มคนแก่ก็อนตายตามถนน ลูกเล็กก็ร้องเพราะหิวโหย (อารยะประทีป, 1997)

เพลงคร่ำครวญบทที่ 2

อนิจจา ด้วยพระพิโรธของเจ้านายทรงทำให้ธิดาแห่งศิโยนอับอายพระองค์ได้ทรงเหยียดศักดิ์ศรีของอิสราเอลให้ตกจากฟ้าถึงดินพระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทในวันแห่งพระพิโรธ องค์เจ้านายทรงทลายที่อยู่ทั้งสิ้นของยาโคบโดยปราศจากพระกรุณาด้วยความกริ้ว พระองค์ได้ทรงฟังที่กำบังทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ พระองค์ได้ทรงตั้งให้ต่ำลงถึงดินและเสื่อมเกียรติคือราชอาณาจักรและเจ้านายด้วยพระพิโรธรุนแรง พระองค์ได้ทรงตัดเขาของอิสราเอลจนสิ้นพระองค์หุดพระหัตถ์ขวาจากพวกเขาต่อหน้าศัตรูพระองค์ทรงเผาผลาญยาโคบดุจเปลวเพลิงที่ไหม้ไปโดยรอบ (พคค. 2:1-3)

ตั้งแต่ข้อที่ 1-10 เป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย พระองค์ทรงมีพระพิโรธอันชอบธรรม พระเจ้าทรงพิพากษาโดยไม่ละเว้นแม้แต่พระวิหารของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงละเว้นความบาป แม้จะเกิดขึ้นกับประชากรของพระองค์ที่พระองค์ทรงเลือกสรรมา เพื่อให้เขาได้เรียนรู้และสำนึกถึงพระคุณของพระเจ้าว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยพวกเขาได้ (ให้ตกจากดิน เป็นภาษาเปรียบเทียบหมายถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่ตกบนเยรูซาเล็ม ศักดิ์ศรีที่เคยเป็นนครหลวงและเป็นสถานที่ประทับของพระเจ้า มาบัดนี้ไม่มีเหลือแล้ว)

Arnold, Bill T. (2008) อธิบายในหนังสือ *Encountering the Old Testament* เกี่ยวกับพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 2:1-22 ไว้ว่าพระเจ้าไม่ทรงแสดงความเมตตาต่อประชาชนของพระองค์ จึงได้ทรงทำลายล้างทุกสิ่งที่มีอิสราเอลเคยครอบครองไม่ว่าจะเป็น ป้อมปราการ วัง และเครื่องสังเวย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำความล้มเหลวมาให้แก่พวกเขา พระเจ้าพิพากษาลงโทษพวกบุโรหิตและผู้เผยพระวจนะเท็จที่ชักนำประชาชนให้หลงผิด

พระเจ้าไม่ทรงแสดงความเมตตาต่อประชาชนของพระองค์ ทรงทำลายทุกสิ่งที่ยูดาห์ไว้วางใจในป้อมปราการและวัง พระวิหาร รวมไปถึงเครื่องบูชา พระเจ้าก็ทรงนำการพิพากษาลงโทษ

พวกปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะที่ชักนำประชาชนให้หลงผิด เทศกาลทางศาสนาหยุดลงและผู้คนทุก
หนทุกแห่งคร่ำครวญ ผู้เขียนร้องไห้เมื่อเห็นความทุกข์ทรมานของเยรูซาเล็ม เด็กน้อยอดอยากตาย
ในอ้อมแขนของแม่ ขณะที่ศัตรูเยาะเย้ยการล่มสลายของเมือง คนตายกลายเป็นอาหารสำหรับการ
ดำรงชีวิตเนื่องจากการขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง การล่มสลายของเยรูซาเล็มหมายความว่าพระ
เจ้าได้ทำตามพระวจนะของพระองค์แล้ว เพราะประชาชนไม่เอาใจใส่คำเตือนของพระองค์อย่าง
ต่อเนื่อง ผู้เผยพระวจนะทำทนายผู้คนที่ให้อิฐฐานขอความเมตตาจากพระเจ้า (Beyer, 2008)

เหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นนี้ เป็นสิ่งที่สำคัญคือว่า ความพินาศของยูดาห์นั้นเป็นพระราชกิจ
ของพระเจ้า พระองค์ทำให้ประเทศที่ดีเลิศตกต่ำลงชั่วพริบตา ทรงเปลี่ยนความสง่าราศีให้เป็น
ความมืด ทั้งในเมืองและในชนบท รวมไปถึงพระวิหารและป้อมกำแพง พระเจ้าทรงได้ทำลายให้พังลง
พระองค์ไม่ทรงปกป้องรักษาคนของพระองค์เพราะพระองค์กำลังโจมตีพวกเขา สิ่งนี้ทำให้เห็นภาพ
ของพระองค์ที่ทรงโกรธและความยุติธรรมของพระองค์ พระองค์ได้ทำลายพระวิหารจนเหมือนกับเพิง
ที่ถูกทิ้งร้างเอาไว้ ในสถานที่บริสุทธิ์ของพวกเขาเต็มไปด้วยการปล้นของทหารต่างชาติที่เข้ามาปล้น
ทำลาย (เฟลิมมิง, 2535)

อินสัน, ดี. เอฟ. (1996) อธิบายดังต่อไปนี้ เพราะพระเจ้าทรงพระพิโรธ ซึ่งความโกรธในที่นี้
คือ ความโกรธขององค์พระผู้เป็นพระเจ้า สาเหตุ นั่นคือ ความผิดบาปของประชาชนของพระองค์
ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงพระพิโรธอย่างหนักจึงได้มอบพวกเขาให้ศัตรูได้ลงมือทำลาย ไม่ว่าจะการทรงทำให้
พ่ายแพ้ในศึกสงคราม การทรงยอมให้พระวิหารของพระองค์ถูกทำลายลงไป

4.1.2.3 เพลงคร่ำครวญบทที่ 3

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ยของพวกเขาและแผนการร้าย
ทั้งหมดต่อข้าพระองค์แล้ว คือการซุบซิบและการบ่นของปฏิปักษ์ข้าพระองค์ต่อ
ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุกขึ้นตัวข้าพระองค์ก็เป็น
เนื้อเพลงให้เขาร้องเย้ยหยัน (พคค. 3:61-63)

จากความทุกข์ที่ชาวอิสราเอลต้องเผชิญ ทำให้พวกเขาารู้สึกโกรธศัตรูที่ได้มาข่มเหงและทำลายชีวิตของ
พวกเขา เพราะความโกรธนี้ทำให้พวกเขาได้ทูลวิงวอนให้พระเจ้าที่จะมาช่วยพวกเขา โดยคำวิงวอน
อันอ่อนแอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น เติมไปด้วยคำสาปแช่งให้พระเจ้าเข้ามาทำลายชีวิตของศัตรู
เหมือนกับที่ศัตรูได้มาข่มเหงพวกเขา ในตอนนี้ผู้เขียนใช้ภาษาการสู้คดีในศาลมาเปรียบเทียบกับ
ขอให้พระเจ้าช่วย โดยพระเจ้าเปรียบดั่งทนายและผู้พิพากษาในเวลาเดียวกัน

ตั้งแต่ข้อที่ 61-66 พวกเขาเห็นว่าในที่สุดพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือพวกเขา เขาจึงได้ขอให้พระ
เจ้าทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงใช้ให้มาทำอันตรายข่มเหงพวกเขา เพราะศัตรูที่พระเจ้าได้ส่งมานั้นได้
เหยียบย่ำดูหมิ่นพวกเขาอย่างรุนแรง พวกเขาเองได้ฝากการลงโทษคนชั่วร้ายเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์
ของพระเจ้า (เฟลิมมิง, 2535)

ในเพลงคร่ำครวญบทที่ 3:64-66 ฮินสัน, ดี. เอฟ. (1996) ให้คำชี้แนะว่า ชาวยูดาห์คิดว่าพระเจ้าจะทรงช่วยกู้ให้พ้นจากการปกครองของบาบิโลนโดยเร็วทันๆ ที่เยเรมีย์เคยเตือนไว้แล้วว่าการปกครองของบาบิโลนจะยึดเยื้อเป็นเวลายาวนาน

ในข้อที่ 1-66 ได้กล่าวว่า อิสราเอลได้ถูกไม่เรียวแห่งพระพิโรธโดยตี พวกเขาต้องจมอยู่ในความมืด เต็มไปด้วยความทุกข์ ร่ำไห้ด้วยความขมขื่นถูกพระเจ้าล้อมและกักขังไว้ ความพิโรธของพระเจ้าทำให้พระองค์ไม่ฟังการร้องขอความช่วยเหลือของอิสราเอล ทำให้พวกเขาเองต้องทุกข์สิ้นศักดิ์ศรี ในช่วงเวลานั้นพวกเขาเองหมดความหวังในพระเจ้า (อารยะประทีป, 1997)

4.1.2.4 เพลงคร่ำครวญบทที่ 4

พระยาห์เวห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้วพระองค์ได้เทพะพิโรธอันเกรี้ยวกราดและได้ทรงจุดไฟขึ้นในศิโยนซึ่งเผาผลาญกระทิงรากฐานของเมืองนั้น (พคค. 4:11)

ความโกรธนี้เป็นความโกรธขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงมีพระพิโรธอย่างมาก และความโกรธนี้พุ่งออกไปอย่างไร และเผาไหม้โดยไม่สามารถมีใครจะดับได้ เพราะเนื่องจากการกระทำความชั่วความบาปของอิสราเอล และไฟนั้นได้เผาผลาญเขาเสีย

ความโกรธในที่นี้ เป็นความโกรธของพระเจ้าซึ่งพระคัมภีร์ได้บรรยายอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงมีพระพิโรธอย่างรุนแรง สิ่งที่พระเจ้าได้ลงโทษ โดยการจุดไฟเผาผลาญ ภาพนี้บรรยายให้เห็นถึงความน่ากลัวพระพิโรธของพระเจ้า (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

แต่ก่อนชาวอิสราเอลคิดว่าไม่มีใครสามารถที่จะทำอะไรเมืองที่พวกเขาอยู่ เพราะพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาเป็นประชากรของพระเจ้าไม่มีใครกล้าทำอันตราย พระเจ้าจะทรงคุ้มครองพวกเขา แต่บัดนี้พระเจ้าเองทรงได้จัดการกับพวกเขาอย่างเด็ดขาด (เฟิร์มมิง, 2535)

สรุปความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกโกรธ เนื่องจากความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับอิสราเอลกับสิ่งที่พวกเขาเองต้องเผชิญนั้น นำไปสู่ความรู้สึกโกรธของชาวอิสราเอลต่อศัตรูที่ได้ข่มเหงพวกเขา ทำให้ในคำอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเจ้า ขอพระเจ้าให้ทรงช่วยกู้พวกเขานั้น ผงไปด้วยการสาปแช่งให้พระเจ้าได้ทรงลงโทษศัตรูที่ได้กระทำความเลวร้ายต่างๆ แก่พวกเขา และในขณะที่เดียวกันเพราะความผิดบาปของอิสราเอลที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า จึงได้ปรากฏพระพิโรธของพระเจ้าอย่างรุนแรง พระองค์ทรงพิโรธอย่างหนักและได้ลงโทษชาวอิสราเอลด้วยเช่นกัน สำหรับพระพิโรธของพระเจ้าที่ปรากฏในพระธรรมเล่มนี้ พระเจ้าไม่ได้มีพระพิโรธต่ออิสราเอลด้วยความเคียดแค้น แต่เพราะพระเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม จำเป็นที่พระองค์ต้องลงโทษผู้ที่ขัดขืนและทำผิดต่อพระบัญญัติของพระองค์

4.1.3 ความกล้า

เพลงคร่ำครวญบทที่ 1

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีทุกข์จิตข้าพระองค์

วุ่นวายใจข้าพระองค์ยุ่งเหยิงอยู่ภายในเพราะข้าพระองค์ตั้งรกรากอยู่นอกบ้าน คน
ล้มตายด้วยคมดาบในบ้าน ก็เหมือนแดนมรณะ (พคค. 1:20)

เมื่อเธอคร่ำครวญขอความช่วยเหลือให้ผู้คนมาช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือสักคน อีกทั้ง
ผู้คนได้อดอยาก บางรายก็เสียชีวิตไปจากเหตุการณ์นี้ เมืองยังถูกปิดล้อม และประชาชนถูกจับไปเป็น
เชลยเมื่อกรุงเยรูซาเล็มล่ม (เฟลิมมิง, 2535)

ในตอนนี้ได้ปรากฏสภาพจิตใจของชนชาติอิสราเอลคือพวกเขามีความกลัวอย่างมาก จิตใจ
ร้อนรุ่ม มีความทุกข์ระทมอยู่ภายใน (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

“เขาทั้งหลายได้ยินว่าข้าพระองค์ถอนใจอย่างไรหาจะมีผู้ใดปลอบโยนข้าพระองค์
ไม่บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์เขาทั้งหลายก็
พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงทำอย่างนี้โปรดนำวาระที่ทรงประกาศไว้ฉันให้มาถึงและ
เขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพระองค์เป็นอยู่นี้ (พคค. 1:21)

เป็นความกลัวที่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอล มีการบรรยายถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจเกิดความ
วุ่นวายภายในจิตใจ เพราะเนื่องจากการถูกข่มเหงจากบาบิโลน ถูกบาบิโลนฆ่าตาย นอกจากนั้นความ
กลัวที่เกิดขึ้นนี้บรรดาชนชาติอิสราเอลมีความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งจากพระเจ้า ได้มีการอธิษฐานต่อ
พระเจ้าให้พระเจ้าเมตตาพวกเขา พวกเขาต้องการให้พระเจ้าช่วยพวกเขาให้ได้รับชัยชนะเหนือศัตรู
และมากไปกว่านั้นต้องการให้พระเจ้าทรงลงโทษผู้ที่มาข่มเหงพวกเขา

มีการอธิษฐานขอให้พระเจ้าตัดสินอย่างยุติธรรมกับชนชาติอื่น เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ถูก
กระทำจากชนชาติอื่นที่ได้มากระทำการที่ไม่น่าให้อภัยแก่พวกเขา (เฟลิมมิง, 2535)

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 3

ดวงตาทำให้ข้าพระองค์ระทมใจเพราะเห็นเคราะห์กรรมของบุตรทั้งสี่แห่งนคร
ของข้าพระองค์ “พวกที่เป็นศัตรูกับข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุอันได้ไล่ล่าข้าพระองค์
เหมือนไล่ล่าคน เป็นสำนวนที่ผู้เขียนได้บรรยายว่าพวกศัตรูได้ไล่ล่าเขา และ
ประชาชนโดยไม่มีเหตุราวกับไล่ล่าคน นอกจากนั้นผู้เขียนได้บรรยายถึงการไล่ล่า
อย่างต่อเนื่องของศัตรูมีการเปรียบเทียบการไล่ล่า ราวกับสัตว์ที่ถูกล่าและตกลงไป
ในบ่อ ซึ่งการไล่ล่านั้นแน่นอนว่าต้องสร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้ที่ถูกล่า ซึ่งในที่นี้
ก็คือชาวอิสราเอล พวกเขาพยายามจับชีวิตข้าพระองค์ในบ่อและขว้างหินใส่

ข้าพระองค์ น้ำท่วมมิดศีรษะข้าพระองค์ข้าพระองค์ว่า ‘ข้าตายแน่’ (พคค. 3:51-54)

ในข้อที่ 53-54 เป็นภาพเปรียบเทียบว่าตัวเขาเหมือนคนกำลังจมน้ำ ก้อนหินที่ศัตรูขว้างใส่เหยื่อที่อยู่
ในบ่อหรือหลุม หรือ หมายถึงก้อนหินที่ศัตรูใช้ปิดปากบ่อเพื่อป้องกันไม่ให้เหยื่อหนี แสดงถึงความกลัว
ที่เกิดขึ้นในใจของชาวอิสราเอล และเปรียบเทียบเหมือนว่าตัวเองจะไม่รอดแล้ว เหมือนคนกำลังจมน้ำ

“พวกเขาเหมือนคนที่ถูกจับโยนลงบ่อ แต่เพราะเขากลับใจจากความผิดบาป พระเจ้าจึงทรงสดับคำร้องขอของเขา” (เฟลิมมิง, 2535, น. 72)

Arnold, Bill T. (2008) อธิบายในหนังสือ *Encountering the Old Testament* เกี่ยวกับพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 3:1-66 ดังนี้พระเจ้าได้ตัดเส้นทางที่จะบรรเทาทุกข์และจะไม่ฟังคำอธิษฐานของผู้คนของพระองค์ ชาวอิสราเอลจึงได้รับการถูกเยาะเย้ย เมื่อการพิพากษาอันดุเดือดของพระเจ้ามาทันพวกเขา ในเวลานั้นจะหาที่พึ่งคอยช่วยเหลือพวกเขาก็ไม่มีใครเลย ทำให้พวกเขาารู้สึกกลัว ในเวลาเดียวกันความหวังเดียวของผู้คนในความรอดและการฟื้นฟูอยู่ในพระเจ้าผู้ที่ได้ตัดสินพวกเขาอย่างดุเดือด ผู้คนจำเป็นต้องสารภาพบาปและกลับไปหาพระเจ้า

เพลงคร่ำครวญบทที่ 4

ตาของพวกเราอ่อนล้ามองหาความช่วยเหลือที่ไร้ค่าพวกเราเฝ้าคอยที่ห่อเฝ้าของเราคอยประชาชาติที่ไม่อาจช่วยเราได้ พวกเขาสะกดรอยตามพวกเราจนเราเดินที่ลานเมืองไม่ได้จุดจบของเราใกล้เข้ามาแล้ว วันเวลาของเราก็กว้างที่สุดเพราะจุดจบของเราได้มาถึง พวกที่ไล่จับพวกเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้าพวกเขาไล่กวตเราบนภูเขาเขาชุ่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร (พคค. 4:17-19)

บรรยายถึงความกลัวของชาวอิสราเอลซึ่งเต็มไปด้วยการสำนึกผิด พวกเขาได้ยอมรับว่าได้ละเลยถ้อยคำการตักเตือนของผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ที่ครั้งหนึ่งเคยเตือนและห้ามพวกเขาไม่ให้ไว้วางใจหรือขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรอย่างอียิปต์และประเทศอื่นๆ

ในข้อที่ 17 ยูดาห์ขอให้อียิปต์ช่วยสู้กับกองทัพบาบิโลน อียิปต์ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ แก่ยูดาห์ ช่วงแรกก็ดูเหมือนว่าจะเข้ามาช่วยเหลือแต่สุดท้ายก็ถอยตัว เยเรมีย์ได้มีการเตือนยูดาห์ไม่ให้พึ่งอียิปต์และบอกพวกผู้นำให้พึ่งพาและวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาไม่ยอมฟังคำเตือนนั้น เพราะพวกเขาเองไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้ แต่กลับเชื่อฟังผู้เผยพระวจนะเท็จทำให้พวกเขาเลือกที่จะติดตามวางใจกษัตริย์ของตนละทิ้งการวางใจในพระเจ้า เพราะพวกเขาเลือกทำในสิ่งที่ผิดพวกเขาไม่ได้เดินตามทางที่พระเจ้าทรงประทานให้ ท้ายที่สุดพวกเขาจึงใช้ชีวิตด้วยความกลัวจากการลงโทษที่เกิดขึ้น ทุกถ้อยคำที่เยเรมีย์ได้กล่าวเตือนชนชาติอิสราเอลกลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเพราะเขาเป็นผู้เผยพระวจนะตัวจริงของพระเจ้า (อมตธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009)

ผู้เขียนได้ระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ซึ่งชาวอิสราเอลได้วิงวอนขอความช่วยเหลืออียิปต์ให้มาช่วยแต่อียิปต์ก็ไม่ได้ยื่นมือเข้ามาช่วย จึงทำให้พวกเขาต้องถูกบาบิโลนโจมตีเข้ามัล้อมเมือง พวกอิสราเอลถูกขังไว้ในเมืองของตน เปรียบเหมือนกับนักโทษที่ติดคุก และมีหลายคนพยายามที่จะหาทางหนีออกไป รวมถึงกษัตริย์เศเศคียาห์ที่ชาวิวพึ่งพาและไว้วางใจที่จะสามารถปกป้องรักษาเป็นผู้นำให้แก่พวกเขา แต่ตอนนี้ก็ไม่มีเหลือที่พึ่งพิงได้เลย เมื่อพวกเขาไร้ที่พึ่งพิงความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นจึงเต็มไปด้วยความหวาดกลัวภายในจิตใจ (เฟลิมมิง, 2535)

เยเรมีย์เคยเตือนประชาชนไว้ว่า อย่าไว้ใจยอมให้เศเดคียาห์เป็นผู้นำในการต่อสู้กับบาบิโลน แล้วพวกเขาก็ได้เห็นพระองค์ถูกจับไปเป็นเชลย (พคค. 4:20)

การล้อมกรุงเยรูซาเล็มทำให้เกิดสงครามที่น่ากลัวน่าสยดสยองมากมาย ผู้คนทุกหนทุกแห่งค่อยๆ เสียชีวิตจากความอดอยาก และกลายเป็นอาหารให้คนอื่น แม้แต่คนร่ำรวยก็สูญเสียทุกสิ่งในเมืองที่คิดว่ามันจะคงอยู่ตลอดไป ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่แน่นอนทุกสิ่งสูญสลายไปตามวาระที่พระเจ้าได้กำหนดขึ้นมา แม้แต่ผู้เผยพระวจนะและนักบวชที่ทำผิดก็ปฏิบัติต่อผู้ชอบธรรมเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ผู้คนต่างหวังว่ากษัตริย์ของพวกเขาจะช่วยพวกเขา แต่กษัตริย์ไม่สามารถทำได้ พวกเขาจึงเต็มไปด้วยความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นเมื่อปราศจากการมีผู้นำประเทศคอยช่วยเหลือปกป้อง ชาวอิสราเอลวิตกกังวลเป็นทุกข้ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้คนวิงวอนพระเจ้าให้เห็นอกเห็นใจพวกเขา ขอพระเมตตาให้พระเจ้าฟื้นฟูพวกเขาเหมือนในอดีต เบื้องหลังคำทูลวิงวอนต่อพระเจ้ากลับมีคำถามที่น่าสะพรึงกลัวพระเจ้าทอดทิ้งพวกเขาตลอดไปหรือ? เช่นเดียวกับผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ต้องสงสัยในขณะที่เผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายมีดমনที่สุดในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม (Arnold, 2008)

สรุปความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกกลัว พวกเขาไม่ยอมฟังคำเตือนนั้น เพราะพวกเขาเองไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้ แต่กลับเชื่อฟังผู้เผยพระวจนะเท็จ ทำให้ได้รับบทลงโทษของการไม่เชื่อฟังพระเจ้า การลงโทษครั้งนี้ส่งผลให้พวกเขาได้รับความรู้สึกกลัวและโดดเดี่ยว แม้กระทั่งประเทศพันธมิตรอย่างอียิปต์ก็ไม่สามารถจะช่วยพวกเขาได้ยิ่งเพิ่มความหวาดกลัวให้แก่พวกเขา บทลงโทษที่พระเจ้าได้ทรงใช้ให้บาบิโลนมาทำลายเยรูซาเล็มนั้นเป็นบทลงโทษที่รุนแรงที่สามารถทำให้ชนชาติอิสราเอลมีความรู้สึกที่กลัวอย่างรุนแรงถึงขั้นที่จิตใจร้อนรุ่ม มีความทุกข์ระทมอยู่ภายใน

4.1.4 ความขยะแขยงดูถูก

เพลงคร่ำครวญบทที่ 1

เยรูซาเล็มได้ทำบาปใหญ่หลวงฉะนั้นเธอจึงเป็นมลทินทุกคนที่เคยให้เกียรติเธอกลับบลหูเธอเพราะเขาเห็นความเปลือยเปล่าของเธอเอง เธอเองได้แต่ถอนใจและหันหน้าไปเสีย มลทินของเธอและกระโปรงของเธอและเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตไม่ ดังนั้นความพินาศของเธอจึงน่ากลัวไม่มีผู้ใดปลอบโยนเธอ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์เพราะพวกศัตรูชนะแล้ว”

(พคค. 1:8-9)

เป็นภาพเปรียบเทียบความเปลือยเปล่าแสดงถึงความอัปยศอดสู ไร้เกียรติยศไร้ศักดิ์ศรี หรือการมีเพศสัมพันธ์ เช่นเดียวกับอิสราเอลนั้นไม่ไว้วางใจพระเจ้า แต่ไปไว้วางใจพึ่งพาพระอื่นๆ การกระทำเช่นนี้เป็นเหมือนการนอกใจพระเจ้าไปเล่นชู้กับผู้อื่น สิ่งนี้เปรียบเทียบสร้างความขยะแขยงให้กับผู้คนที่กล่าวว่ามลทินของเธอและกระโปรงของเธอก็เพราะบาปที่ทำ เธอเป็นเสมือนหญิงชู้ซึ่งได้ทำ

การล่วงประเวณีและทำสิ่งชั่วร้ายทุกอย่างที่เต็มไปด้วยความบาป ในขณะที่เดียวกันตอนนี้หญิงผู้นี้ก็ได้ถูกลงโทษ (เฟลิมมิง, 2535)

เมืองศิโยนกางมือทั้งคู่ออกวิงวอนแต่ไม่มีผู้ใดปลอบโยนเธอพระยาห์เวห์ทรงบัญชาต่อสุยาโคบคือให้เพื่อนบ้านของเขากลายเป็นคู่อริ เยรูซาเล็มกลายเป็นสิ่งโสโครกท่ามกลางเขาทั้งหลาย (พคค. 1:17)

พระเจ้าทรงเป็นผู้ปลอบโยน แต่เพราะความผิดบาปของประชาชนทั้งหลาย พระองค์จึงเปื้อนพระพักตร์ไปจากเขาและกลายเป็นผู้ที่พิพากษาพวกเขาแทน การพิพากษาของพระเจ้านั้นทำให้พวกเขาเองต้องอยู่ด้วยความกลัวไม่มีความปลอดภัยในชีวิตเพราะถูกศัตรูโจมตีทุกทางโดยเฉพาะการกระทำสีหน้า คำพูดที่เต็มไปด้วยการดูถูกเยาะเย้ย เช่นเดียวกันกลุ่มพันธมิตรของอิสราเอลไม่สามารถที่จะให้ความช่วยเหลือได้ เพราะพวกเขาเองไม่ได้แสวงหาพระเจ้า เช่นเดียวกับอิสราเอล แม้ว่าพันธมิตรจะดูมีความมั่นคงแข็งแกร่งในกำลัง แต่ที่จริงแล้วพวกเขาอ่อนแอเพราะพระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ด้วยกับพวกเขา เว้นแต่พันธมิตรที่ได้รับอำนาจการทรงสถิตจากพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ ดังนั้นพวกเขาเองไม่สามารถที่จะพึ่งพาใครได้เลยในเวลานั้น จึงต้องเผชิญการถูกโจมตีอย่างง่ายดายจากศัตรู และในเวลานั้นพระเจ้าได้ส่งบาบิโลนมาทำลายอิสราเอลและพวกเขาก็สามารถทำลายสำเร็จนอกจากนั้นยังเต็มไปด้วยการดูถูกเยาะเย้ย

เพลงคร่ำครวญบทที่ 2

ทุกคนที่ผ่านทางนั้นก็ตบมือเยาะเจ้าเขาทั้งหลายได้หยันและสั่นศีรษะเย้ยธิดาแห่งเยรูซาเล็มว่า “นี่หรือคือนครที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่างามเลิศว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วโลก?” ศัตรูทั้งหมดของเจ้าได้อ้าปากว่าเจ้าเขาทั้งหลายหยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเขาพากันร้องว่า “เราได้ทำลายเมืองนี้แล้ววันนี้แหละที่เรารอคอยเราพบแล้ว เราเห็นแล้ว” (พคค. 2:15-16)

ปกติการตบมือมักแสดงถึงความยินดี (เช่น สดุดี 47:1) แต่ในบริบทนี้หมายถึงการขบไล่ เช่นเดียวกับการหยันและสั่นศีรษะ เป็นการแสดงออกถึงความดูถูกและการเยาะเย้ยสภาพของกรุงเยรูซาเล็มที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองสวยงามและรุ่งเรือง แต่บัดนี้กลายเป็นกองซากหักพัง อ้าปากว่า มีวลี คู่ขนานคือ หยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เป็นอาการพูดเยาะเย้ยหยามเหยียดอีกฝ่ายหนึ่ง

เยเรมีย์เคยเตือนแล้วพวกผู้เผยพระวจนะที่จะนำพวกเขาออกนอกถิ่นอู่ออกทาง แล้วพวกเขาก็ได้เห็นว่าสิ่งที่ท่านพูดไว้เป็นความจริง ซึ่งสิ่งที่พวกเขาจะได้จากผลการกระทำของพวกเขาคือ การถูกกดขี่ข่มเหงจากศัตรูและถูกเยาะเย้ยให้รู้สึกอับอาย (ฮินสัน, 1996)

“การตบมือเยาะเย้ย การพูดถากถาง และการส่ายศีรษะล้วนเป็นท่าทางที่แสดงออกถึงการดูถูกและการเยาะเย้ย” (อัครธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009, น. 1780)

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 3

พระองค์ได้ทรงทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนสิ่งโสโครกและขยะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย (พคค. 3:45)

เป็นภาษาเปรียบเทียบ คนอิสราเอลถูกโยนออกไปให้อยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่เยาะเย้ยพวกเขา ผู้เขียนได้กล่าวแทนชาวยูดาห์ทั้งประเทศว่าพวกเขาเป็นคนบาปได้ทำความบาปที่มากมาย ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงได้สารภาพว่า บาปของเขานั้นเปรียบเหมือนกับเมฆที่มีดปกคลุมความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้า พระเจ้าจึงไม่สามารถได้ยินคำวิงวอนอธิษฐานของพระเมตตาจากพระเจ้าให้ช่วยเหลือ พวกเขาทั้งหลายต่างได้รับความพินาศ (เฟลิมมิง, 2535)

จากหนังสือ *Encountering the Old Testament* เขียนโดย Arnold และ Beyer (2008) อธิบายถึงความทุกข์ทรมานของผู้คนในพระธรรมเพลงคร่ำครวญในบทที่ 3:1-66 พระเจ้าได้ตัดเส้นทางที่จะบรรเทาทุกข์และจะไม่ฟังคำอธิษฐานของผู้คนของพระองค์ ผู้คนกลายเป็นคนหัวเราะเยาะไปทั่วโลก เมื่อการพิพากษาอันดุเดือดของพระเจ้ามาทันพวกเขา ในเวลาเดียวกัน ความหวังเดียวของผู้คนในเรื่องความรอดและการฟื้นฟูอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาพวกเขาอย่างดุเดือด วินัยของพระองค์จะเสริมกำลังพวกเขาและจะไม่คงอยู่ตลอดไป ความสัตย์ซื่อของพระองค์ยิ่งใหญ่ ทุกคนจำเป็นต้องสารภาพบาปและกลับไปหาพระเจ้า ผู้เขียนขอให้พระเจ้าจัดการกับศัตรูของยูดาห์ด้วย พวกเขาจะได้รับโทษสำหรับบาปของพวกเขาด้วย

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 4

คนทั้งหลายร้องตะโกนใส่พวกเขาว่า “ไปให้พ้น เจ้าพวกมลทินไปให้พ้น ไปให้พ้น อย่ามาถูกต้องนะ” เมื่อเขาเหล่านั้นหนีและพเนจรไปผู้คนท่ามกลางบรรดาประชาชาติก็กล่าวกันว่า “พวกเขาจะอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้” (พคค. 4:15)

เนื่องจากในช่วงเวลานั้น สาเหตุของการลงโทษของพระเจ้านั้น ส่วนหนึ่งมาจากผู้นำศาสนาที่สั่งสอนประชาชนให้หลงผิดไปจากทางของพระเจ้า คนเหล่านี้มีส่วนในการสังหารผู้นำที่ชอบธรรมด้วย (ไปให้พ้น เจ้าพวกมลทิน) ในที่นี้ คือ พวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จที่คอยกล่าวคำเท็จหลอกลวงประชาชน เดิมเคยถูกนับว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า มาบัดนี้กลายเป็นเหมือนคนโรคเรื้อนที่มีมลทินไม่มีใครอยากเข้ามาใกล้มีแต่คนรู้สึกรังเกียจขยะแขยง

““แปดเปื้อน” หรือ “มลทิน” หมายความว่า คนนั้นไม่เหมาะสมที่จะเข้าไปในพระวิหารหรือเข้ามาสัมผัสการอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พวกปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะต้องรักษาความบริสุทธิ์ตามที่กำหนดไว้อย่างเข้มงวดเพื่อพวกเขาจะยังคงปฏิบัติหน้าที่ของตนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าได้ แต่ก็มีปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะหลายคนที่ทำชั่วและเป็นมลทินในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้นำชนชาติพวกเขากลับตัวเป็นเยี่ยงอย่างที่ชักจูงให้ประชาชนทำบาปและเป็นเหตุให้ประเทศชาติและเยรูซาเล็มตกต่ำลงถึงที่สุด” (อัครธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบาย, 2009, น. 1786-1787)

จากหนังสือ *Encountering the old testament* เขียนโดย Arnold และ Beyer (2008) ได้ให้ความเข้าใจสำหรับพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 4:1-22 ไว้ว่าการล้อมกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้เกิดสงครามที่น่าสยดสยองมากมาย ผู้คนทุกที่ค่อยๆ ตายจากความอดอยาก จากนั้นก็กลายเป็นอาหารให้คนอื่น แม้แต่คนรวยก็สูญเสียทุกสิ่งในเมืองที่คิดว่ามันจะคงอยู่ตลอดไป สิ่งที่เราเขาได้ถูกกระทำนั้นเป็นความทุกข์ที่พวกเขาต้องเผชิญมันเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงดูถูก เยรูซาเล็มได้อดทนต่อความอยู่ดีธรรมทางสังคมมานานเกินไป แม้แต่ผู้เผยพระวจนะและนักบวชก็ยังปฏิบัติต่อผู้ชอบธรรมอย่างผิดๆ เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ผู้คนต่างหวังว่ากษัตริย์ของพวกเขาจะช่วยพวกเขา แต่เขาไม่สามารถทำได้ ยูดาห์ปลอบใจตัวเองเล็กน้อยด้วยความรู้สึกที่ว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงพิพากษาศัตรูของเธอด้วยเช่นเดียวกับที่พระเจ้ากำลังพิพากษาพวกเขาอยู่

สาเหตุสำคัญที่สุดที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยการมายึดเมืองของบาบิโลนนั้น เป็นการกระทำชั่วของหัวหน้าฝ่ายศาสนา พวกเขาร่วมมือและรวมตัวทำสิ่งชั่วร้าย นอกจากนั้นมีการสนับสนุนพวกผู้ร้ายเพื่อหวังผลประโยชน์มาตอบแทน ประชาชนจำต้องขับไล่ผู้นำที่ทำผิดออกจากเมือง ทำกับพวกเขาเหมือนกับเป็นโรคเรื้อรังที่น่ารังเกียจไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ไม่มีใครยอมรับและไม่สามารถที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อีก ไปชุมชนไหนก็ไม่มีที่ไหนต้อนรับพวกเขา (ฟิลิปป์, 2535)

สรุปความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกขยะแขยงดูถูก เมื่อก่อนชาวอิสราเอลในฐานะที่เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก พวกเขาได้รับการอวยพรอย่างมากมาย ชนชาตินี้เต็มไปด้วยสง่าราศี แต่เพราะพวกเขาหลงผิดไปจากทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้กระทำการสิ่งต่างๆ ที่เต็มไปด้วยความบาป ทำให้พระเจ้าได้ลงโทษพวกเขาผ่านทาง การดูถูกข่มเหงจากบาบิโลนศัตรูของพวกเขา ซึ่งพวกเขาเคยเป็นชนชาติที่ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างเหลือล้น มากไปกว่านั้นยังได้รับการยกย่องเชิดชูเต็มไปด้วยสง่าราศี แต่มาบัดนี้เมื่อต้องตกเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรบาบิโลนพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมหาศาล และหนึ่งในการทนทุกข์จากศัตรูของพวกเขาคือ การถูกเยาะเย้ย ดูถูก

4.1.5 ความท้อแท้

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 1

ยูดาห์ไปเป็นเชลยยังต่างแดน ต้องทุกข์ยากต้องทำงานหนักอย่างทาสต้องพำนักอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติเธอไม่พบที่พักสงบเลยทุกคนที่ไล่ตามเธอก็ไล่ทันเธอ
เมื่อเธอคับแค้นใจ (พคค. 1:3)

ทุกคนที่ไล่ล่าตาม หมายถึง ผู้ที่เป็นศัตรูกับอิสราเอล เช่น บาบิโลนที่ยกทัพมาโจมตี หรือเอโดมที่ค่อยๆ ซ้ำเติมโดยผู้ทำร้ายคนอิสราเอล ที่หลบหนีซ่อนตัว

เมื่ออิสราเอลต้องตกไปเป็นเชลยแก่บาบิโลน ไร้อะไรที่พึ่งพิงประชาชาติทั้งหลายไม่พบที่พึ่งพิง ทำให้เวลานี้พวกเขารู้สึกท้อแท้ขึ้นมา เหมือนคนหมดหนทางและความหวังในการดำเนินชีวิตต่อไป (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

ความสง่างามทั้งสิ้นได้พรางไปจากธิดาแห่งศิโยนแล้วพวกเจ้านายของเธอก็เป็นดุจ
ฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าไม่พบและหมดแรงหนีต่อหน้าผู้ไล่ล่า (พคค. 1:6)

ผู้นำของประเทศเองก็ไม่สามารถที่จะปกป้องประเทศตัวเองได้ จึงต้องหนีเอาตัวรอดเมื่อถึงคราวคับ
ขัน ประชาชนนั้นก็ถูกโจมตีอย่างหนัก เพราะไม่มีผู้นำคอยอยู่คุ้มกันดูแลปกป้อง ประชาชนต่างถูกพวก
ศัตรูข่มเหงอย่างหนัก ทั้งที่ถูกปล้น ร้ายที่สุดคือถูกจับเป็นเชลย แต่ก่อนที่เมืองเคยรุ่งเรืองไม่มีการ
โจมตีของศัตรูผู้คนมีชีวิตอย่างสุขสบาย แต่เดี๋ยวนี้เมืองเปลี่ยนไปแล้ว ทำให้ประชาชนพวกเขา
ทั้งหลายได้แต่ระลึกถึงความสุข ซึ่งเคยมีตอนนี่เปลี่ยนเป็นความขมขื่นเพราะความทุกข์ยากที่เกิดขึ้น
(เฟลิมมิง, 2535)

“เพราะเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ดวงตาของข้าพเจ้า เออ ดวงตาของข้าพเจ้ามี
น้ำตาไหลเพราะผู้พลอบโยนอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้าคือผู้พินฟูจิตใจข้าพเจ้าบรรดา
บุตรของข้าพเจ้าสิ้นหวังเพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ” (พคค. 1:16)

บาปที่มนุษย์ได้กระทำก็เปรียบเหมือนกับแอกที่แสนหนัก ซึ่งแอกนี้ได้ถ่วงเราอย่างหนัก สิ่งนี้เป็นสิ่งที่
เขาเองได้เริ่มสำนึกถึงความบาปที่เขาทำและรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังลงโทษเขา ทำให้เขาเองได้รับ
บทเรียนจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นนี้และอยากสอนประสบการณ์นี้ให้แก่ผู้อื่น ดูตัวอย่างจากสิ่งที่พวก
เขาได้รับเพื่อที่จะไม่ผิดพลาดไปเหมือนพวกเขา (เฟลิมมิง, 2535)

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 3

ชีวิตข้าพเจ้าขาดสันติสุขจนข้าพเจ้าลืมนึกว่าความสุขเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจึงว่า
“ศักดิ์ศรีของข้าพเจ้าสูญไปแล้วทั้งความหวังของข้าพเจ้าในพระยาห์เวห์ด้วย”

การคิดถึงความทุกข์ยากและการพลัดบ้านของข้าพเจ้าเป็นบอระเพ็ดและของขม
ข้าพเจ้ายังคิดถึงเนืองๆและจิตใจข้าพเจ้าก็หดหู่ (พคค. 3:17-20)

เป็นการบรรยายถึงความรู้สึก ที่ไม่มีสันติสุขอย่างแท้จริง เกิดความรู้สึกที่ท้อแท้หมดหนทางที่จะ
ดำเนินชีวิตต่อไปได้ เพราะการเผชิญกับความทุกข์ในช่วงเวลานี้ทำให้พวกเขาทั้งหลายลืมนึกถึง
ของความสุขที่เคยพบเจอ การได้พลัดถิ่นจากบ้านเกิดอันเป็นที่รักของพวกเขา เปรียบเหมือนการได้รับ
ของขมเข้าสู่ร่างกายในที่นี้เปรียบเป็นบอระเพ็ดซึ่งเป็นพืชชนิดหนึ่งมีรสขม การเปรียบเทียบเช่นนี้ทำ
ให้เห็นภาพว่าพวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์นี้ที่แสนสาหัสอย่างหนัก ความทุกข์นี้สะสมเพิ่มขึ้น
เรื่อยๆ ทำให้เกิดความเจ็บปวดอับอาย และนำมาสู่ความท้อแท้ใจอย่างหนัก

ผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้รู้สึกเหมือนคนที่ถูกลงโทษให้กินดื่มน้ำของที่มีพิษ ในช่วงเวลานั้นดู
เหมือนจะมีดมนท่อมกลางสถานการณ์ที่ย่ำแย่ ไร้แสงสว่างแห่งความหวังมีแต่ความหดหู่ใจที่เกิดขึ้น
ภายในจิตใจ (เฟลิมมิง, 2535)

สรุปความทุกข์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกหดหู่ ความรู้สึกที่ไม่มีสันติสุขนั้น ส่งผลต่อการไม่มี
กำลังใจในการใช้ชีวิตตามมาด้วยความท้อแท้ใจหดหู่ใจ เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเยรูซาเล็มนั้น

เป็นสิ่งที่เลวร้ายเกินไป พวกเขาต้องเผชิญกับการสูญเสีย ความอดสู ความอดอยาก เพราะเกิดจากบรรพบุรุษที่ทำบาป ผู้หญิงก็ถูกข่มขืน พวกเจ้านายถูกผูกมือแขวนผู้ใหญ่ก็ไม่มีใครนับถือ คนหนุ่มต้องทำงานหนัก ยิ่งไปกว่านั้นเด็กต้องแบกพินหนักลุ่มลุกคลุกคลาน เขาทั้งหลายหมดศักดิ์ศรี มีแต่ความเจ็บปวดทั้งใจและกาย สถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหลายนำมาซึ่งความรู้สึกที่หดหู่อย่างหนัก

4.2 ความหวังที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ

การศึกษาถึงความหวังของพระธรรมตอนที่ทำการศึกษา คือพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 1-5 เพื่อสามารถเข้าใจถึงความรู้สึกของการได้รับความหวัง จากพระธรรมตอนที่เลือกได้มากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและนำมาวิเคราะห์ในแต่ละบทของความหวัง ดังต่อไปนี้

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 3

ข้าพเจ้าหวนคิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยหยุดยั้งและพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด เป็นของใหม่
ทุกเวลาเข้าความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก (พคค. 3:21-23)

ในข้อที่ 22-25 พระธรรมข้อนี้ อยู่ที่กึ่งกลางของพระธรรมเพลงคร่ำครวญ และเป็นถ้อยคำอันแสดงความหวังได้ชัดเจนที่สุด

เยเรมีย์เห็นแสงแห่งความหวังท่ามกลางความบาป และความโศกเศร้าที่โอบล้อมอยู่รอบตัวเขา เพราะความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พวกเขาจึงไม่ถูกเผาผลาญทำลายให้สิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหยุดยั้ง พระเจ้าทรงเต็มใจที่จะคอยช่วยเหลือมนุษย์ เมื่อพวกเขาทูลร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ถึงแม้ว่าความผิดบาปที่พวกเขาได้กระทำดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจให้อภัยได้ แต่เพราะพระคุณของพระเจ้า ความรักที่มั่นคง พระเมตตาที่หลังไหลมาอย่างเหลือล้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากกว่าความบาปใดๆ ทั้งสิ้น และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงยกโทษให้ผู้ที่กลับใจมาหาพระองค์ (อมตธรรมร่วมสมัยฉบับอธิบายน, 2009)

เยเรมีย์ได้หยิบยกในเรื่องความหวังให้แก่อิสราเอลในท่ามกลางความสิ้นหวัง (พคค. 3:21-32) ถ้อยคำของเยเรมีย์ที่มาถึงชาวอิสราเอลในแผ่นดินที่ต้องตกไปเป็นเชลยคือพวกเขาจะต้องเรียนรู้ถึงบทเรียนต่างๆ และกลับมาหาพระเจ้า การมีความหวังอีกครั้งหนึ่ง มีทางเดียวคือการยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้เดียวที่สามารถประทานความหวังให้แก่พวกเขาได้ สำหรับผู้ที่ยังเหลือรอดชีวิตนั้นได้อิฐฐานด้วยความหวังจากพระเจ้า สิ่งนี้เป็นการตอบสนองด้วยความเชื่อจากผู้ที่ตกไปเป็นเชลยที่ได้รับบทเรียนและเรียนรู้สิ่งนั้นด้วยการยอมจำนนและกลับใจ พวกเขาทูลวิงวอนให้พระเจ้าทำส่วนที่เหลืออยู่ในพันธสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จและฟื้นฟูฐานะที่พวกเขาเองได้กลับจากการเป็นทาสสู่ความเป็นประเทศอีกครั้ง (ไดเออร์, 2000)

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงลงโทษพวกเขาอย่างหนัก แต่พวกเขาเองยังไว้วางใจพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเต็มไปด้วยความรักความมั่นคงอยู่เสมอไม่เปลี่ยนแปลง จึงเกิดความหวังขึ้นอีกครั้ง พระเจ้าได้ฝึกความอดทนให้แก่พวกเขา เพื่อรอคอยความชื่นชมยินดีในการช่วยกู้พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่พวกเขาเองจะมีความถ่อมใจยอมจำนนต่อพระเจ้า พวกเขาต้องยอมให้แม้แต่ศัตรูถ้าพระเจ้าใช้เป็นเครื่องมือในการพิพากษา (เพลิมมิง, 2535)

แม้ทรงทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความรักมั่นคงอันอุดมของพระองค์ เพราะพระองค์มิได้ตั้งพระทัยทำให้ผู้ใดทุกข์ใจหรือทำให้มนุษย์โศกเศร้า พระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นสิ่งที่เกิดชั่วคราวเท่านั้น พระเจ้าทรงส่งการพิพากษามาเพื่อให้ลูกของพระองค์ได้รับการฟื้นฟูสภาพอย่างแท้จริง ดังนั้นสิ่งนี้จึงเป็นความหวังให้แก่อิสราเอลท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก (พคค. 3:32-33)

พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งประชากรของพระองค์ พระเจ้าเองแม้จะลงโทษประชากรของพระองค์ในความผิดที่พวกเขาได้กระทำแต่สิ่งนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่พระเจ้าเต็มใจที่จะกระทำเลย แต่เพราะความยุติธรรมของพระเจ้าจึงจำเป็นที่จะมีบทลงโทษให้แก่คนของพระองค์ที่ได้กระทำความผิดบาป (เพลิมมิง, 2535)

พระเจ้าผู้พิพากษายังทรงเป็นผู้ที่ฟื้นฟูด้วยความสัตย์ซื่อและความรักมั่นคงของพระองค์ พระองค์ช่วยกอบกู้ฟื้นฟูประชากรของพระองค์ตามพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ แท้ที่จริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะให้บทลงโทษ หรือสถานการณ์แย่ๆ เช่นนี้เกิดขึ้นกับอิสราเอลเลย พระเจ้าไม่ได้เต็มพระทัยให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ประชากรที่พระเจ้าทรงรัก (NIV ฉบับค้นคว้า, 2011)

อินสัน, ดี. เอฟ. (1996) ให้ความเห็นดังต่อไปนี้ ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงพระพิโรธอย่างหนัก แต่พระลักษณะของพระเจ้าคือมีความเมตตา พระองค์ยังทรงมีพระเมตตา พวกเขาจึงยังคงมีความหวังรออยู่ในอนาคต และสิ่งที่พระองค์ต้องการคือ ขอให้พวกเขาทั้งหลายที่หลงผิดไปจากทางของพระองค์ กระทำความบาปมากมาย ขอให้พวกเขากลับใจใหม่ ซึ่งปรากฏในเพลงคร่ำครวญบทที่ 3:40-41, 55-58

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องออกพระนามของพระองค์จากส่วนลึกที่สุดของบ่อ
พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า ‘ขออย่าปิดพระกรรณต่อคำร้องขอการบรรเทาของข้าพระองค์’ (พคค. 3:55-56)

ข้อที่ 55-59 อธิบายถึงการร้องออกพระนามของพระองค์ หมายถึงการพูดออกพระนามพระเจ้า ในขณะที่อธิษฐาน สารภาพบาป หรือร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าชนชาติอิสราเอลมีความหวังในพระองค์จึงวิงวอนอธิษฐานต่อพระองค์เชื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยกู้พวกเขา

จากน้ำมือของศัตรูได้ คำอธิษฐานที่อิสราเอลได้ร้องทูลขอพระเจ้า เป็นคำอธิษฐานที่ทวนใจผู้เชื่อทุกคน ผู้เชื่อมีความหวังว่าพระเจ้าจะเสด็จมาใกล้เมื่อเขาร้องทูลพระองค์ ความหวังอันเล็กน้อยของพวกเขา นั้นมีทางเดียวคือการพึ่งพาศักดิ์สิทธิ์พระเจ้า

ครั้งหนึ่งผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เคยถูกจับทิ้งลงในบ่อโคลนและถูกปล่อยให้จมโคลนจนเกือบตาย แต่พระเจ้าทรงช่วย เพราะเป็นเช่นนั้นเยเรมีย์จึงใช้สถานการณ์ที่เขาเคยประสบมาได้มา ตักเตือนทวนใจให้ชนชาติอิสราเอลที่กำลังจมอยู่ในความบาป ถ้าพวกเขากลับใจหันมาหาพระเจ้า แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทอดทิ้งเขาและพระองค์จะทรงช่วยเหลือพวกเขาพวกเขาจะได้รับ ความหวังอีกครั้งหนึ่ง

สรุปความหวังที่เต็มไปด้วยความสุข จะสังเกตได้ว่าในความหวังของพระธรรมเพลงคร่ำครวญนั้น จะปรากฏในบทที่ 3 เป็นส่วนใหญ่บทนี้ถือว่ามีความสำคัญเป็นใจความหลัก แม้ในช่วงเวลาที่พบเจอกับอุปสรรคความทุกข์ยากลำบาก แต่ในขณะที่เดียวกันชาวอิสราเอลก็มีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยสิ่งที่บ่งบอกว่าพวกเขาเหล่านั้นมีความหวัง การสำแดงออกของพวกเขา คือ การส่งเสียงร้องออกพระนามพระเจ้าบ่อยครั้ง ซึ่งหมายถึงการอธิษฐานนั่นเอง นอกจากนั้นมีการร้องเพลงขอบคุณพระเจ้าในช่วงเวลาที่ท้อแท้เผชิญกับความยากลำบากอย่างหนัก คำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความหวังของพวกเขา เป็นสิ่งที่ทวนใจพวกเขา พวกเขามีความหวังใจว่าพระเจ้าจะเสด็จมาช่วยกู้พวกเขาจากศัตรูเหล่านั้น การสารภาพผิดและการกลับใจเท่านั้นที่สามารถให้ความหมายและเนื้อหาแก้ถ้อยคำแห่งความหวังในอนาคต พระเจ้าทรงรักประชากรของพระองค์ แต่เพราะความรักพระเจ้าจำต้องลงโทษลูกของพระองค์ที่เอาแต่ใจ การเรียกให้รอคอยพระเจ้าและความเมตตาอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ทำให้เกิดความหวังนำมาสู่การฟื้นฟูในอนาคตของอิสราเอล ตลอดประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์สำแดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งตลอดไป พระองค์จะเสด็จมาประทับท่ามกลางพวกเขาและทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาใหม่ด้วยความรักของพระองค์

4.3 บทสรุปความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในเพลงคร่ำครวญ

จากข้อสรุปข้างต้นในความหวังและความทุกข์ พระธรรมเพลงคร่ำครวญเนื้อหาหลักได้บรรยายความรู้สึกของความทุกข์ และความหวังของชนชาติอิสราเอล ในความทุกข์ที่พวกเขาเผชิญ แสดงถึงความรู้สึกหลากหลายของชนชาติอิสราเอล เช่น การโศกเศร้าที่เต็มไปด้วยการร้องไห้ หรือคร่ำครวญแสดงถึงความอ่อนแอหรือเจ้าอารมณ์ บุคคลที่ถูกกล่าวในพระธรรมตอนนี้หลายท่านก็ได้ร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงสถิตและทรงตอบสนองในการคร่ำครวญ แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความจำกัด อ่อนแอ และข้อจำกัดจริงใจในความรู้สึกของตนเอง ต่อพระเจ้าในสถานการณ์ชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่ อันเป็นท่าทีที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

ในบริบทนี้ความทุกข์ใจที่เกิดขึ้นเราจะพบได้หลายสาเหตุ และความทุกข์นั้นเป็นสิ่งที่โดดเด่นมากกว่าการมีความหวังของชนชาติอิสราเอล ความทุกข์ที่เกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดความโศกเศร้า ความกลัว ความโกรธ ความท้อแท้ ความขยะแขยงที่เต็มไปด้วยการดูถูก เหตุการณ์หลากหลายที่เกิดขึ้นนำมาซึ่งความทุกข์ ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสีย การพลัดพราก การจากลา ความเจ็บปวดทรมานทางร่างกายหรือจิตใจไปจนถึงความสำนึกผิดและละอายต่อความผิดบาป

จากความทุกข์ที่พวกเขาต้องพบเจอ ทำให้พวกเขาไม่อาจเก็บกลิ่นเอาไว้ได้และจำเป็นจะต้องระบายออกมา ซึ่งการระบายออกมาของพวกเขาคือ การคร่ำครวญต่อพระเจ้า นอกจากนี้เหตุการณ์ดังกล่าวที่พวกเขาต้องเผชิญนั้น ทำให้พวกเขาได้กลับมาคิดทบทวนต่อสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ด้วย ที่สำคัญได้จัดจ่อใคร่ครวญอยู่กับพระเจ้ามีความหวังในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

แม้ว่าบทเพลงคร่ำครวญจบลงด้วยการที่เหมือนว่าพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขา แต่ก็ทำให้เราเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ทนทุกข์โดยการจมอยู่กับความทุกข์อย่างเงี้ยวๆ แต่มีการส่งเสียงเต็มไปด้วยการคร่ำครวญเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีการระบายความอัดอั้นใจ เทความรู้สึกเหล่านั้นผ่านคำอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า หวังว่าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้ผ่านพ้นประสบการณ์ที่ต้องเผชิญความทุกข์ยากไปได้ นอกจากพระเจ้าจะทรงเป็นผู้พิพากษาแล้ว พระองค์ยังทรงเป็นผู้ที่ฟื้นฟู กอบกู้ให้ความหวังแก่มนุษย์ด้วยเช่นกัน เพราะพระลักษณะของพระองค์นั้นเต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อและความรักมั่นคง พระองค์จะช่วยกอบกู้ฟื้นฟูประชากรของพระองค์ตามพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ แท้ที่จริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะให้บทลงโทษ หรือสถานการณ์แย่ๆ เช่นนี้เกิดขึ้นกับอิสราเอลเลย พระเจ้าไม่ได้เต็มพระทัยให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ประชากรที่พระเจ้าทรงรัก ถึงแม้ช่วงหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาไป แต่พระเจ้าก็ยังทรงนำพวกเขากลับสู่สภาพดีอีกครั้ง ถ้าหากพวกเขากลับมาหาพระองค์ เขาจะพบความหวังอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้นความทุกข์ที่พวกเขาต้องเผชิญได้นำพวกเขาให้เข้ามาใกล้พระเจ้า เมื่ออิสราเอลต้องเผชิญกับความทุกข์ในชีวิต พวกเขาสำนึกผิดในความบาปที่ได้กระทำ แต่พวกเขาเองก็ได้รับความหวังจากพระเจ้า และทำให้พวกเขาเองได้วิงวอนอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขามีความหวังว่าพระเจ้าจะเสด็จมาใกล้เขา เมื่อเขาได้ร้องทูลต่อพระองค์ การตอบสนองของอิสราเอลโดยการคร่ำครวญวิงวอนต่อพระเจ้ามีความสำคัญต่อชีวิตผู้เชื่อเป็นอย่างมาก ถือเป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อในพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความบาป ความไม่สมบูรณ์แบบ แต่มนุษย์ยังมีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ แม้เพลงคร่ำครวญจะจบด้วยท่อนสุดท้ายที่ดูราวกับว่าพระเจ้าจะทอดทิ้งลูกของพระองค์ ทำให้ได้เห็นถึงชนชาติอิสราเอลที่ยังคงเหลือรอดชีวิตมาได้ นั้น ถึงแม้พวกเขาจะต้องทนทุกข์แต่พวกเขาเองไม่จมอยู่ในความทุกข์แบบเงี้ยวๆ แต่พวกเขาได้ส่งเสียงคร่ำครวญเรียกความสนใจจากพระเจ้า และได้ระบายความอัดอั้นตันใจ เทความรู้สึกต่างๆ เหล่านั้นผ่านการอธิษฐานวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นความหวังให้สามารถผ่านพ้นประสบการณ์ความทุกข์ยากไปได้

การร้องไห้คร่ำครวญแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงแง่มุมของการตอบสนองความทุกข์ทรมานของมนุษย์ อิสราเอลในฐานะประชาชาติยอมรับว่าพวกเขาสมควรที่จะได้รับการลงโทษจากพวกบาบิโลนในฐานะเครื่องมือแห่งความยุติธรรมของพระยาห์เวห์ พระองค์มีสิทธิ์ที่จะพิพากษาการไม่เชื่อฟังของบรรดาผู้ที่กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ (Walton, 2009)

การละทิ้งของพระเจ้า ท่ามกลางความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งกษัตริย์แห่งอิสราเอล บุโรหิต และสถานบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้อิสราเอลจึงทูลวิงวอนต่อพระยาห์เวห์ อธิษฐานกลับใจ เฝ้ารอคอยการกลับมาของพระเจ้าเพื่อที่พระองค์จะทรงเยื้อวยยาฟื้นฟูพวกเขาทั้งหลาย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแหล่งข้อมูลต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกและความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ผ่านทางการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากพระคัมภีร์ หนังสืออรรถาธิบายหนังสือที่เกี่ยวข้อง เว็บไซต์ และจากงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องจนสามารถสรุปผลการวิจัย เข้าใจถึงความทุกข์และความหวังของชาวอิสราเอลในเพลงคร่ำครวญ อีกทั้งยังเข้าใจการตอบสนองของชาวอิสราเอลที่มีต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ณ. เวลานั้น เป็นแนวทางคำแนะนำสำหรับผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อสถานการณ์เช่นเดียวกัน เพื่อที่จะนำสิ่งนี้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และอีกทั้งยังเป็นข้อเสนอแนะต่อยอดงานวิจัยในอนาคตได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยความรู้สึกและความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความรู้สึกและความหวังของชาวอิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม ที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ
2. เพื่อศึกษาการตอบสนองของชาวอิสราเอลต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ณ. เวลานั้น ซึ่งทำให้พวกเขามีความหวัง

จากการศึกษาวิจัยพบว่า ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญต้องการแสดงให้เห็นถึงคำสาปแช่งบทลงโทษที่เกิดขึ้น ความทุกข์เวทนาและความยากลำบากทั้งหลายที่ชาวอิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็มได้รับตามที่พระธรรมเล่มนี้ได้บันทึก สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า ก่อนหน้านั้นพระเจ้าทรงเตือนถึงผลร้ายอันน่าสะพรึงกลัวจะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟัง ผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญได้บันทึกอย่างละเอียด พระเจ้าทรงทำให้เป็นไปตามที่ระบุไว้อย่างสัตย์ซื่อในการทำให้พันธสัญญาของพระองค์สำเร็จได้ อิสราเอลต้องถูกลงโทษเพราะ การไม่เชื่อฟัง แต่ก็ไม่ถึงกับสิ้นซากไป เพราะพันธสัญญาของพระเจ้ายังคงอยู่ พระสัญญาเดียวกันนี้ที่ระบุว่าจะต้องได้รับการลงโทษ การไม่เชื่อฟังก็ระบุไว้เช่นเดียวกันถึงการฟื้นฟูเมื่อมีการเชื่อฟัง ดังนั้นนอกจากพระธรรมเล่มนี้จะเขียนเกี่ยวกับความทุกข์ที่เกิดขึ้น เรายังเห็นถึงความหวังที่ท่านเยเรมีย์ผู้เขียนพระธรรมเพลงคร่ำครวญได้นำหีบยื่นความหวังให้แก่ผู้คนที่ได้รับความทุกข์ยากลำบากในท่ามกลางความสิ้นหวัง ซึ่งโดยส่วนใหญ่ความหวังที่ได้บันทึกอยู่ในพระธรรมเล่มนี้ปรากฏขึ้นในเพลงคร่ำครวญบทที่ 3 โดยถ้อยคำของเยเรมีย์ที่มาถึงชาวอิสราเอลในแผ่นดินที่ต้องตกไปเป็นเชลยคือพวกเขาจะต้องได้รับบทเรียนการลงโทษ เรียนรู้ในสิ่งที่ได้ทำความผิดบาป และหันกลับมาหาพระเจ้า เมื่อนั้นในพระธรรมบทสุดท้ายคือบทที่ 5

เราจะได้เห็นถึงผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ได้อธิษฐานวิงวอนต่อพระเจ้า คำอธิษฐานเหล่านั้นไม่ใช่คำร้องขอที่เติมไปด้วยความสงสัยอย่างร้อนห่อใจจากผู้ที่เหลือรอดจากภัยสงคราม แต่คำอธิษฐานเหล่านั้นเป็นการตอบสนองด้วยความเชื่อจากผู้ตกเป็นเชลยซึ่งพวกเขาเองได้เรียนรู้บทลงโทษนั้น สิ่งนี้เป็นบทเรียนให้แก่พวกเขา ทำดีที่สุดเมื่อพวกเขาสำนึกผิดถึงความบาปที่ได้ทำ พวกเขาจึงทูลวิงวอนให้พระเจ้าทำส่วนที่เหลืออยู่ในพันธสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จและขอให้พระเจ้าที่จะฟื้นฟูพวกเขาให้กลับจากการเป็นทาส สู่การเป็นอิสรภาพกลับมายังประเทศของตนได้อีกครั้งหนึ่ง

5.2 คำแนะนำสำหรับผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อสถานการณ์เช่นเดียวกัน

จากการศึกษาความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ทำให้ได้คำแนะนำสำหรับผู้เชื่อ และผู้ที่ไม่เชื่อสถานการณ์เช่นเดียวกันซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่เลือกนั้นคือ กลุ่มชาติพันธุ์ปกากะญอ ผู้ลี้ภัยที่ได้รับผลกระทบจากศึกสงครามในประเทศพม่า ซึ่งผู้ทำวิจัยเองเป็นปกากะญอ และเห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้น อีกทั้งรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่ปกากะญอผู้ลี้ภัยได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ซึ่งความหวัง พวกเขาถูกทำร้ายร่างกายส่งผลเสียต่อสุขภาพจิต ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของปัญหานี้ และต้องการจะให้คำแนะนำดังกล่าวแก่ผู้ที่ไม่เชื่อสถานการณ์เช่นนี้ สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามนำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าดังต่อไปนี้

1. เข้าใจถึงความทุกข์ระทมใจของมนุษย์ที่ต้องเผชิญ

ถ้าหากว่าโลกนี้เป็นโลกที่สมบูรณ์แบบ ถ้าหากโลกนี้ไม่มีความชั่วร้าย ไม่มีความเจ็บป่วย ไม่มีภัยธรรมชาติ ไม่มีความขัดแย้งทำให้เกิดสงคราม มนุษย์จะอยู่อาศัยในโลกใบนี้อย่างสันติสุข แต่เพราะโลกนี้ไม่ได้สมบูรณ์แบบ เติมไปด้วยความบาป มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ถูกต้องอยู่รอบๆ ตัว บางปัญหาเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากมนุษย์สร้างขึ้น ผู้คนอาศัยอยู่ในโลกแห่งความขัดแย้งและวิกฤต ทุกๆ วันมีแต่ข่าวสงคราม เป็นคำถามที่เกิดขึ้นว่า เกิดอะไรขึ้นกับโลกใบนี้? ทำไมชีวิตถึงเป็นเรื่องยาก? แต่มันก็ไม่ใช่ที่ไม่เคยมีช่วงเวลาแห่งสันติเลย ทุกอย่างสามารถดีกว่านี้ได้ เพราะโลกนี้ก็ยังมีเสี้ยวของความสมบูรณ์แบบและความดีงามอยู่ครั้งหนึ่ง ทำดีที่สุดแล้วสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการก็คือ ‘ความหวัง’ ความหวังว่าทุกปัญหาจะมีทางออก ความหวังว่าจะมีวิธีการแก้ปัญหาและความหวังถึงชีวิตที่ดีกว่านี้

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเป็นพื้นฐานความเชื่อของคริสเตียน ได้บอกเราว่ามีพระเจ้าเพียงหนึ่งเดียว พระเจ้าได้ทรงสร้างชายและหญิง ให้พวกเขาได้ประสอ์ทำสิ่งที่ถูกต้องตามศีลธรรมและจริยธรรม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของพระเจ้าที่ทรงดี บริสุทธิ์ และยุติธรรม เพราะพระเจ้าทรงดี ดังนั้นโลกที่พระเจ้าทรงสร้างจึงดี มนุษย์มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าและกับผู้อื่น และไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยหรือความตาย แต่ทันใดนั้นความบาปได้เกิดขึ้นเพราะการไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์คู่แรกที่พระเจ้าสร้างขึ้น พวกเขาได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระเจ้า การทำผิดครั้งนั้นส่งผล

มายังมนุษยชาติในรุ่นต่อมาด้วย ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญซึ่งเราได้เห็นถึงการไม่เชื่อฟังของ อิสราเอลเช่นกัน จนทำให้พวกเขาได้รับการลงโทษที่เต็มไปด้วยความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขา ใน ความทุกข์ที่ต้องเผชิญทำให้พวกเขาต้องคร่ำครวญออกมา โศกเศร้าเสียใจเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ไม่มี สันติสุข จากพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 1 เป็นภาพที่บรรยายเปรียบเทียบ เป็นภาพของการ เปรียบเทียบกรุงเยรูซาเล็มสภาพหลังจากที่ตกไปเป็นเชลยภายใต้การยึดครองของบาบิโลน เปรียบเทียบว่า สภาพเหมือนเป็นดั่งเช่น ผู้หญิงที่เคยสูงส่งมีอำนาจหรือมีตำแหน่งที่สูงส่ง แต่ในขณะนี้ กลับถูกทอดทิ้งและต้องตกอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหงทำให้กลายเป็นผู้ที่ตกอับซึ่งได้รับความอับอาย อย่างมาก เพราะการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญบทที่ 2 ได้ปรากฏภาพที่อิสราเอล ปฏิเสธไม่ยอมรับคำเตือนของเยเรมีย์ การปฏิเสธคำเตือนของผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าส่งมา ก็เป็น การไม่เชื่อฟังไม่ยอมรับคำเตือนจากพระเจ้าเพื่อที่จะกลับตัวใหม่ พวกเขาได้ต่อต้านพระเจ้า เพราะ การไม่เชื่อฟังไม่ยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าความบาปที่เกิดขึ้นนี้เอง ส่งผลให้พวกเขาต้องเผชิญ ความทุกข์ที่แสนสาหัส จนกระทั่งมาถึงยุคปัจจุบัน ทุกวันนี้เราเห็นหลักฐานถึงความสัมพันธ์ที่แตกร้าง ระหว่างเรากับพระเจ้าและกับผู้อื่น แทนที่จะรู้สึกรัก ปลอดภัย และไว้วางใจ เรากลับรู้สึกกลัว โกรธ เกลียดและขมขื่น เราเห็นคนที่ต่อต้านพระเจ้า ในรูปแบบของการต่อต้านผู้นำหรือผู้ปกครอง เห็นคน เกลียดกันและปฏิบัติต่อกันด้วยความโหดร้าย ความสัมพันธ์ที่แตกร้างนี้ยังส่งผลกระทบต่อชีวิต ปัจจุบันของมนุษย์ด้วย ผู้คนรู้สึกไร้จุดหมายและไร้ที่พึ่งเหมือนกับคนหลงทาง หลายคนใช้ชีวิตอย่าง ไร้ความหวัง ความสิ้นหวังนั้น ลึกๆ แล้วอาจเป็นสิ่งที่รู้สึกว่างเปล่า นี่คือผลลัพธ์ของการเหินห่างจาก พระเจ้า ชีวิตจึงดูเหมือนไร้ทิศทาง ไม่มีความหมาย นั่นเพราะมนุษย์ถูกแยกออกจากแหล่งแห่งชีวิตที่ แท้จริง นี่คือเหตุผลของความผิดปกติในโลกทุกวันนี้

2. ความหวังและความเชื่อวางใจในพระเจ้า

ตั้งแต่มนุษย์คู่แรกได้แยกจากพระเจ้า มีการพยายามที่จะแก้ปัญหาของความบาปและ ผลกระทบที่เกิดขึ้น มีการพยายามป้องกันความเจ็บป่วยและชะลอความตายด้วยวิทยาศาสตร์และ การแพทย์ มีการพยายามทำให้สังคมมีศีลธรรมมากขึ้นด้วยการบังคับใช้กฎหมาย และสอนผู้คนให้ ประพฤติตนเป็นคนดี มีการพยายามป้องกันความขัดแย้งและสงคราม ส่งเสริมสันติภาพ และความ เป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่เพื่อนบ้าน สังคมและประเทศชาติ มีการพยายามบรรเทาความผิด ทำตัวให้สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์พึงพอใจด้วยการทำดีและถือศีลตามศาสนา แต่ท้ายที่สุดแล้วมนุษย์ไม่อาจหนีความทุกข์ที่ เกิดขึ้นบนโลกนี้ได้ โดยเฉพาะการอพยพการตกไปเป็นทาสจากสงครามความขัดแย้งที่เกิดขึ้น มนุษย์ ไม่สามารถที่จะหยุดผู้คนไม่ให้ก่ออาชญากรรมหรือสงครามได้ หลายคนยังคงดิ้นรนค้นหาความหมาย ของชีวิต

เมื่อความบาปพยายามกัดกันให้ผู้คนออกจากการทำสิ่งที่ถูกต้องตลอดเวลา มนุษย์ไม่อาจทำได้ มีแต่พระเจ้าที่ทำได้ พระเจ้าทำได้เพราะพระเจ้าคือองค์พระผู้สร้างและทรงควบคุมอยู่เหนือทุกสิ่ง พระเจ้าคือผู้เดียวที่สามารถลบความตาย ชำระและลบล้างรอยทั้งสิ้นของความบาป ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถกลับคืนดีและใช้ชีวิตร่วมกันกับพระองค์ได้อีกครั้ง พระองค์คือผู้เดียวที่สามารถรู้ใจพื้นหัวใจของมนุษย์ ไม่ให้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของความบาปและความตาย ถึงแม้ว่าพระองค์จะทำได้แต่พระองค์จะทรงทำใหม่ และนี่คือสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจที่สุด คือการที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์กลับคืนดีกับพระองค์ ผู้ที่อยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากในชีวิต โดยเฉพาะผู้ที่ต้องอพยพจากภัยศึกสงคราม ให้ยอมรับกับโลกที่เต็มไปด้วยความบาปความไม่สมบูรณ์แบบของโลกใบนี้ แต่ถึงกระนั้นให้มีหวังในพระเจ้า แม้ว่าพระเจ้าต้องการจะเข้ามาช่วยเหลือมนุษย์จากอำนาจของความบาป แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์และยุติธรรม จึงไม่อาจละเว้นโทษที่คนบาปสมควรจะได้รับ จากการกระทำและความผิด ถึงอย่างไรก็ตามพระองค์ก็ยังทรงเตรียมทางออกไว้ให้มนุษย์ทั้งหลายผู้ที่พระเจ้าทรงรัก ไม่ว่าจะเป็นผู้อพยพลี้ภัย หรือใครก็ตามที่ตกทุกข์ได้ยาก เช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้เลือกสรรไว้ เมื่อเทียบในพระธรรมเพลงคร่ำครวญในบทที่ 5 เป็นการคร่ำครวญอธิษฐานต่อพระเจ้าพวกอิสราเอลที่ได้รับความทุกข์จากการตกไปเป็นเชลยนั้นพวกเขากลับมามีความหวังผู้ทนทุกข์เหล่านั้นไม่จมอยู่กับความทุกข์แบบเงียบๆ แต่พวกเขาได้ส่งเสียงคร่ำครวญต่อพระเจ้าวางใจในพระเจ้าสิ่งนี้แสดงออกว่าเขากำลังมีความหวังรอคอยพระองค์ พวกเขามีความหวังในพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยเขาให้สามารถผ่านพ้นประสบการณ์ความทุกข์ยากไปได้ และสำหรับผู้ที่ทนทุกข์ในปัจจุบันทั้งหลายต่างรู้ดีว่า พระเจ้าได้ส่งพระเยซูบุตรของพระองค์มาเพื่อจ่ายหนี้ ด้วยการสิ้นพระชนม์แทนเรา เพื่อคนบาปจะรอดจากการลงโทษของความตาย แม้ในขณะนี้มนุษย์จะต้องทนทุกข์ต่อโลกที่เต็มไปด้วยความบาปไม่สมบูรณ์ ถ้ามนุษย์วางใจฝากมอบความกังวลปัญหาที่เผชิญไว้กับพระเจ้าจะได้รับชัยชนะ หากยอมรับการให้อภัยที่พระเยซูทรงมอบให้โดยการเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนคนบาปทุกคน มนุษย์จะได้รับการอภัยจากความบาป ดังนั้นมนุษย์สามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าได้ เพราะไม่มีความผิดบาปอีกต่อไป จึงสามารถชื่นชมในความสัมพันธ์อันสมบูรณ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้ เหมือนอย่างพระเจ้าตั้งใจไว้ตั้งแต่แรกเริ่มและมากกว่านั้นความสัมพันธ์นี้จะคงอยู่ชั่ววันรันดร์ ไม่มีสิ่งใดสามารถพรากมนุษย์ไปจากพระเจ้าได้ แม้กระทั่งความตายนี่คือความหวังที่มี

3. ความหวังในยามที่สิ้นหวังจากความทุกข์ที่ต้องเผชิญ

ความกลัวท่วมท้นหัวใจคนอิสราเอลเนื่องจากพวกเขาเองต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ย่ำแย่ ความรู้สึกหวาดกลัวเพราะต้องตกไปเป็นทาสของบาบิโลน สร้างความทุกข์ใจและโศกเศร้า ไม่ว่าจะได้รับการสูญเสีย การพลัดพราก การจากลา ความเจ็บปวดทรมานทางร่างกายรวมถึงสภาพจิตใจ ทำให้พวกเขาต้องละอายต่อความผิดบาปที่ได้กระทำ เช่นเดียวกับผู้ที่อยู่ในช่วงเวลาที่สิ้นหวังอาจไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดจากการถูกกองทัพอันทรงพลังไล่ล่าหรือเผชิญกับหายนะถึง

ชีวิตเช่นเดียวกับผู้ที่อพยพลี้ภัยจากสงคราม เป็นเรื่องที่ทำนายที่น่าหวาดหวั่น ในช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวัง ความหวังคือทางออกเดียว แต่ต้องไม่ใช่ความหวังหรือความปรารถนาที่ว่างเปล่าไร้แก่นสาร และความคิดเพื่อฝัน แต่ความหวังที่ต้องการคือความหวังที่แท้จริงซึ่งมีความหมายและทรงพลัง ไม่มีใครหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ได้ ทุกคนต่างก็ต้องเผชิญหน้ากับการคุกคามเหมือนกัน เป็นไปได้ว่าแก่นแท้แห่งความเชื่อคือพระเจ้า ถ้าความเชื่ออยู่ในพระคริสต์จะได้รับความแข็งแกร่งขึ้นภายในจิตใจ ความหวังสามารถสำแดงพระวิญญาณของพระเจ้าที่อยู่ในชีวิตของผู้ที่เผชิญกับความทุกข์ยาก ความหวังนำมาสู่ความอดทนรอคอยในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ปรากฏให้เห็นถึงเส้นทางการเป็นเชลยของอิสราเอลไม่ใช่เพียงเวลาสั้นๆ และพวกเขาจะได้รับอิสระทันที การที่พวกเขาตกไปเป็นทาส ช่วงเวลานั้นต้องเผชิญกับการถูกข่มขู่ของศัตรู การดูถูกดูหมิ่น กลายเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง สิ่งนี้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า แน่ใจว่าสิ่งเหล่านี้ยังส่งผลร้ายต่อสุขภาพของเขา แต่ท้ายที่สุดพวกเขาได้เพียรรอคอยอดทนองค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์จะไม่มีวันเข้าใจได้อย่างครบถ้วน หรือเสริมสร้างความหวังได้หากไม่มีการทดลองเพราะการทดลองหรือบทลงโทษต่างๆ ที่เกิดขึ้นทำให้จำเป็นต้องอดทน เป็นสิ่งที่ผู้ที่อพยพได้รับความทุกข์จากภัยสงครามจากพม่าต้องมีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้การคนๆ นั้นได้ การที่เห็นเช่นนี้ทำให้เกิดความหวัง และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความเสียใจเพราะผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังเข้าสู่จิตใจของมนุษย์ โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าได้ประทานมาให้แก่นมนุษย์แล้ว

4. การคร่ำครวญเป็นท่าที่ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

ซึ่งอย่างที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาแล้วพระธรรมเพลงคร่ำครวญเป็นหนังสือที่ผู้เขียนต้องการสื่อความรู้สึกโดยคร่ำครวญถึงสภาพเมืองที่กำลังถูกหรือทำลายลงแล้วอย่างราบคาบ พวกเขาจมดิ่งสู่ความรู้สึกที่รันทด ทุกข์ใจ เสียใจ และสับสน ซึ่งการคร่ำครวญนี้แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความจำกัด อ่อนแอ และข้อจำกัดจริงใจในความรู้สึกของตนเองต่อพระเจ้าในสถานการณ์ชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่ สิ่งนี้เป็นท่าที่ที่พระเจ้าทรงพอพระทัยในชีวิตผู้เชื่อ รวมไปถึงผู้เชื่อที่เผชิญกับภัยสงคราม สิ่งนี้สร้างความทุกข์ใจ เศร้าโศกเป็นอย่างยิ่งสถานการณ์ที่เกิดขึ้นสามารถส่งผลกระทบต่อสภาวะจิตใจและอารมณ์ของผู้เชื่อเหล่านี้ได้ จนไม่สามารถที่จะเก็บกลั้นเอาไว้ได้และจำเป็นต้องระบายออกมา ซึ่งสิ่งที่ผู้เชื่อจะต้องทำเมื่อเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ เกิดขึ้นคือการคร่ำครวญต่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่เหมาะสมและยอมรับได้ โดยการกระทำนี้ไม่ได้เป็นสิ่งบ่งบอกถึงความอ่อนแอในฝ่ายจิตวิญญาณหรือขาดความเชื่อแต่อย่างใด ทั้งนี้ยังช่วยให้เกิดผลดีในด้านอื่นๆ เช่นการปลดปล่อยหรือบรรเทาอารมณ์ความรู้สึกในรูปแบบที่ไม่ก่อความรุนแรง เป็นการเรียนรู้ที่จะอดทนอดกลั้นและจัดการอารมณ์ความรู้สึกอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังช่วยในการสงบสติอารมณ์และได้คิดทบทวนสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ด้วยมุมมองใหม่ ซึ่งเป็นการจดจ่อใคร่ครวญกับพระเจ้าและความรักมั่นคงของพระองค์

5. คำอธิษฐานของผู้ทุกข์ใจ

พระธรรมเพลงคร่ำครวญได้ปรากฏ ชีวิตของชนชาติอิสราเอลที่ต้องตกไปเป็นเชลย พวกเขาต้องเผชิญกับปัญหาตกอยู่ในความทุกข์ยากภายใต้เนื้อหนัง พวกเขาจำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้า การตอบสนองโดยการกระทำที่เห็นอย่างชัดเจนที่พวกเขาได้สำแดงออกมาคือ การร้องไห้คร่ำครวญ อธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเผื่อการทรงช่วยเหลือจากพระองค์ ท่าทีการตอบสนองของชนชาติอิสราเอลนั้นเป็นสิ่งที่ทวนใจคริสเตียนผู้เชื่อมรรวมไปถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากภัยสงครามการตกไปเป็นเชลยของต่างแดน ให้เห็นถึงความสำคัญของการอธิษฐานคร่ำครวญ ยิ่งเผชิญกับปัญหาอันเลวร้ายที่สร้างความทุกข์ใจ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอธิษฐานต่อพระเจ้า สิ่งที่สำคัญในการอธิษฐานนั้น ต้องใส่ความเชื่อลงไปด้วย สิ่งนี้เป็นความหวัง ถึงแม้พระเจ้าอาจจะมิบทลงโทษหรือคำพิพากษาต่อมนุษย์ผ่านทางเหตุการณ์ร้ายๆ แต่ในความยุติธรรมของพระเจ้ายังมีความเมตตาในพระคุณความรักที่ยิ่งใหญ่ต่อมนุษย์ ผู้ที่ต้องเผชิญสถานการณ์อันร้ายแรงนั้น ยังคงต้องเฝ้าภาวนาอธิษฐานคร่ำครวญต่อพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ รอคอยคำตอบการทรงช่วยกอบกู้ของพระองค์ต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. ข้าพเจ้าเสนอแนะให้มีการจัดทำงานวิจัยนี้เป็นบทเรียนที่เป็นรูปเล่มเพื่อกลุ่มผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบาก และผู้อพยพจากภัยสงครามโดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ปกากะญอที่ลี้ภัยจากสงครามในประเทศพม่า เพื่อที่กลุ่มคนเหล่านี้จะสามารถนำไปใช้ศึกษาร่วมกัน และสามารถนำไปปรับใช้กับบริบทที่เผชิญกับความทุกข์ วิจัยเล่มนี้จะเป็นแรงเสริมสร้างกำลังใจในการดำเนินชีวิตท่ามกลางความทุกข์ยาก ตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

2. แปลวิจัยเล่มนี้เป็นภาษาชาติพันธุ์ปกากะญอ เพื่อให้ปกากะญอโดยเฉพาะผู้ลี้ภัยจากสงครามได้เรียนรู้และได้เข้าใจถึงสถานการณ์ความทุกข์ยากที่พวกเขาเองต้องเผชิญ และเพื่อที่พวกเขาจะสามารถตอบสนองต่อการดำเนินชีวิตที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า เติบโตในความเชื่อ พึ่งพากำลังสติปัญญาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าหลายครั้งพวกเขาเองได้หลงลืมการทรงช่วยเหลือของพระเจ้า และทำสิ่งที่พระเจ้าไม่พอพระทัย สิ่งนี้จำเป็นที่จะต้องได้รับคำตักเตือน คำแนะนำ รวมไปถึงการประกาศถึงความเชื่อให้แก่กลุ่มผู้อพยพลี้ภัยซึ่งปราศจากความเชื่อที่แข็งแกร่งนำมาสู่การไร้ซึ่งความหวัง ความเชื่อและคำแนะนำนี้จะเป็นประโยชน์ให้แก่รุ่นต่อไปในอนาคตที่จะสามารถยืนหยัดมีความหวังท่ามกลางความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นในโลกนี้ จึงจำเป็นอย่างมากที่จะมีเนื้อหาวิจัยในภาษาชาติพันธุ์ของตนเอง เพื่อเรียนรู้และฝึกฝนตนเองอยู่เสมอด้วย

5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยในอนาคต

1. ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระธรรมอภยพ เพราะช่วงนั้นเป็นการอพยพของอิสราเอลซึ่งเป็นช่วงที่อิสราเอลต้องอพยพออกจากอียิปต์ และในช่วงเวลานั้นชนชาติอิสราเอลต้องตกไปเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ เกิดการกดขี่ข่มเหงคนอิสราเอลภายใต้การนำของฟาโรห์ แต่ในขณะที่เดียวกันชนชาติอิสราเอลก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ฟาโรห์เกิดความกังวลของอำนาจชนชาติอิสราเอล จึงได้ตัดสินใจออกคำสั่งให้ฆ่าทารกเพศชาย แต่ในที่สุดอิสราเอลก็พ้นจากเงื้อมมือของฟาโรห์ได้เนื่องจากการทรงปกป้องที่มาจากพระเจ้าอุทธีเดชของพระเจ้า พระองค์ทรงกอบกู้พวกเขาจากศัตรูซึ่งเป็นการทรงนำของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล พวกเขาจึงสามารถออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ ทั้งที่ในช่วงเวลานั้นอิสราเอลก็ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าและในหลายครั้งได้ต่อว่าพระเจ้าว่าทำไมพาพวกเขามาเดือดร้อนในถิ่นทุรกันดารที่ใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ผู้วิจัยเกิดคำถามว่าทำไมดูเหมือนพระธรรมทั้งสองตอนจะขัดแย้งกัน โดยเฉพาะในเรื่องการได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ทำไมพระเจ้าทรงปกป้องช่วยเหลืออิสราเอลในเวลานั้น ซึ่งพวกเขาเองก็ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าเลย ผู้วิจัยจึงอยากเสนอแนะว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจให้มีการศึกษาหาคำตอบเพื่อความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทราบถึงความทุกข์ของการที่อิสราเอลได้ตกไปเป็นเชลยในบาบิโลน พวกเขาต้องอพยพจากดินแดนของตนเองไปอยู่ต่างแดนสร้างความยากลำบาก ความโศกเศร้าที่เกิดขึ้น การถูกดูถูกข่มเหงอย่างหนักจากศัตรู แต่ท้ายที่สุดในพระธรรมเพลงคร่ำครวญนี้ปรากฏความหวังของชนชาติอิสราเอล ความหวังในที่นี้เป็นความหวังที่มาจากพระเจ้า จึงเป็นคำถามจากผู้วิจัยว่า นอกจากความหวังของผู้อพยพชนชาติอิสราเอลในพระธรรมเพลงคร่ำครวญแล้ว เราสามารถที่จะพบความหวังซึ่งปรากฏในชนชาติปกากะญอ กลุ่มผู้ที่อพยพจากสงครามที่เกิดขึ้นในพม่าได้หรือไม่ ผู้วิจัยจึงขอเสนอที่อยากจะต่อยอดศึกษาถึงความเชื่อของชาติพันธุ์ปกากะญอที่ต้องอพยพย้ายถิ่นเนื่องจากประสบภัยกับสงครามที่ร้ายแรง พวกเขาเองสามารถที่จะได้รับความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร

3. จากการศึกษาพระธรรมเพลงคร่ำครวญ ได้เห็นถึงความหวังที่มาจากพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลในด้านการตกไปเป็นเชลยได้รับการถูกข่มเหงต่างๆ มากมาย ท้ายที่สุดอิสราเอลนั้นต้องยอมจำนนต่อพระเจ้ารับรู้ถึงความผิดบาปที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาเองได้ตอบสนองต่อเหตุการณ์นี้โดยการระบายความทุกข์ทรมานและความอัดอั้นตันใจของเขา โดยการคร่ำครวญวิงวอนออกมาเป็นคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงช่วยจัดการ จึงเป็นคำถามจากผู้วิจัยว่า นอกจากความหวังดังกล่าวแล้ว พระคัมภีร์ตอนใดบ้าง ที่ได้ปรากฏความหวังในด้านอื่นๆ แก่ชนชาติอิสราเอล และพวกเขาเองจะตอบสนองต่อความทุกข์ที่เผชิญเช่นเดียวกับเหตุการณ์ที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญหรือไม่

4. ในพระคัมภีร์หลายตอนได้มีการนำเสนอความหวังให้แก่ผู้ที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ในหลายๆ ด้านนอกจากในพระคัมภีร์ที่สามารถให้ความหวังแก่ผู้ที่มีความทุกข์ หรือผู้ที่สิ้นหวังจากภัย

สงครามที่ต้องเผชิญแล้ว ผู้วิจัยต้องการแนวทางการช่วยเหลือในด้านจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง นำมาใช้
ในการอภิบาลช่วยเหลือกลุ่มผู้ที่ต้องอพยพตกอยู่ในความทุกข์เหล่านี้ เพื่อที่จะช่วยเยียวยารักษาพวกเขา
เขาให้เกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

บรรณานุกรม

- กมล อารยะประทีป. (1997). *ชนชาติผู้มิมีพันธกิจนำพระพรไปสู่ชาวโลก*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) เชียงใหม่: สุริยบรรณ.
- กอร์ดอน ดี. พี, ดักลาส สตวอร์ท. (2017). *อ่านพระคัมภีร์อย่างไรให้คุ้มค่า*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- จอห์น เดวิส. (2015). *เพิ่มความรู้*. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- ดอน เฟลิมมิง. (1991). *สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ เล่ม 1 ก-ฟ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: คริสเตียนแบ็บติสต์.
- ดอน เฟลิมมิง. (1992). *สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ เล่ม 2 ก-ฮ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์.
- ดอน เฟลิมมิง. (2535). *คู่มือพระคัมภีร์เดิม*. กรุงเทพฯ: ประเสริฐบรรณาการศาสตร์.
- เดวิด เอฟ. อินสัน. (1996). *แนะนำพันธสัญญาเดิม 2 พระธรรมในพันธสัญญาเดิม*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย กองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุริยบรรณ.
- ไคเออร์, ชาลส์ เอช. (2000). *เยเรมีย์-บทเพลงคร่ำครวญ*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). แปลโดย ชุมแสง เรื่องเจริญสุข. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส (สำนักพิมพ์ จีพี).
- ธงชัย ประดับชนานุรัตน์. (2021). *คริสเตียนกับความหวัง*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: ศูนย์รวมนักศึกษาแบ็บติสต์.
- บิล คราวเดอร์. (2020). *ความหวัง แปลโดย ขวลิต คะนิงไกวล์*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: บริษัท กู๊ดเฮด พรีนติ้งแอนด์ แพคเกจจิ้งกรุ๊ป จำกัด

พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับศึกษา ผู้เผยพระวจนะ สมัยอาณาจักรบาบิโลน เอเสเคียล. (2020). (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.

พอล เบนแวร์. (2008). *สำรวจพระคัมภีร์เดิม Old Testament Survey*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย วิชาดา พูลศักดิ์วรสาร. กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์.

พันธกิจมานาประจำวัน. (2017). *เรื่องราวแห่งความหวัง*. กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
<https://d1yment73esh3t.cloudfront.net/>

พันธกิจมานาประจำวัน. (ม.ป.ป.). *ช่วยด้วยฉันรู้สึกไร้ค่า*.

ฟรังเคิล. วี. อี. (2558). *Man's Search for Meaning ชีวิตไม่ไร้ความหมาย*. แปลโดย นพมาส แวกหงส์. กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

วสิน อินทสระ. (2544). *ความทุกข์และการดับทุกข์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เรือนธรรม.

สาธัญญ์ บุญเกียรติ. (2017). *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัวมุมมองใหม่*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร

อิมมานูเอล เจริญ. (1994). *เข้าสู่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม*. (พิมพ์ครั้งที่ 3) เชียงใหม่: คณะศาสนศาสตร์แมคคิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ.

อิตสัน, ดาวิด เอฟ. (1996). *คู่มือศึกษาพระคัมภีร์ แนะนำพันธสัญญาเดิม 1 ประวัติศาสตร์อิสราเอล*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). แปลโดย กองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุริยบรรณ.

เฮวาร์ด ทิลลมันน์ คริสต์. *เยเรมีย์เพลงคร่ำครวญ*. แปลโดยวันดา ศรีทธาทิพย์. ร.พ. รุ่งเรืองสารการพิมพ์.

Arnold, Bill T. & Beyer, Bryan E. (2008). *Encountering the Old Testament*. Grand Rapids: Baker Academic.

Berlin, Adele. (2002). *The Old Testament Library*. Louisville, Westminster: John Knox Press.

BibleHub. (ม.ป.ป.). เรียกใช้เมื่อ 1 มกราคม 2022 จาก
<https://biblehub.com/lamentations/1-1.htm>

Freedman, David N. (1997). *Dictionary of the Bible*. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company.

Gowan, Donald E. (2003). *The Westminster Theological Wordbook of the Bible*. Westminster: John Knox Press.

Hill, Andrew E. & Walton, John. (1991). *A Survey of the Old Testament*. Grand Rapids: Zondervan.

Hillers, Delbert R. (1972). *Lamentations a New Translation with Introduction and Commentary*. Garden City: Doubleday & Company.

Oatley, K. & Johnson-Laird, P. N. (1987). *Towards a Cognitive Theory of Emotions*. Cognition & Emotion 1, 29-50.

ภาคผนวก

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย

	<p style="text-align: center;">Office of Research Ethics Payap University</p>	<p style="text-align: center;">AF 08-02</p>
---	---	---

COE No. 65/002

PYU_REC No. 64/069_IS

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย
(Certificate of Exemption)

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) : ความทุกข์และความหวังที่ปรากฏในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

Project title (English) : The Distress and the Hope that appear in the Book of Lamentations

ผู้วิจัยหลัก (Principal investigator) : นางสาวอัคราภรณ์ ตาคำ

สังกัดหน่วยงาน (Affiliation) : วิทยาลัยพระคริสตธรรมแม่คคิลวารี

เอกสารรับรอง (Document reviewed) :

เอกสารรับรอง	ฉบับที่รับรอง
เอกสารการขอรับรองเชิงจริยธรรมการทำวิจัยในคน AF 07-02	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ข้อเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ประวัติของผู้วิจัยหลัก	ฉบับที่ 2 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565

	Office of Research Ethics Payap University	AF 08-02
---	---	----------

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพ ให้การรับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย ตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ ประกาศเฮลซิงกิ แนวทางการปฏิบัติกรวิจัยทางคลินิกที่ดี และรายงานเบลมอนด์

Payap University Research Ethics Committee has exempted the above research protocol which has been reviewed and approved based on international guidelines for human research protection including the Declaration of Helsinki, international Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP) and the Belmont Report.

Signed.....

(Assoc.Prof.Anake Chitkesorn)

Chairperson, Research Ethics Committee,
 Payap University

วันที่รับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรม : วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ.2565

(Date of exemption) : January 24, 2022

การปฏิบัติหลังจากรับรอง

- 1.หากจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงในข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร หรือเอกสารยินยอมหรือโครงการวิจัยต้องขออนุมัติก่อนเพื่อสวัสดิภาพของผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร
- 2.หากมีข้อมูลใหม่หรือเหตุการณ์ใด ๆ ที่อาจมีผลต่ออัตราส่วนระหว่างผลประโยชน์/ความเสี่ยงของการศึกษาวิจัย ให้รายงานต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพโดยรีบด่วน
- 3.การเบี่ยงเบน/ฝ่าฝืนโครงการวิจัย ต้องแจ้งคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยทุกครั้ง
- 4.ให้นำส่งรายงานผลการวิจัยเมื่อสิ้นสุดโครงการ
- 5.หากใกล้ระยะสิ้นสุดการอนุมัติแล้ว แต่ผู้วิจัยยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ กรุณาส่งรายงานความก้าวหน้าโครงการวิจัยพร้อมบันทึกขอขยายเวลา โดยระบุเหตุผลความจำเป็นในการขยายเวลา พร้อมทั้งระยะเวลาที่ขอขยาย ทั้งนี้จะต้องดำเนินการก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาการอนุมัติตามที่ระบุในเอกสารรับรองอย่างน้อย 2 เดือน

ประวัติผู้จัดทำ

นางสาวอัศราภรณ์ ตาคำ เกิดเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2536 (ค.ศ.1993) ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 174/3 หมู่ 1 ต.สันป่าเปา อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ 50210 บิดาชื่อ นายปรีชา ตาคำ มารดาชื่อ นางสดศรี ตาคำ มีพี่สาว 1 คน ชื่อ นางสาวภัทราพร ตาคำ สมรสแล้ว และปัจจุบันเป็นสมาชิกสมบурณ์ คริสตจักรกระเหรียงแบ็บติสท์เชียงใหม่ สังกัดภาคที่ 19

ประวัติการศึกษา

- ปี พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดาราวิทยาลัย
- ปี พ.ศ. 2558 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประวัติการทำงานรับใช้

- ปี พ.ศ. 2557 – 2562 ประธานอนุชนคริสตจักรกระเหรียงแบ็บติสท์เชียงใหม่ สังกัดภาคที่ 19
- ปี พ.ศ. 2559 – 2563 คณะกรรมการอนุชน TKBC ตัวเมืองเชียงใหม่
- ปี พ.ศ. 2560 – 2562 ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บัญชี สถานที่ทำงานมูลนิธิพัฒนาผู้นำกระเหรียงแบ็บติสท์
- ปี พ.ศ. 2563 – ปัจจุบัน ครูสอนพิเศษพระคัมภีร์ สถานที่ทำงานมูลนิธิพัฒนาผู้นำกระเหรียงแบ็บติสท์